

**АНАИС ШААФ, ХАВИЕР
ПАСКУАЛ
МИНИСТЕРСТВО НА
ВРЕМЕТО
ВРЕМЕТО Е ТОВА, КОЕТО Е**

Част 1 от „Министерство на времето“

Превод от испански: Любка Славова, 2017

chitanka.info

*Посвещава се на Пабло Оливарес и на дъщеря му
Паула.*

ПРОЛОГ

I.

Когато с брат ми Пабло^[1] започнахме работа по „Министерство на времето“, изобщо не мислехме, че идеята ни ще събере цели легиони от (страхотни) почитатели. Че ще се превърне в *трансмедийно* явление. Че освен книги и телевизионен сериал, ще се преобрази във виртуална реалност и тема за обсъждане в социалните мрежи.

Просто искахме да направим текст, който да ни е приятно да четем. Дори и да не е комерсиален. Искахме да изразим чувствата си, да се разходим из историята и да преживеем моменти, за които бяхме чели и бяхме изучавали. Да се насладим на приключения като в любимите ни книги и филми.

Искахме само да си припомним простата истина, че сме автори. Тази така пренебрегвана професия, която ни позволява да изживеем други животи, защото нашият не ни е достатъчен.

— Трябва да направим нещо различно — предложих аз.

Мълчание.

— Защо да не е нещо за пътуване във времето? — отвърна брат ми.

Засмях се (само аз). Отново замълчахме (и двамата). Пабло ме гледаше, но сякаш не ме виждаше, а търсеше с очи идея някъде другаде. И я намери. Както винаги. Успя да превърне сложното в просто, без да го опростява. Брилянтно.

— Министерство... Министерство на времето. С чиновници. Темата ще бъде едновременно фантастична, но и ежедневна. Като във филмите на Берланга^[2].

Спомням си този момент от преди четиринайсет години сякаш беше вчера. Напоследък все по-често, защото „Министерството“ е постоянно присъствие около мен. И защото от известно време Пабло не е с нас. Но главно защото поредицата ме кара да си спомням за него; сякаш бих могъл да забравя така лесно своя брат, другар и приятел.

Наложи се да изчакаме. Трябваше ежедневно да се борим. Докато в един момент не решихме, че повече не можем да чакаме. Брат ми не искаше да си отиде, преди да е направил един различен текст, като тези, които обичаме. Дори и да не е комерсиален.

Опорните точки бяха ясни — приключения, фантастика и история. С поп-елементи. И много емоции. Ако в поредицата се пътува във времето през портали, в реалния живот това става чрез спомените. Във всяка глава щеше да има (приключенска) сюжетна линия, която да отвежда в различна епоха. Както Пабло често повтаряше: „Защо да пресъздаваме една епоха, ако можем да пресъздадем ВСИЧКИ епохи?“.

Успоредно с това щеше да има и друга важна сюжетна линия — емоционалния свят на нашите герои. Културен сблъсък на три персонажа от различни времена. И главно — възможността да пътуват през времето не просто за да спасяват историята, а за да преживеят отново своето собствено минало, лично и незаличимо.

Откакто започнахме да пишем до момента, в който си казахме „Сбогом!“, аз подреждах и структурирах (с Анаис Шааф) лавината от идеи. Пабло вървеше напред. Правеше преглед на живота си, също както и героите. Опитваше да се превъплъти в живота на Хулиан, на Алонсо, на Амелия. Защото всъщност самият той пътуваше във времето. Неистово. Без граници и препятствия. Защото наистина му оставаше малко време.

Когато си отиде, аз започнах да пътувам във времето. Да си го спомням. Все още продължавам да се ровя из спомените.

II.

Този роман се нарича „Времето е това, което е“, образ и подобие на „Министерството“ от сериала. Измисли го Пабло. Не би могло да съществува по-подходящо заглавие.

Основните теми на романа са приключения, фантастика и история. И чувства.

Авторите му са Анаис Шааф и Хавиер Паскуал. Представям ви ги.

Анаис Шааф е моя спътница от много години, изминали така бързо, че ми се струват като седмици. Само броят на главите, които сме написали заедно, ясно доказва, че макар и да се ниже бързо, времето е

това, което е. Запознахме се покрай „Вентделпла“, хитов каталонски телевизионен сериал. Там, в Барселона, създадохме заедно „Кубала, Морено и Манчон“. Не е сериал за футболисти, а за частни детективи. За истински частни детективи, без пистолети, на които им е втръснало да преследват неверни съпрузи, индустриални шпиони, неизправни длъжници и служебни злоупотребни. После заедно с нея и с Пабло работихме по сценария на първия сезон на „Исабел“. След това продължихме, но вече и с Виктор Рос. А накрая дойде „Министерство на времето“.

Хавиер Паскуал има две общи неща с Пабло и с мен — „Атлетико Мадрид“ и работата си като писател. Той се присъедини към екипа ни през втория сезон на „Министерството“. Добре познаваше текста и ни помогна да изгладим сценария в качеството си на директор на редакция „филми“ на Испанската телевизия. Извън общата ни работа, с него от години се събирахме в кафенето на хотел „Емперадор“, за да разговаряме по любимите си теми — футбол, сериали и сценарии. Познанията му за съвременното и не толкова съвременно кино, аудио-визуалната му култура, схващанията му за професията и способността му да смесва жанрове с ирония във всичките си филми (доказателство за това е „Вирал“, по негов сценарий) незабавно създадоха близост помежду ни. Когато реши да се впусне в мътните води на свободните професии, аз побързах да му попреча да напусне бранша.

Анаис и Хавиер са ключови фигури за „Министерство на времето“ и няма по-подходящи от тях за написването на този роман, защото те съчетават три условия, необходими за писането — жажда за приключения, емоционалност и етика.

Хавиер Оливарес

[1] Пабло Оливарес (1965–2014) — исп. сценарист, съавтор наедно с брат си Хавиер Оливарес на няколко телевизионни сериали. — Б.пр. ↑

[2] Луис Гарсия Берланга (1921–2010) — известен испански режисьор и сценарист. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ПРИНЦЪТ НА ВРЕМЕТО

СТАРИ ДЪЛГОВЕ

I.

Енрике Ансехо правеше снимки, но не беше типът фотограф, какъвто искаше да бъде. Като млад, някъде през осемдесетте, негов идол беше Роберт Капа^[1] — романтичният герой, загинал, защото се оказал прекалено близо до новината.

Когато започна да запечатва живота в образи, Енрике имаше натрапчивата идея да пътува само до конфликтни точки. Да докаже, че е достоен да принадлежи към агенция „Магнум“.

Но мечтите рядко се сбъдват.

На петдесет и осем години той продължаваше да си изкарва прехраната като фотограф. Никога обаче не беше ходил на война. Дори не бе успял да заеме редовен щат на фоторепортер в някой вестник. Слабоватият вид, диоптрите и плоското стъпало със сигурност не бяха спомогнали за кариерата му.

Сега снимаше произведения на изкуството и главно ръкописни документи. Стари книги, които изобщо не го интересуваха. Статични, затворени в отминали епохи, може би като самия него. По-скоро напомняне за романтичния образ на фоторепортер, който носеше със себе си.

Човекът, мечтал винаги да улавя решителния момент, трябваше да се задоволи да отразява неподвижни образи. Животът на цветните рибки в дома му (единствената му компания) му се струваше много по-въълнуващ от собственото му ежедневие.

В онзи ден Енрике беше заминал за Бургос, за манастира „Санто Доминго де Силос“, за да снима съхраняваните там свещени книги. Всички оценяваха внимателното му отношение към такива крехки артефакти, но той самият се отегчаваше. В интерес на истината Енрике беше професионалист и правеше снимка след снимка, докато някъде в далечината се чуваха грегориански песнопения. От часове ги слушаше

и му се искаше малко да сменят темата и да изпеят акапелно примерно „Момчетата не плачат“ на The Cure.

Искаше му се да промени музикалния фон, както копнееше да промени и живота си. Повече от всякога мечтаеше да бъде като Роберт Капа или да му се случи нещо, което да му върне копнежа по непознатото. Докато си мислеше за това, продължаваше да снима страниците на „Апокалипсис“, превърнати в древни рисунки.

Внезапно през визъора на апарата си забеляза бележка в полето, направена със съвременни букви, но със старо мастило. Разбираше от тези неща.

Записката гласеше: *„Казвам се Елиас Сотока и съм заседнал в 808 година в замъка «Салдания». Обадете се на 702 400 400! Спешно е. П.П. Този ръкопис не е копие, оригинален е, тъпанари!“*.

Енрике се срина на пода.

Защо да се заблуждаваме? Беше напълно лишен от приключенски дух.

II.

Амелия Фолк излезе от дома си с уверени стъпки, за да се прехвърли в ХХІ век, както хората отиват да хванат трамвай.

Всъщност малцина можеха да се похвалят, че за да отидат на работа, трябва да се придвижат от края на ХІХ до началото на ХХІ век. Тя обаче вече бе свикнала.

Преди, когато се налагаше да премине през портала на времето в аптеката на „Карер де ла Принсеса“ до последния и главен портал в Министерството, винаги изпитваше силно главозамайване. Сега същото чувство ѝ причиняваше друг въпрос. Всичко за нея се бе променило, откакто откри, че гробът ѝ е изчезнал. Дали това нямаше нещо общо с факта, че бе правила любов с Пасино? Дали само заради това бъдещето ѝ се бе променило? Не успяваше да намери отговор.

Преди всичко беше ясно — имаше гроб и дата на смъртта. След изчезването на гроба дори и това не ѝ беше останало. Вместо да се радва, да се почувства освободена от явната намеса на съдбата, Амелия се чувстваше притеснена и потисната.

Пасино си замина, Хулиан се завърна, а тя остана по средата. Да се справя, доколкото ѝ бе възможно, с цял порой от емоции и изненади. Все по-ясно осъзнаваше, че едно е да учиш, а съвсем друго е животът. Той ѝ бе дал толкова много уроци за толкова кратко време, че само участието ѝ в мисии успяваше да я извади от потиснатостта ѝ. Чувстваше се объркана, защото никога не бе преживявала подобни изпитания.

Едно обаче ѝ бе напълно ясно — нищо не можеше да намали ефективността, с която вършеше работата си. Нищо не можеше да застраши независимостта ѝ.

Потънала в тези размишления, тя премина през портал 395 и се изкачи два етажа до платформата, където, точен както винаги, я очакваше чиновникът, за да ѝ пожелае добър ден.

Този ритуал се повтаряше всеки ден.

— Добър ден, госпожице Фолч!

Въпреки че той никога не успяваше да произнесе правилно фамилията ѝ (наблягаше прекалено на последното „ч“, вместо да каже „фолк“ като каталонците), тя винаги любезно му се усмихваше и му отговаряше:

— Ранното ставане си струва само за да дойда навреме и да видя усмивката ви.

— Благодаря.

След задължителните любезности тя влезе в подземната галерия. Отдалече забеляза Хулиан да пие кафе. Влезе и двамата се поздравиха. После поговориха за разни неща, но не и за това, което най-много ги вълнуваше.

И двамата.

От дъното на душите им.

Амелия се тревожеше как да каже на Хулиан за изчезването на гроба си. И за детето от снимката, за която двамата с него бяха позирали като щастливи родители. Въпреки че трудно би могла да му каже за детето, след като дори не му беше казала за снимката. Същата, която скъса, когато Хулиан още беше в шок след безрезултатното му пътуване в миналото, за да спаси Майте.

Амелия можеше да приеме (и то само донякъде), че сватбената снимка е продължение на лъжата, която с Хулиан бяха замислили за

пред родителите ѝ — той трябваше да се представи като неин годеник. Но другото, за детето... лъжата бе стигнала прекалено далеч.

Как да разкаже всичко това на Хулиан?

Той ѝ беше казал, че я обича, но като приятелка. Единствената жена в живота му беше Майте. Когато си спомнеше за онзи миг, Амелия още чувстваше болка. Очевидният факт (упоритата обич на Хулиан към починалата му съпруга) го караше да се отнася хладно към Амелия, а нея — да си задава немислимия въпрос: „Нима не бих могла да бъда аз жената на неговия живот?“.

Така е при чувствата — и най-малкото отдръпване служи като масло, налято в огъня. Дори в такъв, който още не е пламнал.

— Всичко наред ли е? — попита Хулиан.

— Да, разбира се.

Амелия очевидно лъжеше.

А Хулиан, естествено, го знаеше.

III.

Хулиан също не можеше да се похвали, че е цъфнал и вързал. Така казваше баща му, когато го тормозеше язвата. „Днес не съм цъфнал и вързал“, заявяваше при първите признаци на неразположение. „Трябва да идеш на лекар“, му отговаряха винаги Хулиан и майка му. „Я стига, стига! Лекарите са като монтьорите. Закараш колата за една повреда, а ти откриват още десет“, възразяваше баща му.

Поне десетина повреди имаше в душата на Хулиан. Дори повече. И всички водеха до най-голямото противоречие.

Дълбоко в душата си той се чувстваше провален, задето не бе успял да спаси Майте. Защо други успяваха да променят миналото, а той не?

Лично бе помогнал на сина на Алонсо да не замине с Непобедимата армада към сигурна смърт. А самият Алонсо успя да предотврати жена му Бланка да бъде малтретирана от новия си съпруг. Като се замислеше, всяка от мисиите му досега бе успешна и бе променила по нещо в историята, за да продължи тя да бъде такава, каквато е.

Толкова пъти си бе блъскал главата с механизмите на времето и на самото Министерство!

Сякаш не ставаше дума за математика, а за разказ или за роман. И който го беше написал, бе „гадно копеле“, както би казал Алонсо.

Сякаш късметът и съдбата действаха в сговор и в настоящето, и в миналото. Ефектът от пърхането на крилата на шибаната пеперуда.

Дали не допусна грешка, че се върна в момента на злополуката, за да спаси Майте? Може би, ако беше отишъл предишната нощ, щеше да успее да промени нещата? Ако беше посетил гадняра, който бе карал пиян и бе предизвикал катастрофата? Така поне нямаше самият той да е виновен. Нали първия път не беше на мястото. Пристигна покъсно с линейката... Мислеше за всичко това и главата го болеше. Неизбежно отново се върна назад в спомените си.

Да. Ключът беше у онзи тип. Беше проучил как се казва — Антонио Ортис Рекуенко. Женен, с две деца. Брокер в застрахователна компания. Никога не се напивал. Защо го бе направил точно онази вечер? Защо не се беше прибрал къщи, а бе обикалял от кръчма в кръчма — цяла нощ до момента, в който Майте бе излязла да тича, както всяка сутрин? Какво му се беше случило, за да промени навиците си на добър съпруг и баща? Може жена му да му бе изневерила с друг. Или да са го уволнили от работа същия ден и да не е смеел да ѝ го каже.

Тогава значи би могъл да се върне в онзи следобед и да предотврати уволнението му. Възможно е обаче да са го съкратили, защото шефът му е фалирал...

Мислеше и мислеше, връщайки се назад, чак до раждането на горкия човек. Защото въпросният Ортис Рекуенко бе точно такъв — нещастен човек, съсипал живота си и този на Хулиан. Той никога не можа да си прости, че бе сгазил дребното момиче, тичащо по анцуг. Получи депресия, постъпи за психично лечение. И откри, че пиенето му позволява да забрави причинената от него трагедия. А само преди около две седмици Хулиан научи, че е приет в болница с рак на бъбрека. Терминален.

Невероятно, но изобщо не се зарадва на новината.

През цялото време му бе желал бавна и мъчителна смърт, а сега му беше жал за него. Имаше чувството, че и двамата, без да искат, са станали жертва на съдбата и лошия късмет.

Гадно копеле, би казал Алонсо!

IV.

Алонсо предпочиташе да не мисли.

Беше наистина трудно да се адаптира към 2016 година. Появата на Елена преобърна живота му. Обожаваше я. Беше твърде различна от Бланка, макар и физически да си приличаха като две капки вода. Елена вземаше решения, спореше, противопоставяше се, когато нещо не ѝ харесваше. За Алонсо това беше изтощително, но и вълнуващо. Толкова бяха различни, че понякога му се струваше, че мами жена си с друга, която едновременно е и не е като нея.

Той обаче беше човек на действието, а прекаленото мислене не е полезно за някого, който трябва да рискува живота си, за да спасява другите. Затова спортуваше. Тренираше ръкопашен бой. Джудото и каратето му се струваха снобски прищевки. Защо да се прави на циркаджия, когато просто може да фрасне противника си? Единствената техника в модерните бойни изкуства, която му допадала, бе крав мага, официалната система за самоотбрана на израелските въоръжени сили (поне така му бяха казали). В нея всичко беше полезно — удари, блокажи, душене... Това наистина беше начин за достойна борба.

Когато не тренираше крав мага, се упражняваше в подземното стрелбище. Както сега.

Изпразни пълнителя на своя Глок-17, свали предпазителите от ушите си и натисна копчето, за да види резултата от стрелбата. Както можеше да се очаква, всичките му изстрели се групираха в малък радиус около сърцето на фигурата, поставена като мишена. Всички освен два, които бяха пронизали челото ѝ.

Тогава зад гърба си чу гласа на Ернесто:

— Винаги съм се възхищавал на точния ви мерник със съвременните оръжия. Още от първия ден, когато пристигнахте тук.

Алонсо показва скромност:

— Оръжието си е оръжие. А аз съм боец.

— Да, но от шестнадесети век.

Алонсо вдигна очи и с горчивина погледна Ернесто.

— Аз съм испанският боец на всички времена. Това е моето проклятие и късмет. — После погледна оръжието си: — Де да имах такова по мое време! Огнестрелните оръжия днес имат невероятен обхват. Особено карабините. Още не мога да свикна с тях.

— Защо?

— Когато натисна спусъка, на половин километър умира човек. Не мога да повярвам, че аз съм причинил смъртта му.

— А кой друг?

— Не знам. Може би Господ.

Локаторите и на двамата започнаха да звънят. Търсеше ги Салвадор.

На излизане от подземие то Ернесто и Алонсо се разминаха с патрула. Не си казаха нищо. В очите им се четеше концентрация. Мисиите ги караха да забравят за проблемите си. Преди се страхуваха, но сега искаха, щом приключат едно пътуване в миналото, веднага да заминат на друго, за да опазят историята на Испания. Собствената им история им се струваше спасяема.

При пътуването си до обсадата на Балер Жулиан се бе запознал с крал Филип V, бе видял жестокостта на Вампирката от Равал^[2], бе срещнал Ломбарди, побъркан (и с право) по всякакви мистерии и конспирации, благодарение на когото можа да види лице в лице самия Христофор Колумб, преди да е продал проекта си за пътуване до непознати земи на Католическите крале на Испания.

При всичките си мисии винаги си спомняше какво му бе казал навремето Салвадор — че няма право да подведе другарите си.

Не можеше да забрави и как преди заминаването му за Куба го бе обвинил, че е „шампион на егоистите“. Защото му каза, че ако бе спасил Майте, никога нямаше да постъпи в Министерството и вероятно Непокколебимия^[3] и Лопе де Вега щяха да умрат преждевременно. Както Ернесто или Алонсо...

Дали всичко това бе истина или просто хитрина на стария заместник-министър?

Сега нямаше повече време да мисли за това.

Ангустиас им се усмихна.

— Шефът ви очаква.

V.

На екрана на монитора — снимка на Енрике Асенхо. Фотографиран фотограф.

Салвадор започна речта си:

— Енрике Асенхо Мартинес, петдесет и осем годишен, фотограф, специализиран по въпросите на изкуството. По-точно — средновековни ръкописи.

— За Министерството ли работи? — попита Амелия.

— Не — отговори Ирене Лара.

— Някакво нарушение ли е направил?

— Не.

Салвадор намали обхвата на възможностите.

— Не ви караме да го търсите — им съобщи той. — Отлично знаем къде се намира. Приет е в болница след шока, който получил, когато прочел това.

Образът на фотографа изчезна от монитора и мястото му бе заето от страницата от ръкописа, предизвикала припадъка му.

Алонсо се приближи до екрана и прочете на глас бележката на Сотока:

— „Казвам се Елиас Сотока и съм заседнал в 808 година в замъка «Салданя». Обадете се на 702 400 400! Спешно е. П.П. Този ръкопис не е копие, оригинален е, тъпанари!“.

— Елиас Сотока... — повтори Ернесто.

На екрана на монитора като по заповед се появи образът на Елиас Сотока. Мъж на около четирийсет години, мургав, с остри черти и очи, в които кипи живот. Сякаш виждаха кой наблюдава снимката.

— За кого става дума? — попита Хулиан.

На въпроса му отговори Ирене:

— Беше един от най-добрите ни агенти. Подкрепи Лейва, когато се опълчи срещу Министерството, но така и не успяхме да го заловим.

— Точно така — потвърди Салвадор.

Патрулът се спогледа тревожно.

— Значи е помагал на Лейва, когато за малко не уби кралица Исабел II? — попита Ирене.

— Не. Изчезна след първия бунт. Явно е имал разногласия с Лейва. Беше, как да кажа... по-радикален.

Хулиан не можеше да повярва на ушите си.

— По-радикален от Лейва! — възкликна. — Възможно ли е?

Думите му накараха Ирене да сведе очи. Още изпитваше болка, когато станеше дума за Лейва.

— Да не изпреварваме събитията... Това прилича на зов за помощ — предположи тя.

— Или на клопка — уточни Ернесто.

— Защо да е клопка?

Салвадор се намеси в отговор на въпроса на Амелия:

— Сотока беше наш експерт по осми и девети век. Никой в Министерството не познава онази епоха по-добре от него. Дори и сега. И е човек на действието. Съмнявам се, че нещо може да го свари неподготвен.

После погледна към Ирене и ѝ предостави думата. Без да губи време, агентката допълни най-подробно информацията, както обикновено. Сотока бил специалист по военни и разузнавателни ситуации.

— Една от най-важните му мисии беше през 778 година при обсадата на Сарагоса от Карл Велики, която приключва с битката при Ронсево.

— Първата или втората? — я прекъсна Амелия.

Салвадор я погледна с възхищение.

— Малцина знаят, че е имало две.

Алонсо разрови в паметта си, преливаща от рицарски спомени.

— При Ронсево не беше ли убит Роланд?

— Така твърдят историята и литературният епос — отвърна Амелия.

— Кой е този Роланд? — се поинтересува Жулиан.

Ирене искрено се изненада.

— Не си ли чувал „Песен за Роланд“?

— Не, но ако ми я изтананикаш, мога да опитам да я изсвирия на пиано...

Ернесто обясни кой е бил Роланд. Рицар. Мит. Пълководец на франките на служба при Карл Велики и бретонски граф...

— Според легендата бил роднина на Карл Велики. Вероятно негов племенник. Знаете, че епосът възпява исторически събития или легенди, както в случая със Сид. Той е съществувал, но...

Алонсо го прекъсна:

— Достатъчно, защото ако е като Сид, няма да повярвам нито на историята, нито на песните, нито на епоса.

Амелия се намеси:

— Колкото до Ронсево, документирани са две битки. Първата е през 778 година и за нея се твърди, че е първата загуба на Карл Велики. В нея не може да е участвал Ролдан или Роланд, както го наричат във Франция, защото още е бил дете.

— Значи е умрял във втората битка — Алонсо започна да се ориентира.

— Точно така. През 809 година.

— Точно една година след момента, в който ще попаднете — добави Салвадор.

— Горкият Роланд! — отбеляза Алонсо. — Да умре от ръката на сарацините, които се опитвал да прогони от земите ни!

Амелия се засмя.

— И по пътя си плячкосал Навара и обсадил Сарагоса, която впрочем се управлявала от маврите... Има много теории по този въпрос. Легендите дори твърдят, че е бил убит от друг рицар, наречен Бернардо дел Карпио Великия^[4].

— Никога не съм чувал това име. А мога да се закълна, че има много малко рицари, живели преди мен, за които не съм чувал — ги увери Алонсо.

— Аз познавам един велик Бернардо, но той е певец, така че вероятно става дума за друг — отбеляза иронично Хулиан.

Салвадор хвърли пронизващ поглед към агента. Не беше време за шеги.

Амелия се намеси в негова защита:

— Този твой Бернардо сигурно е по-реален от другия. Много от историците казват, че е съществувал, но никога не е бил велик рицар. Поне така съм учила по мое време.

— Сега също преобладава това мнение — подчерта Ирене.

— По времето на романтизма започнали да го възхваляват... Всъщност още Сервантес го споменава в „Дон Кихот“ редом със Сид: „Няма никакво съмнение, че Сид е съществувал, и още по-малко Бернардо дел Карпио. Но дали са извършили подвизите, за които се говори, мисля, че има съмнение, и то доста голямо“... Дори Лопе де Вега е написал произведение за него.

Ирене се усмихна иронично:

— Предполагам, че познаваш перфектно това произведение...

Салвадор побърза да изглади хапливото подмятане:

— Моля ви да забравим за Бернардо дел Карпио и да се съсредоточим върху Елиас Сотока. Трябва веднага да поемете тази мисия.

— Може би двете неща са свързани — възрази Амелия.

Всички я погледнаха учудено.

— В бележката на Сотока пише, че е заседнал в замъка „Салданя“, нали така? — продължи младата жена.

— Да... Където е умряла доня Урака. Защо? — попита Салвадор.

— В този замък не само е умряла доня Урака. Там е роден и Бернардо дел Карпио. А после станал господар на цялата околност.

Този път в погледите на присъстващите към Амелия можеше да се прочете смесица от възхищение и тревога, които застинаха в тишина. Салвадор пръв наруши мълчанието.

— Пригответе се за тръгване! Ернесто ще ви даде последни инструкции.

Членовете на патрула станаха и се отправиха към вратата. Когато колегите ѝ излязоха, Амелия се позабави и се обърна към Салвадор:

— Какво има, Амелия?

— Мисля, че забравихме една малка подробност.

— Коя?

— Ако Сотока е прав и ръкописът не е копие...

Салвадор не ѝ позволи да се доизкаже. Беше стигнал до същото заключение:

— Значи сме попаднали на оригинала на ръкописа от Лиебана.

Амелия кимна и напусна кабинета, за да настигне колегите си.

Салвадор въздъхна и погледна Ернесто и Ирене.

— Когато се пенсионирам, искам госпожица Фолк да поеме поста ми.

VI.

На излизане от съвещанието Хулиан не можа да сдържи усмивката си. Доня Урака. Баща му имаше броеве от „Малечко

Палечко“, списание с комикси, в които присъстваше такъв персонаж. Стара вещица, пренесена чрез историите в годините след Гражданската война в Испания.

Не разполагаше с много време да мисли по въпроса. Трябваше да се преоблече подходящо за IX век и да си подготви аптекката.

В гардеробната за пореден път се възхити от професионализма на хората, които работеха там.

— Невероятна си, Буби! Има ли епоха, за която не разполагаш с дрехи?

— Малко са. И ако нямаме нещо в наличност, се обаждаме на Корнехо.

Започнаха да се преобличат. Всяка една от предоставените им дрехи изглеждаше стара, дори зацапана. Обаче бяха чисти. Въпреки това не можа да прикрие недоволството си, когато му надянаха нещо като мрежа под расото.

Алонсо беше още по-раздразнен.

— Приличам на палячо — оплака се той.

Амелия се опита да посмекчи определението.

— По-добре би било да кажеш, че приличаш на трубадур.

Хулиан се дооблече и после огледа Амелия. За пореден път се убеди в нещо, което вече знаеше — тя бе винаги красива, независимо от кой век бяха дрехите ѝ.

В гардеробната влезе Ернесто. Носеше кожена торба за Алонсо.

— В случай че ти потрябва Божията помощ.

Алонсо само кимна.

Хулиан и Амелия не попитаха нищо, защото знаеха, че в торбата се намират някакви оръжия. Шефът на оперативния отдел имаше този навик — снабдяваше Алонсо с оръжия, които можеха да му потрябват по време на мисия. Освен тях боецът винаги носеше със себе си и двама неотлъчни свои приятели — кинжала си и пистолета Глок.

Хулиан вече беше свикнал. Както и Амелия. При първите мисии на патрула им беше неприятно, че Алонсо е въоръжен до зъби, но скоро се убедиха, че това обстоятелство им дава безценна допълнителна сигурност. Както и уменията на Хулиан да се грижи за здравето им.

Амелия се бе замислила. Използваше изключителната си памет, за да документира всеки случай, да разграничи истината от измамата.

Мисията ѝ бе да предпази историята от промени, а за тази цел първо трябваше да я познава. Младата жена владееше материята по-добре от всеки друг.

Хулиан имаше за задача да се грижи за здравето на другарите си, в случай че бъдеха ранени или се разболееха. Знанията му често се превръщаха в разменна монета във времена, когато един аспирин имаше ефект на истинска магия. Освен това той беше и човек с голям опит. Във всички векове има хора като него — обикновени, но преживели много и натрупали богат житейски опит.

Алонсо, от своя страна, беше типичният испански войн на всички времена. Той им служеше като бодигард и ударна сила. Но не брутална. В неговия случай силата бе съчетана с необикновен интелект. Затова бе оцелял в толкова битки. Знаеше кога не бива да се бие и че трябва да го прави само когато има възможност да победи. Сред природата се чувстваше в свои води. Сетивата му не бяха увредени от замърсяванията (макар и вече да усещаше неблагоприятните им влияния). Умееше да се вслушва в тишината на птиците, известяваща, че някой е нарушил пространството им. Ако се наложеше, можеше и да убива. Нито Амелия, нито Хулиан биха издържали изпит по тази дисциплина. Дори ако е застрашен собственият им живот.

Освен торбата за Алонсо, Ернесто носеше и други неща — монети от онова време, две изображения на Елиас Сотока (една снимка, която, разбира се, не биха могли да покажат на никого, и един портрет, рисуван от Веласкес) и най-важното — карта на местността. Разгъна я върху масата и започна да им посочва ключовите точки, за да не загубят ориентир. Приличаше на рецепционист в хотел, който обяснява на новопристигнали туристи как да се движат из града.

— Най-близкият портал на времето в графство Салданя се намира на тази поляна близо до река Дуеро. Точно тук.

— Няма ли по-близък? Този е прекалено далеч — оплака се Хулиан.

— Този не само е най-близкият, но и единственият.

— В такъв случай ще ни свърши работа — отбеляза Хулиан с примирение.

Ернесто продължи да обяснява:

— В границите на графството най-близкото село до замъка е това. Сега вече не съществува. Казва се Ремедал де ла Хоя. — Погледна косо към Хулиан и добави: — И моля, без остроумия!

Хулиан му отвърна безмълвно с невинна физиономия, изразяваща: „Нямаше да кажа нищо“.

Както винаги с желание да се направи на важен, Алонсо попита кой е бил по онова време крал на Кастилия.

— Тогава Кастилия още не е съществувала.

Отговорът на Амелия го остави напълно поразен:

— Нима Кастилия не е съществувала винаги?

— Не и в днешните си измерения, Алонсо. Нито пък Леон. Фактически кралство Леон се отделя от кралство Астурия, а Кастилия първоначално е била княжество в рамките на кралство Леон.

— Не мога да повярвам. А тогава имало ли е крале?

Хулиан направи опит да покаже знания, но безуспешно:

— Готските крале ли имаш предвид?

Ернесто кимна. Слава Богу, че не отиваха да изнасят доклади по история. И добре че Амелия беше с тях.

— Не — възрази младата жена. — Готските крале са били преди това... Доколкото си спомням, Алфонсо бил крал на Астурия, Абенд Алла бил емир на Кордоба, а Иниго Ариста управлявал Памплона...

Тя продължи да изброява крале с очи, вперени в тавана, сякаш четеше от страниците на невидима книга, за да разсее невежеството на колегите си. Всъщност визуализираше учебника, по който навремето бе изучавала тези неща. Притежаваше ейдетична, тоест фотографска памет. Перфектно допълнение към природната ѝ дарба да запаметява.

Ако Амелия имаше тази способност, то Алонсо беше жертва на друго обстоятелство — склонност към недоверие. Особено когато му се разкриваше действителност, различна от неговите представи.

— Толкова много крале ли е имало на нашия полуостров?

— Времената са били размирни. Кралствата, образували днешна Испания, са се обособили по-късно.

Испания. Интересно понятие, считано от всички за единно и неделимо, но създадено от отделни парченца с цената на много войни.

Ернесто ги подкани, трябваше да тръгнат незабавно. Излязоха през вратата и поеха надолу по виещите се стълби, докато той продължаваше да им дава инструкции:

— Трябва да сте много внимателни и непрекъснато да бъдете нащрек. Отивате в особено тежка и груба епоха.

„Като дрехите, които носим“, си помисли Амелия, без да изпуска и дума от наставленията на Ернесто, който отново бе подхванал темата за Елиас Сотока:

— Той е присъствал не само при обсадата на Сарагоса и битката при прохода Ронсево. Станал е свидетел и на тъжния край на Педро Жестокия.

— Хубав прякор. На един от моя квартал му казваха така заради страшния му вид — отбеляза Хулиан.

Амелия се засмя.

— Крал Педро бил наричан Жестокия от неговите врагове — обясни тя. — Привържениците му го наричали Педро Справедливия. — После погледна към Ернесто: — Този Сотока има ли и други подвизи?

— Да, много са... Бил се е на страната на Фруела Първи от Астурия срещу емира на Кордоба Абдерахман. Всичките му мисии са считани за успешни. Нивото на познанията му и способността да се адаптира към толкова далечни векове са достойни за възхищение. Особено ако се има предвид, че Елиас е роден в Матаро през седемнадесети век в рибарско семейство.

— Значи е каталонец като мен?

— Така е.

— Участвали ли сте заедно с него в мисии? — въпросът на Алонсо бе отправен към Ернесто.

— Да. И не сме имали оплаквания, докато Лейва не се разбунтува и Сотока застана на негова страна. После всичко се промени... — Ернесто се замисли за няколко секунди, вероятно за да си припомни моменти от общото им минало. След това добави: — Но е възможно той да е имал оплаквания от мен.

На Хулиан му се дощя да узнае повече подробности, но не успя да го накара да изплюе камъчето. Едва когато ги изпращаше на изхода при портала, Ернесто изказа надеждата си:

— Дано да е било зов за помощ. Сотока заслужава по-добър край от горкия Лейва.

Очевидно чувствата на Ернесто към Сотока блуждаеха в полето на противоречията.

— Когато пристигнем там, ще разполагаме ли с някаква подкрепа? — поинтересува се Амелия.

— Не. В онази епоха Министерството има много малко резиденти. Точно както сега се случва с ЦРУ в Близкия изток.

— Колко наши агенти има на място? — попита заинтригуван Хулиан.

Ернесто го погледна сериозно.

— Николко.

[1] Роберт Капа (1913–1954) — известен унгарски военен фоторепортер. — Б.пр. ↑

[2] Енрикета Марти, по прякор Вампирката от Равал (р. 1868 г.), е в основата на черна легенда за отвлечени и убити деца в Барселона. — Б.пр. ↑

[3] Хуан Мартин Диес, с прякор Непоколебимия, е испански военен, известен с приноса си за страната при отблъскването на Наполеоновото нашествие. — Б.пр. ↑

[4] Бернардо дел Карпио е легендарен персонаж от испанския епос. Твърди се, че бил незаконен син на Химена, сестра на крал Алфонсо II, и на граф Салданя. Смята се, че именно той е победил Карл Велики през 808 г. — Б.пр. ↑

КЛОПКАТА

I.

В средата на нищото.

Точно на такова място се озова патрулът, когато излезе от навеса, губещ се в полето край река Карион, където се намираше порталът на времето.

Амелия извади картата, за да намери Ремедал де ла Хоя, селото, което през XXI век вече не съществуваше. Щом се ориентираха, потеглиха мълчаливо натам. Не разговаряха заради напрегнатия момент, но ако им се наложеше да го направят, биха изплували противоречиви теми, неприятни и за тримата.

Всеки по свой начин предпочиташе да се съсредоточи върху предстоящите задачи. В крайна сметка мисиите бяха начин да се откъснат от ежедневието си проблеми. Как преди време на Амелия или на Хулиан би им хрумнало, че ще стане така? Как Алонсо би повярвал, ако му кажеха, че ежедневието му ще протича през 2016 година? Затова би предпочел да не казва нищо на никого.

Около четири часа по-късно пристигнаха в селото. Хулиан си помисли, че през 808 година жителите му не биха могли да си представят, че са обект на подобно специално внимание. Поселището беше малко, но не само от прости колиби, имаше си пазар и се намираше близо до замъка „Салданя“, който го закриляше.

След като огледаха набързо селото, решиха да си разпределят задачите. Хулиан щеше да се заеме с купуването на каруца и муле, а Амелия и Алонсо щяха да разпитат за Сотока, показвайки портрета му, нарисуван от Веласкес. През XXI век тази рисунка би струвала стотици хиляди евро, но през IX век стойността ѝ не беше по-голяма от камъните по пътя.

Всички, които видяха портрета, реагираха по един и същи начин — с незабавен пристъп на страх. А после с мълчание. След като показа

образа за пореден път и получи все същия ответ, Алонсо погледна загрижено Амелия.

— Познават го, но предпочитат да не говорят за него. Направи ли ти впечатление?

Тя кимна.

Когато отново се срещнаха с Хулиан, Алонсо не одобри покупката му.

— Това муле е взело-дало. Жестоко са те измамили.

— Другия път ти ще купуваш мулето, а аз ще разпитвам хората.

Амелия бързо пресече спора. Вече се свечеряваше и трябваше да пренощуват някъде на закрито, тъй като приближаваше буря. Налагаше се да потърсят странноприемница.

Намериха единствената в селото, но собственикът им отказа подслон.

— Нямам свободни стаи — отсече той.

Алонсо усети, че човекът ги лъже.

— Много хора сте настанили, а нямате нито един кон в конюшната — му подметна той.

Стана ясно, че тук не са добре дошли. Отдалече си личеше, че са чужденци и не говорят като тукашните. Ремедал де ла Хоя обаче също не приличаше на Ню Йорк от картините на Уорхол^[1].

Гостилничарят ги отпрати, но им препоръча две-три къщи, в които понякога приютявали пътници.

В първата им казаха, че не са желани гости.

Във втората дори не им отвориха вратата.

Заваляха първите капки дъжд. Тогава тримата решиха да поемат към замъка, защото така или иначе щяха да се измокрят.

II.

Дъждът все повече се усилваше, когато съзряха в далечината дървена къщурка с обор.

— Да видим дали там няма да имаме повече късмет — предложи Алонсо.

Ускориха ход, доколкото мулето им позволяваше, а то не беше много. Животното бе толкова бавно, че Алонсо се запита дали няма да

стигнат по-бързо пеша.

Чук, чук.

Никой не отвори вратата.

Отново потропаха.

Най-сетна вратата се откряна и се появи мазното кръгло лице на мъж на около четирийсет години.

— Какво дирите по това време?

— Подслон, добри човече — отговори Амелия.

— Това не е хан. Вървете си!

— Можем да си платим. И то добре.

— Много пари ще ви струва.

Амелия погледна Хулиан, който показва няколко монети.

— Не стига.

Хулиан извади още.

Както винаги парите отварят повече врати, отколкото добрината, и стопанинът най-сетне склони да влязат, но не изпускате нито за миг от ръцете си един здрав камшик. Сега можеше да го видят в цял ръст. Очевидно през живота си никога не бе спазвал диета. Беше направо валчест.

— Ако сте крадци, предупреждавам ви, че знам как да се защитя.

Алонсо го погледна с пренебрежение.

— Не сме крадци, а освен това и аз искам да те предупредя нещо.

Ако пак проявиш неуважение, този камшик ще ти го...

Амелия погледна строго боеца и с жест го накара да млъкне. Явно дипломатичността не бе най-силното му качество. Нуждаеха се от подслон за през нощта. Бяха подгизнали, а беше и студено. Рискуваха да хванат пневмония, преди дори да са стигнали до замъка. Моментът не беше подходящ за разправии.

Тогавата от дъното на къщата дочуха слаб плач, като хленчене на дете, а после и суха кашлица.

Хулиан не пропусна тази подробност.

— Лоша кашлица.

— Дъщеря ми. Простуди се и легна болна.

Амелия видя в ситуацията възможност да направят добро, а между другото и да убедят мъжа, че заслужават да ги подслони.

— Съпругът ми знае да лекува болести.

— Дъщеря ми няма нужда от лекари. Всеки ден се молим да оздравее. Господ ще се погрижи.

От дъното се чу глас:

— Мъжо, само с молитви може да не стане. Пипни я да видиш как гори!

Разтревожен, Хулиан пристъпи напред.

— Нека да я видя!

Мъжът погледна жена си, която всеки миг щеше да избухне в плач.

— Моля те! — промълви тя.

Той кимна и хвърли поглед на Хулиан.

— Вървете — отстъпи.

— Елате с мен — жената през сълзи покани Хулиан и двамата се насочиха към дъното на къщата, където лежеше момиченцето.

Тогава стопанинът се обърна към Амелия, за да се пазари.

— Докато мъжът ви преглежда детето, кажете колко можете да платите?

Алонсо го погледна с омраза. Този човек беше олицетворение на неблагоприятността. С голямо удоволствие би му разполовил главата.

Амелия си помисли същото.

Но не бяха в позиция да проявяват капризи.

И започнаха пазарлъка.

III.

— Гаден обор! Спасих дъщеря му да не умре още тази нощ, а за отплата ни праща в гадния обор — Хулиан беше възмутен.

— Колко му плати?

— Половината от всичко, което имаме.

— Мамка му! Ако вземем предвид колко се е повишил индексът на потребителските цени от този век до 2016, щеше да ни излезе поевтино да спим в хотел „Риц“.

Чу се кудкудякане на кокошка, неизвестно дали за да се съгласи с него или да го накара да млъкне и да я остави да спи.

Тя не беше единствената им компания в обора. Още няколко кокошки и два вола се чувстваха също така притеснени, както и те. В

крайна сметка това беше техният дом, а не на тримата двуноги с недоволни физиономии. И особено на онзи, който не спираше да се оплаква.

Алонсо мълчеше.

Амелия попита Хулиан как е малката.

— Гореше от температура. Дадох ѝ парацетамол и ѝ инжектирах антибиотик, докато майка ѝ отиде да донесе вода, за да ѝ сложим студени компреси по цялото тяло. Утре пак ще я прегледам. Ако изкара нощта, ще се оправи.

Амелия му благодари.

Алонсо продължаваше да мълчи.

Кокошката отново изкудкудяка.

Най-сетне Алонсо продума:

— Време е да спим.

IV.

Два часа по-късно и тримата все още бяха будни, с отворени очи като бухали. Дори Алонсо, свикнал с всякакви затруднения от битов характер, не бе успял да заспи.

— Амелия...

— Да.

— Разкажи ми за Бернардо дел Карпио.

— Опитвам се да заспя — оплака се Хулиан. — Ако започнем да приказваме...

— И аз не мога да заспя — отвърна му боецът, — затова искам да науча нещо повече за този рицар. Нали така или иначе отиваме в неговия замък. Вероятно тъкмо той е затворил Елиас Сотока.

— Мислиш ли, че наистина е зов за помощ? — попита Амелия.

— Твърдо съм убеден. Ако Сотока е толкова добър агент, колкото казва Ернесто, и се крие от Министерството, защо тогава би ни търсил? Никой не знае за него. Би могъл да си живее щастливо във време, което познава като петте си пръста. Нужна му е помощ. Сигурен съм.

— Да. А мислиш ли, че великият Бернардо го държи заключен? — продължи Хулиан.

— Че кой друг?

Амелия се замисли над думите на колегите си.

— А на теб как ти се струва, Амелия?

— Знам, че навсякъде, където показахме портрета на Сотока, всички се плашеха от образа му.

Алонсо почувства, че теорията му се потвърждава.

— Защото е преследван от господаря на замъка и ако покажат симпатия към него... Или ако решат да му помогнат... Страхуват се да не ги сполети същата съдба.

— Има логика — призна Хулиан.

— Амелия, разкажи ми всичко, което знаеш за Бернардо дел Карпио — настоя Алонсо.

Младата жена въздъхна дълбоко и го предупреди, че историята ще бъде дълга. Понеже Алонсо не се впечатли особено от това, тя започна да разказва:

— Не се знае кое е легенда и кое истина, но ако всичко написано за него е вярно, тогава става дума за истински герой. Ако обаче е измислица, значи е никой. А най-добрите историци, които познавам, считат, че е легенда.

— Тогава ми разкажи легендата.

— Има няколко. Дори се говори, че бил от франкски произход и участвал във войските на Карл Велики. Най-подробната легенда обаче твърди, че бил син на дон Санчо, графа на Салданя, който се влюбил в Химена, сестрата на крал Алфонсо II Целомъдрения.

— Не искам да си представя защо са му прикачили такъв прякор — пошегува се Хулиан.

— На какво е бил крал този негодник?

— На Астурия. Затворил в тъмница бащата на Бернардо, а сестра си пратил в манастир. Никога не им простил, че тайно се оженили и че тя забременяла, още преди да стъпи под венчило.

— Или че дон Санчо е бил по-малко „целомъдрен“ от него — подхвърли Хулиан. — Щом нарекат някого така, значи е импотентен или потиснат. Едно от двете.

Алонсо се съгласи. А после се обърна към Амелия:

— А какво станало с детето?

— С Бернардо? Алфонсо Целомъдрения го отгледал като свой собствен син и той се превърнал в най-добрия воин на кралството.

Когато узнал за тъжната съдба на баща си, когото дори не познавал, Бернардо започнал да моли милост за него. Кралят му дал много лъжливи обещания, че ще го освободи, за да накара племенника си да се сражава с все същия плам.

— Подал е морковче на магарето, за да тича след него.

— Точно така. Само че магарето никога не стигнало моркова. Когато Бернардо най-накрая стигнал до баща си, той вече бил мъртъв.

— Целомъдрен мръсник! — възмути се Хулиан.

— Да, според легендата за Бернардо. Според други, по-достоверни източници наистина е бил целомъдрен, защото нямал интимни отношения с кралицата и затова останал без наследници. Алфонсо започнал Реконкистата^[2], основал град Овиедо, бил ключова фигура за обединението на княжествата, а също така и сложил начало на Пътя от Астурия към Сантяго^[3]...

Алонсо остана поразен.

— Оттеглям си думата „негодник“... Моля те, продължи да разказваш легендата за Бернардо! Какво станало след смъртта на баща му?

— Предявил претенции към короната като племенник на краля. Но не я получил. Тогава помолил да му разрешат да се оттегли в замъка „Салданя“, за да оплаква несгодите на съдбата си.

Личеше си, че Алонсо е много впечатлен.

— Може да е легенда, но по мое мнение историята е много красива.

Хулиан се прозя.

— Моля ви, ще поспим ли малко? За цената, която платихме за хотелчето, поне това може да направим.

Всички отново легнаха върху сламените рогозки, за да се опитат да поспят.

Алонсо обаче не успя да мигне цялата нощ.

V.

Дъските на обора бяха зле сковани. Студът проникваше през хиляди цепнатини. Когато съмна, оттам влязоха и първите утринни лъчи.

Алонсо ги посрещна буден и радостен от изгрева на слънцето.

Огледа се наоколо. Другарите му още спяха, но той имаше нужда да стане. Малкото погълната храна се бунтуваше в стомаха му и затова изпитваше необходимост да се облекчи. Взе торбата си (никога не се разделяше с нея) и внимателно излезе, за да не смути съня на Амелия и Хулиан.

Щом напусна обора, тръгна към близката горичка, където облекчи стомаха и душата си. После откъсна няколко листа и се избърса. Остро почувства липсата на тоалетна хартия, с която бе свикнал в апартамента си. „Започвам да се размеквам“, каза си наум.

Едва беше направил и две крачки обратно към обора, когато чу притеснените гласове на Амелия и Хулиан. Забърза се и потърси място, от което да наблюдава случващото се. С яд установи, че в далечината група мъже в униформи извеждаха спътниците му от обора. Отвън ги чакаше същият тип, на когото бяха платили куп пари за мизерния подслон. Войниците вързаха ръцете на другарите му и ги поведоха, като преди това връчиха кесия — вероятно пълна с пари — на предателя.

Първата мисъл на Алонсо бе да се спусне и да спаси Амелия и Хулиан, но преброи дванайсет войници. Не беше проблем, че са толкова много, защото в торбата си имаше модерно оръжие, с което можеше да ги ликвидира за нула време, но приятелите му бяха под директна заплаха. Нея я водеха с изваден кинжал, а него — със сабя, с опакото на която освен това му нанесоха и здрав удар. Не можеше да очисти враговете си, без и другарите му да пострадат.

С огромно съжаление Алонсо остана да наблюдава как ги отвеждат. Въпреки тревогата си се усмихна, защото чу как Хулиан нарече „копеле“ бащата на момиченцето, което бе спасил предната вечер. Алонсо си помисли, че примерът му е заразителен дори и в XXI век.

И така, реши да изчака удобен момент да се покаже от прикритието си.

Докато стоеше там, мислеше само за две неща — каква участ очаква другарите му и как саморъчно да убие човека, който ги бе предал.

Естествено, смъртта му щеше да бъде бавна и болезнена. Закле се в собствения си син.

VI.

Предателят оглеждаше новопридобитата си каруца.

— Няма да ни дойде зле — отсъди доволно. — Обаче мулето е по-старо и от Стария завет. Ще го заколя.

Жена му го гледаше сериозно.

— Какво ти е, жено?

— Те ни помогнаха, а ти продаде човека, който снощи спаси детето ни!

— Дъщеря ни е жива, защото Господ така пожела. Да не би да вярваш в магии?

— Ако този човек е магьосник, нека бъде благословен! И тогава ти ще трябва да си платиш за стореното.

Зад гърба на мъжа си жената забеляза как Алонсо се приближава. Селянинът усети погледа ѝ и се обърна. Третият гостенин бавно пристъпваше към тях. Мъжът бързо грабна камшика си, за да се отбранява.

— Ела... чакам те! Така от замъка ще ми дадат още пари.

Алонсо нададе вик и се нахвърли върху предателя. Дебелакът започна да се отбранява с неподозирана пъргавина и успя да избегне първия му удар. После се опита да шибне Алонсо с камшика, но боецът ловко го избегна.

Втората атака на Алонсо остана и последна. С единия си крак той спъна селянина, а с десния си юмрук го повали на земята. После извади кинжала си и го допря до врата му.

— Скъпо ще си платиш, кучи сине. Накъде ги отведоха?

Мъжът не можеше да диша. Алонсо настоя:

— Сам решаващ — да говориш и да умреш бързо, или да мълчиш и да се мъчиш дълго. Защото при всяко положение ще те убия.

— В замъка... Отведоха ги в замъка.

— На граф Салдания ли?

— Да... Дон Бернардо дел Карпио.

— Надявам се парите да ти послужат в ада, защото тук няма да имаш време да ги похарчиш...

Алонсо замахна с кинжала да му проние сърцето, но го възпря детски плач. Боецът погледна с крайчеца на окото си и видя

момиченцето. Беше на около пет години и стоеше само по ризка. Хулиан наистина беше добър лекар. Бе спасил малката, а сега Алонсо искаше да убие баща ѝ. Нямаше да го направи, още по-малко пред уплашения ѝ поглед.

Доближи кинжала до бузата на мъжа и я проряза с острието.

— Спомняй си за мен, докато носиш този белег! За човека, който ти подари живота. И се моли да не се изпречиш пак пред очите ми! Втори път няма да имаш такъв късмет.

VII.

Салвадор нямаше известия от патрула и разпореди на Ернесто да им се обади.

Ернесто направи жест на неодобрение:

— Ако телефонът позвъни пред свидетели, ще ги поставим в трудно положение — предупреди той.

— Все ми е едно — отговори заместник-министърът. — Искам да знам дали са живи. Освен това Амелия е съобразителна. Сигурно е изключила звука на мобилния.

Ернесто набра номера.

Мобилният телефон на Амелия обаче не беше заглушен и звуците от позвъняването му смутиха мъжете, които водеха младата жена и Хулиан към замъка „Салданя“. Един от тях слезе от коня си, за да разбере откъде идва странният звук. Бръкна с ръка под полите на Амелия и намери апарата.

— Ти си вещица! — изкрещя мъжът и я удари.

Хулиан се опита да я защити, но получи юмрук в корема, който го накара да се превие от болка.

— Не отговарят — съобщи Ернесто.

Салвадор не каза нищо, но си помисли най-страшното.

VIII.

За Алонсо не беше трудно да локализира отряда, пленил спътниците му.

Очевидно мъжете, които бяха отвлекли другарите му, нямаха за какво да се крият, защото изпълняваха заповедите на господаря на тези земи. Затова не бързаха и не пришпорваха излишно конете си. За Хулиан и Амелия това беше голямо облекчение, понеже нямаха късмета да бъдат качени на кон — вървяха пеша, завързани с въжета към седлата на двама от конниците.

Алонсо изчака да спрат. Тогава чу да звъни мобилният на Амелия.

— Мамка му! — изруга той.

После видя как я обиждат и удрят. А след това Хулиан падна на земята след забития в корема му от един от войниците юмрук.

Почувства безсилна ярост, но се постара да я овладее. Да нападне сега, означаваше пак да постави в опасност Амелия и Хулиан. Но Амелия беше негов началник и му се искаше по някакъв начин да разбере мнението ѝ. Извади от кожената си торба малко огледалце и се опита да сигнализира на младата жена с отражението на слънчевите лъчи.

Амелия веднага погледна скришом към Алонсо и направи леко отрицателно движение с глава.

Скоро групата продължи пътя си и тя успя леко да се приближи до Хулиан.

— Алонсо ни следва.

— Откъде знаеш?

— Даде ми сигнал с огледало. Аз пък му направих знак да не се намесва.

— Защо? Удариха те, а на мен за малко да ми извадят червата.

— Трябва да изпълним мисията, а тези мъже ще ни помогнат да влезем в крепостта, в която искаме да отидем. Освен това, ако искаха да ни убият, вече щяха да са го сторили. Със сигурност обаче ще го направят, ако Алонсо ги нападне.

Водачът на групата с лек тръс се приближи до пленниците.

— Млъквайте!

Те се подчиниха и продължиха да крачат напред.

След два часа пристигнаха. Охранителите им проявиха любезността да ги качат на два коня, защото замъкът се намираше на стръмен склон, по който трудно биха успявали да следват хода на

животните. Нямахте съмнение — искаха да ги заведат живи при господаря си.

Точно пред портите ги накараха да слязат от седлата.

— Замъкът „Салданя“. Сега от него са останали само руини — прошепна Амелия.

— А този тук е цял и невредим. И пълен с гадове — отвърна Хулиан, все по-отчаян.

В далечината Алонсо ги наблюдаваше с бинокъл. Поклати глава. Щом влезе в замъка, спасяването на другарите му идеше да бъде още по-трудно.

IX.

— Прекрасен е!

Хулиан направо се изуми. Бяха задържани, вързани и малтретирани, а Амелия разглеждаше запленена салона на замъка и украсата по стените.

— Какво му е прекрасното, Амелия? По дяволите, ще ни убият! В най-добрия случай, защото може първо да ни подложат на средновековни мъчения. Сега тук са по-модерни от всякога.

— Аз съм историк. Прекарала съм безброй часове в изучаване на тази епоха и винаги съм мечтала да вляза в дворците, които по мое време вече са се превърнали в развалини, и да ги видя каквито са били. А сега се намирам точно в такъв.

И с усмивка отново се загледа в помещението.

— През шести век тук, на възвишението Ла Мортерона, вече е съществувала крепост. В нея кантабрийските благородници се укривали от вестготските нашественици, но не успели да им устоят. Били са победени от крал Леовихилдо.

— Радвам се.

— После — продължи Амелия — замъкът бил превзет от арабите след битката при Гуадалете^[4]...

Историческият преглед на Амелия бе прекъснат от гласа на един слуга:

— Направете път на граф Салданя!

Хулиан погледна Амелия.

— Сега ще се запознаем с настоящия му господар, Бернардо дел Карпио.

И наистина — веднага след това в салона влезе графът, придружен от свитата си.

Щом го видяха, двамата агенти останаха смаяни. Това беше Елиас Сотока.

Лицето му бе поостаряло с годините, но в очите му имаше същия жив блясък, който бяха видели на снимката в кабинета на Салвадор. Само косата му беше различна. Пак приличаше на лъвска грива, но не тъмна, както някога, а посивяла.

Елиас Сотока — сега Бернардо дел Карпио — се приближи до тях и се засмя. След това заповяда на хората си да ги развържат и да ги оставят насаме.

Един от войниците го предупреди за опасността, на която се излага, ако остане без охрана с пленниците. Жената била вещица и имала странни амулети, които издавали звуци. Елиас отново му нареди да излезе, ако не иска да си изпати.

Когато останаха сами в залата, той ги огледа от глава до пети.

В паниката си Хулиан подметна хаплива шега:

— Е, какво, харесваме ли ти?

— Тя повече от теб.

— По този въпрос сме на едно мнение. И на мен тя ми харесва повече от теб.

Елиас го погледна сериозно.

— Откога в Министерството работят палячовци? Още една шега и ще накарам да те хвърлят от зъберите на кулата, глупако.

Хулиан счете, че моментът е подходящ, за да млъкне.

— Не ви познавам. Откога сте в Министерството?

— Малко повече от две години — отвърна Амелия.

— Бяхте трима. Къде остана третият?

Двамата замълчаха. Сотока обаче не изглеждаше много разтревожен.

— Нищо, ще го открия. Седнете, моля!

Амелия и Хулиан се подчиниха, а Елиас се настани на стола срещу тях.

— Какво става, „Реал Мадрид“ успя ли отново да спечели Купата на Европа?

— Да — отговори Хулиан.

— Мамка му!

Хулиан го погледна учудено.

— Аз съм от Барса. Още от времето на Кройф — обясни Елиас.

Хулиан не успя повече да се сдържи:

— Слушай, не ставам да те фрасна, защото съм сигурен, че ще ми го върнеш двайсет пъти. Но би ли ни казал какво става тук?

Амелия се опита да успокои колегата си:

— Хулиан, моля те!

Сотока направи успокоителен жест с ръка към младата жена.

— Няма нищо, не се притеснявай! — каза любезно — Остави Хулиан да говори! Но колко съм невъзпитан! Как се казваш?

— Амелия Фолк.

— Каталонска фамилия.

— Каталонка съм, както и ти.

— Да, но родителите ми са от Галисия. А това има значение.

Елиас погледна Амелия с усмивка.

— De quina època ets?

— De finals del segle XIX.

— Parles un catalè precìus.

— El teu tampoc estè malament

— Ultimament el practico poc, la veritat. ès un plaer poder ferho. I mùs amb una dona tan bonica com tu.^[5]

Хулиан гледаше втрещен.

— Чакай малко!... Какво се опитваш да направиш? Да не сваляш колежката ми?

— Идеята не е лоша... макар че не бих направил нищо, което да я притесни. Аз съм рицар, в истинския смисъл на думата. И съм граф. Длъжен съм да се държа като благородник.

— Но ти не си Бернардо дел Карпио. Ти си самозванец.

На Елиас не му хареса тонът на Хулиан.

— Елиас Сотока вече не съществува. Аз съм Бернардо дел Карпио.

Хулиан хвърли тревожен поглед към Амелия.

— Било е клопка. Сега сме в ръцете на луд човек.

— Не съм луд. Само дойдох да живея в епоха, когато всичко е просто и честно. Не както в Министерството. Там още ли управлява

Салвадор?

— Да — отвърна Амелия.

— Страхотно! Предполагам, че Ирене и Ернесто също са там.

— Така е.

— Една предателка и едно сервилно мекотело! Какво трио! Дори в „Тримата амигос“...

— Те са ни колеги! — прекъсна го Амелия в опит да ги защити.

— Не им се предоверявайте! Всъщност съветът ми е излишен, защото няма да ги видите повече.

— Как така няма да ги видим? — възмути се Хулиан. — Имаме намерение да се върнем. И то заедно с теб. Получихме молбата ти за помощ, твоето „писмо в бутилка“. Дойдохме да те измъкнем от тук.

— Не беше зов за помощ.

— Тогава какво е? — пожела да узнае Амелия.

Елиас я погледна с нежност.

— Скоро ще разберете. Тази вечер съм организирал вечеря във ваша чест. Надявам се да не сте вегетарианци.

После стана от стола.

— Ще разпоредя да ви заведат в покоите ви. Може свободно да се разходите из замъка. Но не правете глупости!

И излезе от салона, а Хулиан и Амелия останаха, потънали в недоумение.

— Разхлопала му се е дъската — отбеляза агентът.

Амелия сякаш не разбра какво иска да каже с това, но нямаше време за повече обяснения, защото цяла свита от слуги и стражи влезе в салона, за да ги отведе в покоите им.

Х.

В горичката близо до замъка Алонсо замисляше план как да се промъкне в него. Със сигурност спасителната операция вътре щеше да бъде много по-трудна, отколкото в голото поле.

Проклинаше се, че не се бе намесил по-рано. Сега кой би могъл да знае дали Амелия и Хулиан са още живи в двореца? Единствена надежда му даваше фактът, че не ги бяха убили по пътя. Ако имаха

заповед да ги ликвидират, щяха да го направят още в обора. Затова Амелия му бе дала знак да не напада, когато я заслепи с огледалото.

Алонсо се замисли за нея. Когато постъпи в Министерството, не можеше да си представи как така ще го командва жена. Сега обаче му беше напълно ясно, защо тя му беше началник. Беше умна. В живота си не познаваше по-умен човек от нея. Въпреки че бе дама, имаше поведение на боец. Под нейно командване се чувстваше спокоен. Амелия мислеше, а той действаше. Мисленето го изнервяше. Може би колкото нея действието, когато ѝ се налагаше в определени ситуации. Тогава идваше неговият час.

Сега обаче трябваше първо да мисли, а после да действа. И това отново го накара да изпитва безпокойство.

Внезапно до него стигнаха женски викове:

— Моля те, не ме наранявай!

Веднага след това се чу звук, подобен на раздиране на чаршаф. Някакъв плат. Познаваше го от войната — така правеха полеви превръзки с турникет. Но виковете показваха, че не става дума за спасяване на крайник, а по-скоро за насилие.

„Какво още може да ми се случи днес?“, си помисли Алонсо и се надигна. „В девети век може да нямат телевизия, но и тук не скучаят.“

Насочи се към мястото, откъдето идваха виковете. След молбите започнаха „не“-тата. А после остана само плачът на жената.

Опита се да разузнае ситуацията, без да бъде забелязан. На малка полянка в гората, обградена с дървета и храсти, девойка на не повече от шестнайсет години лежеше на земята. Дрехите ѝ бяха разкъсани на парцали и разкриваха голите ѝ гърди. Тялото ѝ беше изложено на показ от главата до петите.

Девойката бе наобиколена от трима мъже, облечени по подобие на войниците, заловили Амелия и Хулиан. Двама бяха зад нея и държаха ръцете ѝ, а третият вече си сваляше панталоните.

Налагаше се да действа светкавично. Не му хрумна друго, освен да свирне с уста и веднага да се премести.

Мъжете се заковаха на място, а момичето се възползва от стъписването им, за да се изправи на крака. Но не за дълго, защото с един шамар отново я повалиха на земята. После я зарязаха — ново подсвирване от друго място ги накара да се почувстват обсадени.

— Насам — извика един от тях и се шмугна в храстите със сабя в ръката.

Изчезна сред зеленината и повече не се появи. Алонсо го закла на момента.

Другите двама започнаха да го викат.

— Санчо! Санчо!

Санчо не отговори.

Много предпазливо и с готови оръжия те се приближиха до мястото, накъдето бе тръгнал първият бандит. Само след две крачки пред очите на единия се мярна кинжал. Не можа да го избегне.

Единственият оцелял от тримата не знаеше дали да пристъпи напред или да хукне в обратна посока. В крайна сметка не направи нито едното, нито другото. Предпочете да сграбчи полуголото момиче и да го използва като щит.

Подсвиркванията продължиха да идват от всички посоки и това да го накара да започне изнервено да се върти и да влачи момичето с нож, допрян до бялата му шия.

В паниката си обаче не бе предвидил, че девойката може да поеме инициатива. С всички сили тя заби юмрук в слабините на насилника си и успя да се отскубне от него.

Алонсо прецени, че моментът е удобен да го нападне и изскочи от храстите със сабя в ръка. Очите му горяха, както винаги, когато се превръщаше в машина за убиване.

— Хайде, покажи ми колко струваш, кучи сине!

Въпреки заканата, той реши да даде възможност на противника да извади сабята си. Тогава забеляза, че ръката му трепери и се засмя.

На въоръжения мъж не му беше до смях. реши, че може би е време да преговаря.

— Пусни ме да си ида!

— Не става.

— Кълна се, че няма да те преследвам... Няма да съобщя за теб.

— Ще те убия. И знаеш ли защо?

Човекът погледна към момичето.

— Роднина ли ти е?

— Не, но не е нужно да ми е роднина, за да я спася от обезчестяване. Това е една от причините да те убия. Другата е, че имаш моя ръст.

И като каза това, Алонсо му се нахвърли. Насилникът едва успя да отбие първия удар. При втория изпусна сабята си. При третия загуби главата си.

Алонсо се обърна към момичето.

— Покрий се!

Но вместо да се покрие, тя се спусна и го прегърна.

— Ангел! Вие сте ангел!

Кралският войн промени изражението си. Думите на тази девойка му напомниха за Бланка, когато я спаси от побоя на новия ѝ съпруг, като се престори на призрак. Също като в „Дон Хуан Тенорио“^[6].

После се огледа наоколо. Току-що бе убил трима души. Ако беше ангел, без съмнение бе ангел на унищожението.

— Не съм никакъв ангел. Хайде, покрый се! — повтори той, като ѝ подаде дрехите, които бе свалил от последната си жертва. Тя започна да се облича.

— Искаш ли да те придружа до дома ти?

На лицето на девойката се изписа тъга.

— Вече нямам дом. Родителите и братята ми загинаха. Къщата ни беше опожарена. Нямам си никого.

Алонсо почувства жалост към нея, но настроението му скоро се промени, защото момичето продължи:

— Имам само вас.

В момента само това му липсваше — да се повлече след него. При всяко положение обаче не можеше да я остави сама по тези места. Това се явяваше още един проблем, но щеше да го реши, когато му дойдеше времето.

— Как се казваш?

— Беренгела. А вие?

— Алонсо.

Внезапно се чу се цвилене на кон. Алонсо се усмихна.

— Защо се усмихвате?

— Тия бандити са ни оставили чудесен подарък. Конете си — отвърна Алонсо и за последен път погледна към мъртвите мъже.

XI.

Вечерта Хулиан и Амелия бяха отведени в банкетната зала. Там завариха Елиас, който ги чакаше, застанал прав до голяма камина. Беше отворил торбите с багажа им и на масата до него стоеше аптечката на Хулиан.

— Ще ми свърши чудесна работа — каза Елиас. — Тук, щом задуха севернякът, настинката ти е сигурна.

Хулиан веднага възрази:

— Не пипай нещата ми!

— Сега са мои. Лекар ли си?

— Фелдшер. От Гражданска защита.

— От кое време?

— Вербувах ме през 2014.

— Фелдшер от двадесет и първи век тук може да бъде по-ценен и от Рамон-и-Кахал^[7].

Хулиан започна да се изнервя.

— Кога имаш намерение да ни пуснеш?

— Не сега. Да видим какви други играчки носите. Чувствам се като дете на Бъдни вечер.

Елиас продължи да рови в нещата им и намери снимката си.

— Какво нещо е старостта! А какъв бях навремето...

После видя и портрета от Веласкес.

— Веласкес?

Амелия кимна.

— Предпочитам Гоя.

Тършуването в багажа им продължи, докато Елиас не намери картата.

— Тази барака край реката ли е порталът?

— Да. Не знаеш ли за него?

— Не. Аз влязох през друг, близо до Ковадонга.

После грабна интертемпоралния мобилен телефон и го запрати в огъня.

— Луд ли си? — упрекна го Хулиан.

Амелия веднага разбра всичко.

— Не е било зов за помощ. Искал си да дойдем и да ни задържиш, нали?

— Точно така.

Сотока плесна с ръце и вратата се отвори. Двама стражи застанаха отстрани, а след тях влезе цяла свита от слуги с подноси с храна. Прасенца, патици, зайци, плодове...

Елиас се приближи до един от стражите и му показа картата.

— На това място има порутена колиба. Изгорете я!

Амелия и Хулиан изпаднаха в паника.

— Не можеш да постъпиш така — примоли се младата жена.

— А защо не? Направих същото и с портала, през който дойдох.

Елиас ги покани с жест да седнат на масата и им се усмихна като добър домакин.

— Време е за вечеря.

ХІІ.

Ако при пристигането си в селото Алонсо беше видял колко страх буди у хората образът на Елиас Сотока, то сега имаше възможност да се убеди, че Беренгела не правеше изключение в реакцията си към него.

Вече се бе свечерило и Алонсо реши да устрои лагер за през нощта. Имаха всичко необходимо, за да не студуват. Мъртвите войници вече не се нуждаеха нито от кожуси, нито от коне, а накладеният огън приятно ги стопли.

— Бернардо дел Карпио е безсмъртен.

Алонсо погледна девойката и се усмихна:

— Никой не е безсмъртен, вярвай ми. Виждала ли си го някога?

— По тези земи всички го познаваме. Когато закъснеем с изплащането на десятъка от реколтата или животните, минава да ни напомни.

— Разкажи ми как изглежда.

— Сива коса. Силен. Служи си еднакво добре и със сабята, и с думите. Щом те погледне, имаш чувство, че те пронизва с очи.

Алонсо се замисли. Същото му бе хрумнало, когато за пръв път видя портрета на Елиас Сотока.

Внезапно дочу шум от препускащи коне. Веднага угаси огъня и заповяда на момичето да мълчи.

После отиде да види кой идва.

Покрай него премина сбита от половин дузина конници. Двамата, които язدهа начело, носеха в ръцете си запалени факли, за да осветяват пътя.

Отиваха към реката.

ХІІІ.

Храната си стоеше в подносите почти недокосната. Единствено Елиас ядеше със завиден апетит.

— Извинете, че няма вилици, но още не са измислени.

Хулиан и Амелия не отговориха. Знаеха, че Алонсо може да ги освободи от Сотока, но, колкото и да се стараят, нито един от тримата не би могъл да напусне ІХ век.

Елиас продължаваше с непоклатимо безгрижие да разкъсва месото с ръце.

— Доколкото виждам, само аз имам апетит — подхвърли към гостите си.

После преглътна хапката си и реши да им демонстрира познанията си за механизмите на действие на Министерството:

— Ти си жена, но си умна — Елиас се взираше съсредоточено в Амелия. — Затова си началник на патрула. — После премести погледа си върху Хулиан и добави: — Който лекува, не убива.

— Какво искаш да кажеш? — попита Хулиан.

— Ами сигурно третият, който не е с вас, е силовият елемент. От коя епоха е спътникът ви?

Амелия реши да даде материал за разговор на домакина им. Може би щеше да успее да узнае полезна информация, която да им позволи да се измъкнат.

— 1570. Войник е от елитните войски на Фландрия.

— Значи е добър боец.

— Разкажи ни твоята история!

— Разбира се. Как бих могъл да откажа, щом ме моли такава хубава жена?

Елиас започна да разказва за пристигането си на това място и в това време.

— След бунта на Лейва реших, че Министерството не е за мен. Тормози агентите си. Кара ги да спасяват някакви негодници, чиято единствена заслуга е, че са попаднали в учебниците по история, а забранява на своите хора да направят нещо за семействата си.

На Хулиан това му прозвуча познато.

— Тогава защо не помогна на Лейва? Защо избяга?

— Защото научих, че Ирене ще го предаде. И защото Ернесто се отметна, а беше обещал да остане на наша страна. Без него със сигурност нямаше да успеем, колкото и да се съпротивлявахме. Той дърпа всички конци в Министерството.

Хулиан и Амелия се спогледаха крадешком. Научаваха нещо, което досега не им бе известно.

— Когато Лейва реши да използва сила, предпочетох да го изоставя. Обаче първо го предупредих. Всъщност какво стана с него? Още ли е в замъка на Лоара?

Гостите замълчаха.

— Какво е станало с него?

Този път Хулиан отвърна:

— Избяга. Организира клане в осемнадесети век.

Елиас се засмя.

— Атакувал е Министерството през 1844 година. В деня, когато Исабел II^[8] още като малко момиченце отива там на посещение.

— Откъде знаеш?

— Защото аз му дадох тази идея. Казах му, че така е по-добре, отколкото направо да се изправим срещу Министерството. Но Лейва вярваше, че Ирене и Ернесто са на негова страна. Глупак! Винаги е бил романтик...

Амелия почувства тръпки по гърба си. Любезността на Елиас беше просто цинизъм, а жестокостта му можеше да достигне до крайности, които тя не искаше да си представя. Обърна се към Хулиан и видя, че той тревожно е свел поглед. Тя също беше разстроена, но реши да не прекъсва разговора с техния домакин и едновременно с това — похитител.

Елиас продължи да разпитва за Лейва:

— Свършил е зле, нали не греша? В противен случай нямаше да сте тук, а Салвадор нямаше да продължава да управлява Министерството.

— Да, свърши зле — потвърди Хулиан.

След кратко мълчание Амелия отново пое инициативата:

— Защо реши да дойдеш точно в тази епоха?

— Тук всичко е много по-просто. И я познавах идеално, защото се оказах заседнал в нея по времето на обсадата на Сарагоса от Карл Велики. Тогавашният Наполеон. Получих тежка рана и трябваше да остана цяла година... Научих говора, навиците на хората. Тогава Министерството изведнъж намери за необходимо да ме върне обратно. Бях прекарал месеци, изпращайки зов за помощ, но сигурно там имаха по-важни задачи, от това да спасят един от най-добрите си агенти.

Елиас говореше за Министерството с очевидна омраза.

— После започнах да изучавам история. И се натъкнах на персонаж, за когото всички твърдяха, че е легенда. Тогава си помислих: „Нали Министерството се грижи да не се промени историята? Тогава аз ще превърна легендата в История. С главна буква. Значи след седем месеца трябва да измъкна Роланд от Ронсево. Идвам от бъдещето с готов сценарий за измислен герой, когото ще направя реален.“. Страхотно, нали?

Хулиан беше поразен по свой начин. Елиас Сотока беше замислил перфектното отмъщение.

— Знаеш ли, че когато пристигне Карлос I на Испания, известен и като Карл V на Германия, ще посети гроба ми?

— Не. Но бих искал да знам за какъв дявол ни докара тук — отвърна Хулиан.

Този път Амелия отговори вместо Елиас:

— Защото се чувства самотен.

За пръв път Елиас почувства, че не контролира напълно ситуацията.

Несъмнено думите могат да нараняват повече и от най-острата сабя.

XIV.

Макар че нощта бе напреднала, Салвадор все още седеше в кабинета си. Положението бе крайно тревожно заради липсата на новини от патрула. Затова нито Ирене, нито Ернесто приеха

предложението на заместник-министъра да се приберат вкъщи да си починат. Щом той оставаше, оставаха и те.

Това решение бе причината и тримата да са там, когато зазвъня противопожарната аларма на Министерството. Случи се, докато чертаеха шокова стратегия за оказване на помощ на патрула на Амелия. Щяха да изпратят двадесет тежковъоръжени мъже, като Ернесто лично щеше да поеме командването им.

Димът съсипа всичките им планове. Защото където има дим, има и огън. А огънят се бе разпространил по коридора на порталите точно от там, където Хулиан, Алонсо и Амелия се бяха отправили да търсят Елиас Сотока.

Но дори и да можеха да преминат през този портал от тяхната страна, щяха да се натъкнат на хората на Бернардо дел Карпио (всъщност Елиас Сотока), които го бяха подпалили и направили неизползваем.

Патрулът беше загубен. Най-близката врата щеше да бъде създадена след цели двадесет години. Нямаха агенти за свързка с Амелия и хората ѝ.

Салвадор удари с юмрук по масата.

В този момент на пълно отчаяние, в съзнанието му нещо просветна. Не беше сигурен, но имаше някакъв шанс да спаси патрула. Надеждата му се намираше в ръцете на Лола Мендиета. Тя знаеше портали, за които Министерството дори не подозираше.

Салвадор се бе опитал да изкопчи от нея информация за местонахождението им след мисията на патрула за спасяване на колекцията от произведения на изкуството на Филип IV (изчезнала за историята по време на пожара в мадридската крепост Алкасар по времето на Филип V). Тогава Лола му отказа, въпреки че в замяна получи възможността най-хладнокръвно да обезглави Дароу.

Бе настъпил моментът пак да я потърси. Щом трябваше отново да се унижи пред нея, беше готов да го направи.

XV.

Алонсо се почувства сломен. Пред него димяха останките на колибата с портала.

Беше решил да вземе със себе си Беренгела и заедно да проследят отряда войници, тръгнали към реката. Когато ги видя, интуицията му подсказа, че става нещо лошо. Сега гледаше димящите останки на портала и се чувстваше смазан.

— Никога няма да се върнем у дома.

Беренгела не разбра думите му.

— Откъде сте?

— По-правилно е да попиташ от кога съм, но тази история е прекалено дълга за разказване. Трябва да поспим. Утре ни чака труден ден.

— По-труден от днешния?

Алонсо я погледна нежно. За момичето изминалият ден бе наистина тежък. За малко щеше да бъде изнасилена, но бе спасена от мъж, който още не се е родил, защото идва от XVI век. Това бе накратко. Само че за последната част бе по-добре да не знае нищо.

Освен това щеше да е по-добре тази нощ да спи спокойна и да не споделя страховете на Алонсо за утрешния ден. Той бе решил да се запознае лично с Бернардо дел Карпио. Вече не се съмняваше, че той е Елиас Сотока.

Когато Беренгела му описа погледа на Бернардо, Алонсо изпита подозрения, но щом подпалиха портала, ясно осъзна, че Сотока им бе заложил клопка. А те бяха попаднали в нея. Като глупаци.

Опитваше се да го прикрие, но сърцето му биеше непоносимо бързо. По същия начин усещаше пулса в слепоочията си, когато служеше във войската на Фландрия и заедно с другарите си се готвеше за решителна битка на другия ден. Досега винаги бе оцелявал, но само защото всеки път се бе държал, сякаш е последният ден на живота му.

Сега отново се чувстваше така.

XVI.

Амелия и Хулиан вече знаеха истината, но това не им помагаше да са по-малко отчаяни.

Елиас реши да сложи край на вечерята в мига, когато Амелия произнесе диагнозата на болестта му — ужасна самота.

Той имаше власт, беше господар на замъка Салданя. Щеше да остане в историята. В дъното на душата си обаче имаше нужда от хора, с които да разговаря. Жадуваше да им разкаже живота си, а те да го разберат. Затова бе изплел уловката, с която да привлече патрул от бъдещето. А попадналите в нея агенти надминаваха всичките му очаквания.

Когато написа в полето на ръкописа от Лиебана, че е заседнал, не се и надяваше да дойде да го спасява такава жена като Амелия. Мислено благодареше на Салвадор за щедростта му. Помисли си, че може би някой ден пак ще прескочи до Бургос, където след векове щеше да се намира манастирът на Свети Доминго от Силос, за да надраска ново послание в полето на старата книга: „Салвадор Марти, благодаря ти. Изпрати ми прекрасна съпруга.“

XVII.

На път за покоите си Амелия и Хулиан бяха разделени.

През това време на няколко километра от замъка Алонсо и Беренгела се готвеха да поспят. Надяваха се така да спрат да усещат миризмата на изгоряло дърво.

Алонсо още се мъчеше да заспи, когато усети, че девойката се сгушва в него зад гърба му. Обърна се стреснато към нея. Забеляза, че е както майка я е родила.

— Какво правиш?

— Студено ми е.

Момичето хвана ръката на Алонсо и я постави върху голата си гърд.

Той веднага я отдръпна.

По лицето ѝ се изписа отчаяние.

— Не съм ли достатъчно хубава?

— Хубава си. И то много. Но аз мога да ти бъда баща.

Беренгела отново се притисна към боеца, но той пак я отблъсна. Девойката се заплака.

Алонсо не знаеше какво да направи и затова я прегърна бащински.

— Успокой се! Не плачи! И се облечи, защото е студено. Можеш да спиш до мен, но друго няма да има. Трябва да се запазиш за мъжа, когото обикнеш. Аз съм тук само за малко.

За малко. Де да беше вярно и да можеше да си тръгне оттук заедно с Амелия и Хулиан!

Беренгела се съгласи, облече се и се настани удобно до него.

— Не знам дали сте ангел, но знам, че сте светец.

И скоро заспа. Денят бе прекалено напрегнат за младото момиче, почти дете.

Алонсо се замисли какъв ли живот очаква Беренгела. Макар че съзнанието му беше заето с търсене на изход от трудната ситуация, все още имаше едно кътче от него, което се тревожеше за бъдещето на момичето.

Горката Беренгела! Без близки, сама на света и толкова красива... Дебнеха я хиляди опасности. Убеден беше, че е така.

Светец! Сега пък го взеха за светец. „Да пази Господ!“, помисли си той. И си спомни миналото си, когато светостта бе последното нещо в живота му.

Обичаше Бланка, но половината си живот прекарваше в походи. Сам. Съпротивляваше се на изкушенията, доколкото бе възможно. И най-важното — поставяше честта над потребностите си. Никога не бе взимал жена насила, както правеха други войници по време на плякосване. Това го отвращаваше.

Да, и той плякосваше. Заплатата на войниците бе малка, ако изобщо даваха заплата. Предимство при плащането имаха чуждестранните наемници. Главно германските. Затова, когато нападаха някой град, и той, както и останалите, грабеше, каквото докопа. Само така можеше да занесе нещо вкъщи.

Никога обаче не бе изнасилвал. И бе накарал да млъкнат не един и двама, които го правеха, макар и да бяха добри войници на бойното поле. Войната не бива да взема жертви сред мирните хора. Ако светът е толкова гаден да не спазва това правило, то той се бе закълел да го защитава. И никога не бе нарушавал клетвата си.

Обаче щом сърцето му се разтуптяваше в нощта преди битка и ако не беше на пост, само едно нещо можеше да успокои вълнението му — да бъде с жена. Никога не се беше влюбвал в проститутка. Просто си плащаше, а те удовлетворяваха потребностите му. Утехата

на войника. Не се гордееше с това, но ако някой му кажеше нещо по въпроса, можеше да му препоръча да иде да поживее малко на война във Фландрия. Да заспи поне веднъж с чувството, че сънят му може да стане вечен.

Сега сърцето му отново биеше ускорено, както през онези ноци. Срамуваше се да го признае (макар и само в мислите си), но нищо не би направило по-щастливо животното в него от ласките на Беренгела. Въпреки спомена за Бланка. Въпреки спомена за Елена.

Но вече я бе отблъснал. И беше доволен от себе си. Беше победил животното, което понякога вземаше решения вместо него.

Преди да затвори очи, се загледа в девойката. Тя спеше.

Прегърна я нежно. Поне това можеше да си позволи.

Главно защото само Господ знаеше дали някой друг в живота й щеше да я прегърне така.

[1] Анди Уорхол (1928–1987), авангарден американски художник. — Б.пр. ↑

[2] Така се нарича войната на християните срещу маврите, завладели Пиренейския полуостров през 711 г. — Б.пр. ↑

[3] Поклоннически маршрут, водещ до манастира, в който се пазят мощите на Апостол Яков. — Б.пр. ↑

[4] През 711 г. арабските нашественици побеждават християнския крал Родриго в битката при река Гуадалете, което разчиства пътя им за завладяване на целия полуостров. — Б.пр. ↑

[5] От каталонски:

— От коя епоха си?

— От края на деветнадесети век.

— Говориш прекрасен каталонски.

— И твоят не е лош.

— Честно казано, напоследък рядко го практикувам. За мен е удоволствие да го правя, особено с красива дама като теб.

Б.пр. ↑

[6] Испанска романтична драма (1844) от Хосе Сорилия, пресъздаваща мита за Дон Жуан. — Б.пр. ↑

[7] Сантяго Рамон-и-Кахал (1852–1934), испански лекар, носител на Нобелова награда през 1906 за изследвания в областта на нервната система. — Б.пр. ↑

[8] Испанска кралица (1830–1904). — Б.пр. ↑

ВСИЧКО ИЛИ НИЩО

I.

На вратата на стаята на Амелия леко се почука.

Който и да бе, не изчака да получи разрешението ѝ. Имаше заповеди и трябваше да ги изпълни. Но не беше капитанът на стражите, а най-възрастната прислужница в замъка.

— Добро утро, господарке.

Господарке? Амелия знаеше, че прислужниците се обръщат така само към стопанката на замъка. Въпреки това потърси потвърждение.

— Защо ме наричаш „господарке“? — попита тя.

— Защото господарят така е решил.

Амелия започна да се бои от най-лошото. „Колко си глупава, Амелия!“ За няколко секунди си го повтори многократно. Още на вечерята трябваше да се досети, когато Елиас реагира така кисело на забележката ѝ за самотата му. Или фактът, че я разделиха от Хулиан и я отведоха в покои, достойни за кралица.

Двама мъже с големи усилия донесоха дървено корито, а няколко прислужници с кофи бързо го напълниха с вода. Амелия наблюдаваше с изумление сцената.

Главната прислужница помисли, че тя се плаши да не би водата да е студена.

— Не се тревожете — побърза да я успокои жената, — водата е топла.

Щом мъжете излязоха, две прислужници съблякоха Амелия, която посрещна банята с радост.

После се заеха да я бършат, парфюмират и обличат под зоркия поглед на главната прислужница, която беше така строга с подчинените си, както бе любезна с Амелия.

— Горката Еделфрида! — промърмори жената. — Знаем какво значи да загубиш родителите си. Но отсега нататък ще бъдете щастлива с господаря Бернардо.

Еделфрида. Значи вече не беше Амелия, а Еделфрида. Младата жена потърси в гънките на паметта си каквото бе чела по въпроса. Не беше никак лесно. За Бернардо дел Карпио е писано толкова много!

Най-сетне обаче си спомни книгата и кой беше авторът ѝ и цялата се разтрепери.

II.

Силни удари по вратата на скромната стаичка на Хулиан го събудиха от сън. Той веднага отвори очи.

Който бе почукал, не изчака да получи разрешение. Беше Елиас Сотока.

— Добро утро.

Хулиан го погледна, учуден от тази любезност. Не можеше да отрече, че този човек го плаши, но не искаше да му достави удоволствието да го покаже. Затова отвърна с ирония:

— Закуска ли ми носиш?

Елиас не се усмихна.

— Жалко, че мястото на придворен шут вече е заето. Ако не беше, щеше да е твое.

— Какво искаш?

— Да ми помогнеш.

— За какво? — учуди се Хулиан.

— Ще се оженя за Амелия.

Хулиан го погледна с омраза.

— По-скоро бих умрял, отколкото да ти позволяя.

— Това беше другият вариант. Благодаря ти, че избра него.

III.

Салвадор бе пристигнал в болницата преди час. От толкова време седеше в чакалнята. Не беше роднина на пациентката и му се наложи да прибегне до връзките си, за да получи разрешение да види Лола Мендиета.

Още от рано сутринта бе започнал да звъни непрекъснато на телефона ѝ, но никой не му отговаряше. Когато най-сетне вдигнаха, не беше нейният глас. Някаква жена му се представи като медицинска сестра от Мадридската онкологична болница.

Веднага нареди на Ернесто да получи информация за състоянието на пациентката. Изпълнителен както винаги, началникът на оперативния отдел бързо узна, че Лола страда от рак на черния дроб с достатъчно много разсейки, за да няма надежда за подобрене.

Ернесто докладва за това на Салвадор и Ирене, които останаха изненадани и донякъде разстроени. Фактът, че Лола беше предала Министерството, не можеше да заличи фантастичното ѝ досие като агент в него.

Салвадор я бе вербувал още като съвсем млада и не и беше нужно дълго обучение, за да научи правилата на Министерството.

След края на Гражданската война^[1] на Лола Мендиета ѝ се беше наложило да избяга във Франция, където бе вербувана от Съпротивата. Като неин сътрудник тя се завърна в Мадрид в качеството си на свързка на съюзническите сили. Това не беше първата ѝ възможност нито в професията, нито в живота. По време на Гражданската война беше симпатизирала на републиканците, но помощта ѝ за тях бе незначителна. Родителите ѝ бяха привърженици на десницата и считаха, че Националното въстание^[2] е добро решение за онова, което те наричаха „тежки политически размирици“. Според тях щеше да е добре някой да въведе ред. И вярваха, че Франко е човекът, който ще го направи.

След загубата на републиканците Лола се беше примирила с рухването на идеалите си и сред толкова болка и мизерия бе решила, че единственият изход е да се включи и да помогне за възстановяването на страната. Такова възпитание беше получила от баща си, когото обичаше толкова много, че бе решила да го послуша. Скоро обаче всичко отново се обърка.

По странна ирония на съдбата баща ѝ бе обвинен, че помага на републиканците. Предприятията му (в електродобивния бранш) бяха твърде апетитни за завистниците, както и имотите му (голяма къща на улица „Серано“ и имение близо до Ел Ескориал). Изпратиха го в поправителен лагер, което го съсипа. Здравето му беше крехко и там се разболя от пневмония, която го довърши. Лола и майка ѝ решиха да се

преместят във Франция, където имаха роднини. Там ги бе заварила и Втората световна война. Този път обаче Лола взе активно участие, ставайки един от най-успешните шпиони на Съюзниците. Образованието ѝ много ѝ помагаше. Беше от буржоазно семейство и с впечатляваща обща култура. Експерт по средновековно изкуство, но любовта ѝ се разпростираше върху произведения от всички епохи. Освен това говореше френски, английски и немски.

След опита ѝ в Съпротивата Министерството бе проявило интерес към нея. Лола постъпи с желание да поправи всички грешки от миналото, но ръководството беше непреклонно — историята не биваше да се променя. Тя така и не успя да се примири с това и използва една мисия във времената на Карлистките войни^[3], за да „изчезне“. Беше засечена обаче по време на Войната за независимост от патрул на Министерството, изпратен да спаси Непокколебимия от вражески атентат.

Беше станала снайперистка. И експерт по аукционите на произведения на изкуството и археологически находки. Освен това беше интертемпорален посредник и се бе възползвала от правото си да пътува, докато успее да фотографира книгата с порталите на времето, преди тя да бъде частично изгорена при пожара в синагогата на Толедо през XV век. От нея знаеше за портали, за които Министерството нямаше информация.

Сега Салвадор се надяваше да прибегне до познанията ѝ, за да спаси патрула, заловен от Елиас Сотока в IX век. Трябваше да постигне споразумение с жената, която толкова дълго бе преследвал.

IV.

Салвадор остана изумен, когато видя Лола. От красотата ѝ бе останал само спомен. Крайната ѝ слабост предвещаваше скорошна развръзка. Гласът ѝ едва се чуваше.

— Проклетият Дароу... Методът му за телепортация предизвиквал рак. А той не ни предупреди. Всяка мисия ни е доближавала към края като овце към кланица.

— Затова ли го уби?

Лола кимна.

Салвадор не знаеше как да започне. Беше му неудобно да я моли за услуга, предвид състоянието ѝ, но нямаше друг изход.

— Патрулът на Амелия беше заловен през 808 година в замъка Салданиа. Порталът е разрушен.

— От кого?

— Елиас Сотока.

— Друг ренегат като мен.

— Много по-лош от теб.

Лола събра сили да се усмихне.

— Искаш да ти дам спасителен портал?

— Има ли такъв?

— Трябва да погледна в книгата си.

Салвадор не смееше да я помоли за това. Лола обаче отгатна желанието му.

— Първо ще ти дам портала, ако има такъв. Знаеш, че в онова време не са много. Ще го направя заради Амелия. Винаги съм я считала за мой естествен наследник. Не заслужава да остане във време, когато жената е струвала колкото една крава.

Салвадор кимна.

— После иде ти дам книгата си. Но ще искам нещо в замяна.

— Какво?

— Да ме спасиш. Мен и всички агенти на Дароу.

Заместник-министърът се замисли за секунда. После се съгласи.

V.

Според легендата Еделфрида била красива девойка, дъщеря на беден селянин. След като той умрял, останала единствено на грижите на майка си. Всъщност Еделфрида била осиновено дете. Непознат граф я бил оставил при селяните, за да я спаси, преди да загуби живота си в онези размирни времена.

В действителност всичко това било измислено от някой си Джордж Монтгомъри, който пресъздал живота на Бернардо дел Карпио в романтична повест през 1834 година. Според това произведение Еделфрида станала негова жена. От всички възможни версии Елиас Сотока бе избрал тази, която най-много подходеше на плановете му

за нов живот. И бе запазил най-романтичното място в легендата за Амелия.

Когато младата жена му разказа всичко, което знаеше за Еделфрида, Елиас остана дълбоко впечатлен.

— Сигурно имаш фотографска памет?

— Да.

Младата жена обаче имаше намерението тя да задава въпросите.

— Искаш да съм твоята Еделфрида?

— Точно така.

— Няма да стане.

— Ще стане!

— А Хулиан?

— Той е убил твоите осиновители, тези нещастни селяни...

Заслужава да умре. Сам се съгласи.

— В книгата майката на Еделфрида умира от естествена смърт.

— Да, но не ми се струва достатъчно драматично. Така е повълнуващо.

— Как можеш да си мислиш, че ще бъда добра съпруга, щом ме принуждаваш да се омъжа за теб? И заплашваш със смърт мой приятел...

— Ще свикнеш. Не можеш да напуснеш тази епоха. Уверявам те, че за теб най-доброто решение е да прекараш живота си с мен.

Елиас искаше да я зарадва с нещо, за да я накара да приеме.

— Ти си историчка. Чух, когато го спомена на Хулиан. Събрал съм най-доброто от изкуството на това време в подземията на замъка. Можеш да проучиш произведенията, да опишеш изследванията си... Името ти ще остане в историята като първа жена-историк. Ще те помнят вечно. Както и съпруга ти.

— Тоест теб.

— Точно така. Сила и интелект, скрепени с брак, който ще остане в историята.

Амелия поиска да види колекцията му. Елиас прие, защото се надяваше така да спечели благоволенieto й.

На излизане от любимата му галерия, той реши още повече да я притисне:

— Ако приемеш да се омъжиш за мен, мога да помилвам живота на Хулиан.

Амелия не отговори. Само се запита къде ли е сега Алонсо.

VI.

Алонсо, преоблечен като човек на Бернардо дел Карпио, чакаше Беренгела. Беше взел решение да влезе в замъка още сутринта, но все още се бавеше. Момичето бе отишло до селото да купи храна с няколкото монети, които ѝ даде нейният спасител. Обаче я нямаше вече доста време.

Можеше да я изостави, след като я беше отблъснал миналата нощ, но възможността тя да го предаде го държеше под напрежение. При други обстоятелства не би си помислил такова нещо, но сега закъснението ѝ беше прекалено голямо.

Когато я забеляза да идва, съжали, че се е усъмнил в нея.

Освен хляб и сланина момичето носеше и новини. Беше успяла да научи, че следобед на селския площад щели да екзекутират някакъв мъж, който убил една селянка, майка на любимата на Бернардо дел Карпио, за която графът щял да се ожени.

— По-рано знаехте ли, че си има любима? — попита Алонсо.

— Господарят на Салдания няма защо да дава сметка за живота си на бедните селяни.

— Но изглежда сега го прави.

Екзекуция и сватба. Един мъж и една жена. И един граф, влюбен в проста селянка. На Алонсо това му заприлича повече на история от рицарски роман, отколкото на истинско събитие. Предвид известните му вече обстоятелства, следите водеха към Елиас Сотока.

Беренгела му съобщи и друга новина, която потвърди подозренията му:

— Глашатаят казал също, че графът издирва чужденец, който искал да го убие.

Алонсо се усмихна. Беше дошъл и неговият ред. Очевидно Сотока подреждаше живота си много бързо и като в романите. Това говореше за нетърпение. А нетърпението е лош съветник. Много лош, ако човек иска да успее.

— Чужденецът сте вие, нали? — попита Беренгела.

— Да, аз съм. И много се страхувам, че селянката и мъжът, когото ще екзекутират, са другарите ми.

— Значи е клопка.

— Знам.

— Не ходете там, моля ви!

— Трябва да отида. За теб ще бъде по-добре да ме оставиш.

— Няма да го направя. Искам да ви помогна, доколкото мога. Вие спасихте живота ми. Дължа ви го.

Беренгела произнесе това с такава решителност, че Алонсо веднага разбра колко трудно би могъл да я убеди в противното.

— Можеш ли да броиш?

— До десет.

— И до три е достатъчно.

После отиде да вземе торбата си и я отвори. Беренгела много се учуди на нещата, които Алонсо започна да вади от нея... Пистолет, карабина с разглобен мерник и половин дузина ръчни гранати.

— Какви са тези неща?

— Магия.

VII.

Лола изпълни обещанието си. Чрез вярната си секретарка, дъщеря на републиканец в изгнание (сега на седемдесет години), изпрати съобщение на Министерството, че съществува резервен портал.

— За изход ли?

— Да, само за изход. И както е написано тук, той води в Картахена през 1603 година. Това не е единствената информация. Порталът е в църквата „Сан Хуан“ в Баньос де Серато.

Явно добрите новини не се изчерпваха с това, защото се оказа, че при портала Лола е скрила комплект за оцеляване. Имала навик винаги да оставя по един близо до тайните портали.

Ернесто познаваше добре църквата.

— Това е най-старата оцеляла църква в Испания — поясни той — и се намира в Паленсия. Значи не са далече.

И наистина, патрулът не беше далече от портала, който щеше да ги спаси, за да не изгният в онова далечно минало. През XVII век вече имаше много повече портали за достъп до 2016 година, които бяха под контрола на Министерството. Може би щеше да се наложи междинно преминаване, но нямаше да е трудно. Проблемът беше как да информират патрула, че има изход. Ако бяха още живи, разбира се.

Въпреки това имаше и други спорни въпроси. Салвадор беше обещал да промени историята, за да ликвидира Дароу и да спаси живота на агентите си и на Лола Мендиета.

— Ще го направите ли? — попита Ирене.

— Първо трябва да спасим патрула.

— И ако успеем? — настоя Ирене.

Салвадор я погледна сериозно.

— Тогава Лола ще е изпълнила обещанието си и аз ще изпълня моето.

VIII.

Главата на Хулиан щеше да бъде отделена от тялото му с помощта на брадва. Такова беше наказанието му за убийството на някакви напълно непознати селяни.

Очите на Амелия се пълнеха със сълзи само като го погледнеше. И то при положение, че никой от присъстващите на площада не можеше да повярва, че този човек е убил майка ѝ.

Хулиан я гледаше сериозно, но изведнъж ѝ се усмихна. Може би за да си го спомня усмихнат.

„Шибано Министерство!“, помисли си Хулиан. Същински развъдник на побъркани глупаци. Лола, Лейва, Сотока... дори Ирене бе загубила разума си, за да ги предаде. Самият той беше на крачка от лудостта, когато го обзе натрапчивата идея да спаси жена си. Но най-много го беше яд, че очевидно беше най-неспособен от всички да промени миналото. Или да си построи бъдеще, както сега правеше Елиас.

За Амелия и Хулиан оставаше една надежда — Алонсо. Той обаче по необясними причини се бавеше. Ами ако дойдеше, как щеше да ги спаси? Хората на Сотока (сега Бернардо дел Карпио) бяха много,

а народът толкова се страхуваше от него, че никога не би посмял да му се противопостави. Задачата щеше да бъде трудна.

Елиас погледна Амелия. После тихо, но настойчиво заяви:

— Ако се омъжиш за мен, можеш да го спасиш.

Амелия погледна Хулиан, който очевидно бе разбрал положението ѝ. Той поклати глава. Помисли си: „Не го прави, моля те!“.

Изведнъж се чу експлозия и всичко се промени.

Народът хукна да се спасява. Войниците застанаха в отбранителна позиция, а Сотока извади сабята си, защото знаеше, че третият член на патрула е още на свобода. Дузина мъже го наобиколиха, за да го охраняват.

Амелия се запита как ли Алонсо ще успее да се справи с толкова много врагове.

— Покажи се! — изкрещя Елиас.

Алонсо се показа. Появи се облечен в дрехи като хората на господаря на Салдания. В този си вид бе успял незабелязано да влезе в замъка. От Леон и Астурия идваха много наемници.

— Тук съм, кучи сине!

Всички присъстващи се възхитиха, че един-единствен човек дръзва да каже на господаря това, което мнозина си мислеха. Зарадваха се, но бяха сигурни, че с него вече е свършено.

Стражите на Бернардо дел Карпио се спуснаха към Алонсо с извадени саби, но тогава той вдигна ръка и извика:

— Не се приближавайте! Бог е с мен.

И отново вдигна дясната си ръка. Заедно с жеста му се чу оглушителен гръм, когато една от гранатите се взриви в празен ъгъл на площада.

Алонсо беше обяснил на Беренгела какво да прави с гранатите. Първо да свали пръстена, да брои до три и да я метне някъде, където по възможност да има по-малко хора. След това бяха направили учение първо с камъни, а после и с една истинска граната (нямаха възможност да пражосат повече), така че Беренгела бе разбрала задачата си. Сега трябваше да тича до друга позиция. Така и направи.

Елиас забеляза откъде бе паднала гранатата и заповяда на стражите си да се насочат натам.

Алонсо изчака.

После отново вдигна ръката си. Нова експлозия разтърси площада. Елиас забеляза, че този път гранатата бе дошла от друга посока.

Освен най-верните му стражи, всички останали избягаха подплашени. Можеха да се сражават с хора, но не и с Бог. Щом този чужденец, който дори не се бе потрудил да извади сабята си, имаше такава мощ, значи сам Господ беше на негова страна.

Елиас се обърна с упрек към Амелия.

— Нали каза, че сте само трима?

Амелия се усмихна. И пак го излъга, макар че беше също толкова изненадана, колкото и той:

— Човек не бива да разкрива всичките си карти.

Тогавя Елиас я сграбчи и допря кинжала си до гърлото ѝ. Алонсо се развика възмутено:

— Това е господарят ви! Лъжец, който иска да екзекутира невинен човек и се крие зад уж любимата си жена!

— Стига празни приказки! Ако не хвърлите оръжието, ще я убия.

Алонсо отново вдигна ръка и на площада избухна нова граната. Оставаха още само две. Трябваше да действа бързо, или щеше да загуби фактора на изненадата.

— Ако я убиеш, това село ще пламне и ангелите ще погубят един по един всичките му жители.

Най-сетне един монах се осмели да проговори, без да иска позволение от граф Салданя.

— Кой си ти, човече? — попита той.

Алонсо се засмя.

— Аз съм истинският Бернардо дел Карпио — отвърна.

Мъжът, който ги бе пуснал да преспят в обора му през първата нощ, също беше там и се развика:

— Той е демон! — и после посочи към Хулиан — А другият с него е магьосник.

Монахът го погледна с недоверие.

— Защо мислиш, че е магьосник?

— Спаси живота на дъщеря ми.

— И какво поиска в замяна?

— Нищо.

Монахът се замисли.

— Тогава по-скоро е Божи пратеник, нежели магьосник.

Амелия реши да се намеси.

— Така е. Той ми е приятел. Не съм дъщеря на селяни и той никого не е убивал.

Елиас усети, че положението започва да му се изплъзва от ръцете. Той сякаш забрави за Амелия и докато монахът разпитваше Алонсо, мнимият граф се спусна и хладнокръвно го закла.

Агентът-войн не беше вдигнал ръка, но изведнъж избухна нова граната. На Беренгела явно ѝ харесваше да се прави на сърдитата Божия ръка.

— Видяхте как Бог показва гнева си от това, което направи този зъл човек със служителя му.

Елиас избухна:

— Какъв Бог и какъв дявол! Я го убийте!

Но никой не се помръдна от мястото си. Сотока настоя:

— Убийте го или аз ще го сторя със собствените си ръце!

При тази закана хората се пораздвижиха и се приближиха лека-полека към господаря си. Оставаше само още една граната. Алонсо вдигна ръка, но не последва експлозия.

Той тревожно се огледа. Отново вдигна ръка. Нищо.

Беренгела се бе придвижила до малката селска църквичка, но не можеше да свали пръстена на последната граната. След няколко безполезни опита най-сетне успя, но вълшебното нещо (тя си мислеше, че е такова) падна близо до краката ѝ...

Три, две, едно...

Гранатата гръмна и за миг срути църквата.

— Това е Божие послание — Алонсо реши да импровизира.

Взривът, произведен от Беренгела, беше неописуем. Беше ѝ обяснено да не хвърля гранати в затворени помещения, защото това означава сигурна смърт.

Амелия реши да се възползва от суматохата и да помогне на Хулиан. Палачът беше сред първите избягали, като предварително си бе свалил качулката, за да не му пречи, докато се спасява. Амелия и Хулиан знаеха, че Алонсо няма никакви свръхестествени способности, а някой му помага. По изражението му обаче разбраха, че нещо се е объркало.

И наистина беше така. Нямахме повече бомби и нови изненади. Алонсо се насочи решително към Елиас Сотока, изоставен дори от собствените си стражи. Сега беше точният момент да приключи окончателно с него и с легендите.

— Ти си самозванец! — Обвини го Алонсо.

— Ти също, кучи сине.

Очевидно Елиас губеше почва под краката си и бе изоставил навика си да говори според обичаите на историческата епоха.

Алонсо се изсмя.

— Нека стоманата реши кой е истински и кой е самозванец!

Елиас нададе силен вик и се втурна към Алонсо със сабя в ръка. За всеобща изненада — и най-вече на Амелия и Хулиан — другарят им не извади своята. Двамата се уплашиха за живота му. Елиас беше опитен воин и се очакваше епична битка. Обаче приятелят им седеше с отпуснати ръце.

Алонсо имаше друг план за сблъсъка им. Не искаше слава, а само да унижи врага си. Щом Елиас се приближи достатъчно, той се наведе и грабна от земята шепа пръст, която запрати директно в очите на самозванеца. Противникът му беше заслепен и напразно замахваше да го удари със стоманеното си острие.

Тогава Алонсо най-накрая извади сабята си. Заобиколи Елиас и му нанесе такъв удар, че го свали на земята и го накара да изпусне оръжието си. Подритна сабята му и я отдалечи от него, докато заслепеният мъж, на колене, опипваше с ръка земята, за да я намери.

Алонсо се приближи до него. Канеше се да го ексукутира, както той щеше да убие Хулиан.

— Така завършва легендата — прошепна му тихо.

И с един-единствен замах обезглави Елиас Сотока.

Или Бернардо дел Карпио.

Или и двамата.

[1] Гражданската пойна в Испания (1936–1939), след която на власт в страната идва режимът на генерал Франко. — Б.пр. ↑

[2] Така генерал Франко провъзгласява идването си на власт. — Б.пр. ↑

[3] Поредица от граждански войни през XIX век, водени от претендента Карлос Мария Исидро и привържениците му срещу

законната кралица на Испания Исабел II. — Б.пр. [↑](#)

ИМАШ СЪОБЩЕНИЕ

I.

Цялото село се предаде на този, когото считаха за истинския Бернардо дел Карпио. И стражите също.

Първото нещо, което Алонсо сега трябваше да направи, бе да потърси Беренгела. Намери я в несвяст зад грамаден камък, изпълняващ ролята на олтар във вече несъществуващата църква. Помисли се, че е мъртва, но Хулиан не се предаде, докато не успя да възстанови дишането ѝ. Бе оцеляла като по чудо.

Алонсо я прегърна развълнуван. Помисли си, че Бог наистина е на негова страна. Беренгела му бе помогнала много, а щом видяла, че вълшебното нещо пада до нея, беше хукнала като заек да спасява живота си.

Оказа се, че наблизко е жената на дебелака, който ги беше предал.

— Пази момичето! — помоли я Алонсо.

— Ще я пазя като свое дете — отговори жената. И като посочи към Хулиан, добави: — Като дъщеричката ми, която вие спасихте.

Този път мъжът ѝ не обели и дума. Вероятно не толкова от добрина, колкото от страх.

Тримата членове на патрула напуснаха руините на църквата и седнаха навън, за да анализират ситуацията. Алонсо им се извини, че бе закъснял толкова много с помощта си.

— Няма за какво да се извиняваш. Ти ни спаси живота.

— За какво ли ни е вече? — въздъхна Алонсо.

Бяха заседнали в IX век и нямаха портал за връщане. Така си мислеха Хулиан и Алонсо. Обаче Амелия още хранеше някаква надежда.

— Да идем в замъка!

II.

Патрулът влезе в замъка като у дома си, защото сега Алонсо в качеството си на Бернардо дел Карпио беше негов господар.

Амелия ги отведе до галерията, където Елиас пазеше колекцията си от произведения на изкуството, състояща се от саркофази, малки древни статуи и... ръкописи. Младата жена потърси и намери след тях оригинала от Лиебана, използван от Сотока, за да примаме Министерството да изпрати патрул. Самозванецът Бернардо дел Карпио още не го беше отнесъл в манастира в Бургос.

Успяха да прочетат само част от посланието; останалото вече се бе заличило: „... *Обадете се на 702 400 400! Спешно е. П.П. Този ръкопис не е копие, оригинален е, тъпанари!*“.

— Липсва половината текст — отбеляза с изненада Хулиан.

Амелия намери единственото възможно обяснение:

— Вероятно в момента го реставрират. Химикалка... Трябва ми химикалка.

Хулиан изтича да донесе торбата си и в нея намери химикалка. Амелия я взе и написа на празното място в оригинала: „*Живи сме. Трябва да се измъкнем от тук. Амелия*“.

Хиляда двеста и осем години по-късно един човек отново припадна в манастира „Санто Доминго де Силос“. Този път не беше фотограф, а реставратор, който се опитваше да изличи тежките поражения, нанесени на безценното произведение на изкуството. Тъкмо когато се почувства доволен от работата си, някой точно под носа му беше направил нов варварски надпис.

III.

По разпореждане на Салвадор ръкописът незабавно бе отнесен в Министерството. По същото време Ернесто се опитваше да достигне през портала на времето до 787 година. Беше в непрекъснатата връзка със Салвадор чрез малък „бръмбар“ в ухото си, който функционираше като интертемпорален телефон.

Преоблечен като монах, шефът на оперативния отдел успя да се промъкне в манастира „Сан Мартин де Туриено“, за да се добере до току-що изрисувания ръкопис или, както монасите предпочитаха да казват, „изографисаното евангелие“. Само след век Амелия щеше да го

държи в ръцете си. За щастие братята от манастира бяха гостоприемни към чужденците, особено онези, които проявяваха интерес към книгите в библиотеката им.

Със съвсем дребни букви Ернесто успя да запише в едно ъгълче на ръкописа, че близо до мястото, където се намираха Амелия и колегите ѝ от патрула, има изходен портал.

IV.

Амелия прочете съобщението от Ернесто: „Има портал в църквата *“Сан Хуан” в Баньос дел Серато. Ще ви отведе в 1603 година в Картахена.*“.

Новата цел на патрула вече беше определена.

На заминаване, докато се качваше на коня си, Хулиан дори се пошегува с Алонсо:

— Сигурен ли си, че не искаш да останеш? Тук вече си легенда. Новият Бернардо дел Карпио.

Алонсо сериозно поклати глава:

— Не си го и помисляй! За нищо на света не бих заменил двадесет и първи век.

Амелия се чувстваше щастлива.

— Да живее Картахена!

V.

Салвадор се загледа в драскулките по ръкописа от Лиебана.

— Какъв ужас! Сякаш програмата за съобщения Уотсап е измислена още в края на осми век. Със сигурност реставраторът ще трябва доста да се потруди.

Ирене се усмихна.

— Да, но трябва да е друг.

Ернесто чу думите на колегите си по „бръмбара“ и почувства вина за съсипването на този паметник на испанската култура.

Салвадор му нареди да се връща и стана, за да излезе от кабинета. Имаше намерение да иде до болницата и да занесе добрата

новина на Лола. Така и не успя да стигне навреме. Леглото ѝ беше празно.

Съвсем прагматично заместник-министърът си помисли, че вече няма нужда да изпълнява обещанието си към нея. Трябваше обаче да поръча на Веласкес да направи портрет на Лола по нейна снимка. Щеше да го закачи с всички почести в галерията на агентите, дали живота си за Министерството на времето.

На връщане към кабинета си спомни стиховете на Мигел Ернандес^[1], друга жертва на испанската история, която бе искал да върне (но не успя), за да му позволи поне да умре достойно:

*„Изписан, ала празен,
изписан е домът ми
с боите на големи
погроми и несрети.“^[2]*

Салвадор Марти никога не би могъл да изрази с толкова малко думи какво всъщност бе за него Министерството на времето.

[1] Мигел Ернандес (1910–1942) — испански поет. Умира от туберкулоза във фашисткия затвор в Ориуела. — Б.пр. ↑

[2] М. Ернандес, „Последна песен“. Испанска поезия, 1978; преводът е на Ал. Муратов и Ат. Далчев. — Б.пр. ↑

ВТОРА ЧАСТ
СЛЕД ХУБАВОТО ВРЕМЕ ИДВА БУРЯ

КАРТАХЕНА

I.

През 1603 година Картахена^[1] не беше такава, каквато си я бяха представяли. Може би заради лепкавата жега или заради пищната растителност, която решиха, че се дължи на плодородието на долината Мурсия.

Алонсо, Амелия и Хулиан спряха да се порадват на гледката. Пътешествията им никога не бяха за удоволствие, но сега опасността бе останала далеч, мисията им бе успешно изпълнена и нямаше никаква причина да се откажат от момент на отпускане и наслада от красотата наоколо. Хулиан се опита да открие прочутия римски театър до пристанището. Разбира се, не успя, защото в продължение на столетия никой не бе подозирал за съществуването му, докато едва в края на XX век археолозите с кирки и лопати не го бяха изровили изпод основите на града.

Заливът, дълбоко врязан в сушата, бе осеян с кораби. Имаше десетки галеони, платноходи, бригантини и фрегати. Амелия се изненада. Бе очаквала да види само няколко рибарски лодки и нищо повече. Знаеше, че Картахена е била едно от главните пристанища по времето на римляните, но не подозираше, че е останала такава чак до 1603 година.

Сега групата трябваше да се отправи към Мадрид и за целта се налагаше да си намерят коне. В Министерството на времето от онази епоха щяха да ги насочат към съответния портал за 2016 година. Алонсо предложи да тръгнат призори, защото скоро щеше да се стъмни. Морският хоризонт на залез-слънце беше като блян. Или по-скоро — като магия.

— По дяволите!

Ругатнята на Амелия, при това на каталонски, прозвуча високо и ясно. Колегите ѝ не бяха свикнали да чуват подобни възклицания от

устата на дама и това ги притесни. Сигурно бе нещо извънредно неприятно.

— Слънцето залязва над морето! — събщи тя.

Хулиан и Алонсо я погледнаха въпросително.

— Би трябвало да залязва над сушата, вдясно от нас.

— Искаш да кажеш, че слънцето е сменило посоката си и вече не залязва на запад?

— Не, Алонсо. Искам да кажа, че не сме в Мурсия. Това е Картахена де Индиас в Новия свят. На Карибско море, от другата страна на Атлантика. Три коня няма да ни свършат работа, ако искаме да се върнем в Министерството.

II.

Патрулът нямаше почти никакъв опит в испанските задморски колонии, ако се изключи мисията на Хулиан и Алонсо на Филипините. Представяха си, че ще намерят само тръстикови колиби наред някое островче, но Картахена де Индиас^[2] ги изненада. Беше голям град, подреден в карета с прави павирани улици. Къщите бяха от тухлена зидария, а катедралата — от дялан камък. Градската крепостна стена обаче, според критиките на Алонсо, не беше нито висока, нито добре укрепена, каквато би трябвало да бъде. Инженерът, който я бе планирал, бе разположил бойниците до самия бряг, за да използва морето като естествена преграда.

Въпреки че улиците бяха чисти — цяло чудо за стандартите на онази епоха, — във въздуха се носеше гъста воня като в касапница. Не беше животинска смрад, защото кравите и прасетата се отглеждаха в обори извън градските стени, отвъд блатата в Гетсиманския квартал. Освен вида, не можеха да определят и произхода ѝ, тъй като се носеше от всички посоки. По улиците почти нямаше хора. Може би вонята ги бе прогонила, а може би часът бе неподходящ.

Амелия и Хулиан решиха да намерят странноприемница, в която да похапнат и да се подслонят през нощта. Алонсо вървеше мълчаливо до тях. Корабите бяха най-лошият му кошмар. Едно шейсетдневно презокеанско пътуване към дома в най-добрия случай би било ужасно изпитание. А ако се случеше лошо време или станеше някаква авария,

плаването можеше да се проточи и повече от деветдесет дни. По-дълго време екипажът и пасажерите трудно биха могли да преживеят без запаси от прясна вода за пиене.

Алонсо не беше свикнал да изразява емоциите си, а в момента чувстваше тъга, гняв и отчаяние. Както и срам да си го признае. Премисляше какъв алтернативен изход би имало, за да се върнат в Министерството.

— Веднъж ми казахте, че някакъв агент на Министерството е извършил големи подвизи тук.

— Да, Блас де Лесо.

— Той дали няма да може да ни помогне да намерим на сушата портал до Испания?

— Според теб сега не сме ли на суша? — възрази Хулиан.

Наложи се Амелия да обясни на Хулиан, че спътникът им има предвид, че по онова време „суша“ не е означавало просто твърда земя на някой континент, а така са наричали територията на Венецуела, Панамския провлак и част от Колумбия, точно където се намираха сега.

— Добре. Тогава можем да го помолим да ни препоръча къде да похапнем в Картагена — пошегува се Хулиан.

Наложи се обаче Амелия да им съобщи лоша новина:

— Блас де Лесо е бил голям стратег на Испанската армада, но ще пристигне в Картагена след малко повече от век. Всъщност той дори още не се е родил. Ти може и да го дочакаш тук, но мисля, че аз няма да имам толкова търпение.

Продължиха пътя си мълчешком. Очевидно с напускането на IX век бяха отървали кожата си, но нямаше да им бъде никак лесно да се върнат в XXI век.

На Площада на митницата срещнаха слепец, предлагащ да разказва разни истории на всеки, който би искал да го изслуша. Говореше си сам, когато патрулът спря пред него с любопитство.

— ... въпреки съпротивата на храбрите картагенци, три хиляди англичани опустошиха града, подпалиха го и го превърнаха в пепел. Погледнете лицето ми! На него е изписан ужасът от дните, когато Картагена гореше...

Клепачите на слепеца бяха запечатани от белег, минаващ между двете му слепоочия, който напомняше на плочки от домино.

— Страшният Дрейк не остана доволен от плячкосаните пари и скъпоценности и поиска откуп от сто хиляди златни ескудос. Картахенците, лишени от всичко освен от гордостта си, отказаха да му го платят. Английският демон заплаши, че ще разруши катедралата с оръдейни изстрели. Първият залп повали три колони и срути четири арки. Когато падна покривът на Божия храм, не им остана друг изход, освен да се предадат на саксонския звяр.

Слепецът въздъхна дълбоко и разклати празната си паничка.

— Няма ли да дадете поне едно мараведи на бедния човек? — изхлипа той. — Мислите, че не ви подушвам ли?

— Нямаме пукната пара, добри човече — оправда се Хулиан.

— Все ще намерите нещо да облекчите мъките на един беден просяк.

В отговор Амелия бръкна в торбата си и му подаде малкото останало им вино. Слепецът сграбчи меха като спасителен пояс и изпразни съдържанието му, реколта от IX век.

Амелия се възползва от възможността да изясни някои съмнения, които бе породил у нея емоционалният разказ на слепеца:

— Имате предвид корсаря Франсис Дрейк^[3], нали?

Вместо положителен отговор просякът се изплю с омраза на земята. Двайсет години след нападението на корсарите той все още пазеше гнева си горящ и дълбок като през първия ден. После добави:

— Много внимавайте, хора! Картахена може да ви предложи както най-топло посрещане, така и най-тежки злочестини. Доверете се на моя нюх! Този град е болен...

Не им беше нужно шестото чувство на слепеца, те сами бяха подушили предупреждението на града.

III.

Конските копита отекнаха по камъните на входа на крепостта. Най-сетне беше пристигнала! Колегите ѝ от патрула вече навярно бяха на уреченото място. Оставаше само да прекосят портата. За Ирене обаче беше много трудно да намери в записките си портал, който да отвежда до Картахена през 1603 година. Всъщност изобщо не беше

открила такъв и се наложи да се задоволи с един в град Мурсия, където трябваше да се снабди с кон, за да довърши пътуването си.

Слезе от седлото и безуспешно се опита да изтупа праха от дрехите си. Трябваше да открие Амелия, Алонсо и Хулиан и да запечата портала, през който бяха пристигнали, понеже не беше официално регистриран в Министерството. Надяваше се още да не са заминали за Мадрид. Вероятно Алонсо ги е посъветвал да пренощуват в Картахена, но къде ли можеше да ги открие?

Тръгна да обикаля из улиците на Картахена с надежда да ги срещне. Безуспешно. Имаше чувство, че нещо се е объркало. В стомаха си усещаше нервни тръпки, както през единствения ден в живота си, когато се бе провалила. Беше много преди да се омъжи, преди Лейва и преди да разбере за съществуването на Министерството. Беше се уговорила с Нурия да отидат на кино. Чака десет, петнайсет, двайсет минути, но тя не идваше. На два пъти ѝ се стори, че я вижда, но се бе припознала в други момичета, които вървяха по улицата и се смееха. Представи си двайсет различни злополуки, които можеха да оправдаят закъснението ѝ, само за да отклони мисълта, че е отхвърлена. Но си беше отхвърлена. Цял час вися права пред киното и напразно чака отговор на съобщенията си.

Интертемпоралният телефон започна да вибрира под гънките на дрехата ѝ. Потърси усамотено място, за да не я види никой, и извади апарата. Имаше пропуснато повикване: „65515576#21:12*13*03*1603#“.

Сигурно беше от Амелия, но часът не съвпаднаше. Знаеше, че патрулът бе открил в комплекта за оцеляване на Лола интертемпорален телефон с фотоволтаична батерия и очакваше рано или късно да я потърсят по него. Сега Ирене върна пропуснатото обаждане.

— Здравей, Амелия. Аз съм, Ирене. Дойдох да ви взема. Къде сте?

— В Картахена де Индиас.

Това беше много по-лошо, отколкото да чакаш пред кино „Фуенкарал“, докато приятелката ти търси кино на съвсем друго място, в квартал „Фуенкарал“.

IV.

Групата най-сетне намери някаква гостилница. Влязоха, въпреки че нямаха пари.

— Ако не беше подарила виното, щяхме да имаме поне нещо за пиене. И на всичко отгоре може да ни е урочасал...

— Алонсо, не бъди суеверен! — прекъсна го Амелия.

Думите ѝ обаче не го успокоиха. Вярваше, че слепотата у хората е предпоставка за пророчески способности. На Амелия ѝ се стори, че темата е интересна за обсъждане, и подхвана дълбокомислена тирада за ролята на слепите пророци в световната литература. Тогава Хулиан, който вече чуваше стоновете на празния си стомах, категорично я прекъсна:

— Глупости! По мое време съществува лотария на Националната организация на слепите. Ако имаха ясновидски способности, щяха да отгатват номерата на печелившите талони и да си ги запазват за себе си. Поне аз бих постъпил така. Сега смятам да си поръчам нещо.

— Нямаме с какво да платим. Не носим тукашни пари — припомни му Амелия.

— Все нещо ще измислим.

Гостилничарят изглеждаше като най-изморения човек в цялата Испанска империя, макар че обслужваше само две маси. На едната имаше четирима картоиграчи, а на другата седна патрулът. Мъжът се приближи до новопристигналите и им донесе вино и тамалес^[4], единственото предложение в менюто. Беше родом от Ла Манча в Испания и бързо бе разбрал, че тукашният тропически климат не е подходящ за ядене на сирене и колбаси.

Хулиан веднага забеляза, че човекът не се чувства добре. Капките пот и мъчителните му жестове подсказваха, че има висока температура, а бледият цвят на лицето му не се дължеше само на слабата светлина от свещите и не вещаеше нищо добро. Медикът на групата отвори аптекката си и извади пакетче с един грам парацетамол на прах. После с жест повика гостилничаря:

— Началство!

Мъжът му хвърли изненадан поглед, но се приближи, а Амелия и Алонсо само мълчаливо наблюдаваха случващото се.

— Всичко наред ли е?

— Не, напротив. Седни при нас! Изглеждаш уморен. Направи ни компания.

— Ако искате да се сближите с мен, за да ви черпя, много се лъжете...

— Няма такова нещо. Имам набито око и виждам, че не си добре. Искам просто да ти предложа лекарство.

— Вие какви сте? Монаси билкари или лечители? Никога не съм виждал дрехи като вашите.

Откакто бяха пристигнали в XVII век, за първи път някой обръщаше внимание на странните им средновековни дрехи. Хулиан се представи за учен човек. Въпреки първоначалната си резервираност, гостилничарят си помисли, че лекарството не може да бъде по-лошо от болестта и изпи прахчето, разтворено в чаша вино. Тогава тримата го попитаха къде могат да се приютят за през нощта, а стопанинът им отговори, че както всяка година по време на панаира в цяла Картахена нямало и един свободен нар, нито в почтените домове, нито в бардаците. Задморският кралски флот от седмица бил закотвен в залива, а моряците се били пръснали из целия град.

— А тогава къде се крият в момента? — поинтересува се Алонсо.

Въпросът не беше нелогичен, защото вечерният град изглеждаше съвсем пуст. Испанецът снижи глас, макар че бездруго едва можеше да говори:

— Хората се затварят по къщите. Пристигна кораб с чернокожи роби и половината му екипаж е болен... а останалите вече са измрели.

Амелия, Алонсо и Хулиан се спогледаха тревожно.

— От какво са болни? — попита Хулиан.

— Повръщат черно.

— А робите? — намеси се Амелия.

— Нищо им няма, но ще трябва да ги продадат другаде. Тук никой не ги иска. Вече са заразили много от местните.

Амелия си помисли, че това е още една причина да се върнат час по-скоро у дома — да не прихванат инфекцията. Ако не намереха веднага места на някой галеон, нямаше да имат друга възможност през следващата половин година, тъй като Кралският флот прекосяваше океана само два пъти годишно. Гостилничарят ги посъветва да поговорят с някой моряк, например с един от картоиграчите от съседната маса, единственият испанец в компанията. Другите трима били „чоло“. Хулиан знаеше само един „чоло“ — Чоло Симеоне^[5],

бивш играч, а сега треньор на „Атлетико Мадрид“. Гостилничарят обаче очевидно нямаше предвид него.

— Прощавай, но какво значи „чоло“?

— Метиси, кръстоска между испанци и индианци — обясни гостилничарят.

Точно в този момент мъжете от съседната маса се наежиха за бой. Четиримата играеха от часове, но на испанеца му бе омръзнало да губи от местните и ги беше нагрубил. Те пък се бяха почувствали обидени от държанието му. Както се знае, употребата на алкохол забавя рефлексите, намалява точността и влошава двигателната координация на побойниците. Ето защо сбиването се превърна в най-жалката и смешна гледка, на която патрулът бе присъствал. Никой не стана да ги разтърве. Просто ги оставиха да се изморят и да се откажат.

V.

Щом гостилничарят се отдалечи и ги остави да се нахранят на спокойствие, на Алонсо и Амелия им трябваше само част от секундата, за да отправят упрек към Хулиан:

— Защо го покани да седне при нас? Не виждаш ли, че е болен?

— Разбира се, че виждам. Има симптоми на жълта треска или „черно повръщане“, както сега го наричат... тоест тогава... По дяволите, все едно!

— И какъв илач си му приготвил? — поинтересува се Алонсо.

— Аналгетик и антипиретик.

Хулиан имаше добър нюх и отдалеч разпознаваше мириса на болестите. Дъхът и потта на болните се променят. Хепатитът мирише на сурова риба, диабетът — на ацетон, коремният тиф — на прясно изпечен хляб, а жълтата треска — на месарница.

— И на всичко отгоре раздаваш лекарствата ни! — упрекна го Алонсо — Каква щедрост! Първо искаш да ни разболееш, а после ни оставяш с празна аптечка!

— Наистина ли мислиш, че бих направил такова нещо, Алонсо? Преди всичко аз съм лечител. Призванието ми е да помагам на болните, а не да застрашавам здравето им. Разпространението на жълтата треска става от ухапване на комар, не от разговор с някого. И

въпреки че болестта е нелечима, невинаги е смъртоносна. Симптомите обаче могат да бъдат сведени до минимум.

— Какво облекчение! — въздъхна Амелия, макар и Хулиан да не разбра дали го иронизира или говори сериозно.

— Вие няма да се заразите, защото сте имунизирани. Аз самият ви ваксинирах при последния профилактичен преглед. Против жълта треска и други тропически болести.

Край тях забръмча комар. С един замах Алонсо го размаза. Хулиан и Амелия го погледнаха с възхищение заради бързината и точността на движенията му. Алонсо гордо вдигна вежда.

— За всеки случай.

Гостилничарят отново се приближи до тяхната маса, за да благодари на Хулиан, защото вече се чувстваше по-добре. Лицето му беше съвсем различно. Хулиан му обясни, че това не е чудо, просто прахчетата помагат за няколко часа.

— А нямате ли повече?

— Мога да ви дам всичките си запаси, но както вие не давате виното безплатно, така и аз не мога да подарявам лекарствата си.

— Разбирам. А колко струват?

— Колкото вечерята, виното, легла за трима ни и нови дрехи.

— И закуска — добави Алонсо. — Тя е най-важното хранене за деня.

Гостилничарят мислено запресмята и скоро им съобщи резултата:

— Нямам легла. Само обор.

— Тогава дрехите трябва да са хубави — отсече Алонсо.

Няма нищо, което да не става с парацетамол, особено ако го продадеш в подходящия век. Гостилничарят прие сделката и протегна ръка. Хулиан постави в нея 60 грама от лекарството — две някогашни унции — в хартиени пакетчета, но запази няколко за всеки случай. После се усмихна на другарите си, доволен от постигнатото.

VI.

Следващата сутрин Хулиан и Амелия се отправиха към пристанището, облечени по модата на XVII век. Алонсо нямаше този

късмет, трябваше да се примири с проста бяла риза, изтърган сюртук и груби панталони, защото дрехите, които му бе предложил гостилничарят, не му станаха. За разлика от него, жакетът на Хулиан и роклята на Амелия бяха богато извезани със сърма. Под полата ѝ имаше широки телени обръчи, за да я държат бухнала. И тя, и Хулиан носеха също и колосани бели яки. С други думи, и двамата се топяха на страшната жега.

На пристанището група моряци товареха сандъци на една баржа. Вероятно бяха провизии за флотилията от галеони, готови да отпътуват към Испания. Хулиан Мартинес им се представи като известен лекар от кралския двор. Любезната му съпруга Амелия и слугата им Алонсо го придружавали. Младата жена съчини набързо някаква история как брат ѝ бил на смъртно легло и дошли да се сбогуват с него, но били нападени и ограбени от свирепи пирати. Нямали пари да предплатят билет за връщане, но когато пристегнели, щели стократно да се отплатят.

Морякът с най-висок чин, Педро Ромеро, показва съпричастност към молбата им. Той беше боцман на галеона „Сан Андрес“ и изглеждаше на около петдесет години, но вероятно не беше на повече от трийсет. Влагата и соленият въздух са най-лошата комбинация за кожата. Ромеро не можа да им обещае нищо конкретно, но ги посъветва да говорят с капитана. Оплака се, че „черното повръщане“ е намалило наполовина екипажа на галеона. Корабният лекар също бил сред починалите, така че можело да предложат на Хулиан да го замести. Така съвсем неочаквано на „Сан Андрес“ щяха да получат огромен бонус, защото никой лекар от XVII век не би могъл дори да се сравнява с медицинско лице от XXI век.

Качиха се на баржата и се отправиха към галеона „Сан Андрес“, закотвен наред залива заедно с останалата част от Кралската флотилия. Боцманът не сваляше поглед от Алонсо, чието място на борда изглеждаше повече от сигурно. С ръста и мускулите си щеше да им бъде полезен като груба сила при разгъване на платната и опъване на въжетата. Но веднага щом носът на баржата нагази във вълните, лицето на Алонсо се сгърчи и посивя. После цветът му бързо се промени от сив на жълт, а после на съвсем бял. В стомаха му се надигна нещо, което искаше да излезе. Алонсо винаги бе смятал, че едно оригване в подходящ момент е признак на мъжество, но не можа

да си сложи спирачка и да спре дотам. От устата му излезе не само оригване, но и цялата обилна закуска, която им бе донесъл гостилничарят. Всичко замина през борда. Много жалко. Боцманът започна да се съмнява в ползата от Алонсо, а това беше само началото на всички съмнения, които боецът щеше да събуди през следващите часове.

VII.

— Здравей, Ангустиас! Може ли да вляза?

Ангустиас погледна Ирене.

— Може, но няма да го намериш — отговори секретарката, без да прекъсва работата си по архивирането на някакви документи. — Излезе. Наложил се да мине през шивашкото ателие, за да му поправят костюма за сватбата на Наталия и Ортигоса. Откакто започна да се грижи за здравето си, всички костюми му висят.

— Тогава ще го почакам.

Ирене се настани в едно от креслата в офиса на Ангустиас. Беше изморена. След телефонния разговор с Амелия ѝ се наложи да потърси място за преспиване. Късно през нощта в XVII век не беше разумно сама жена да се мотае по улиците, особено ако не иска да привлече нежелано внимание. Най-сетне се приюти в един ъгъл на конюшнията, където беше оставила коня си, и спа съвсем малко от страх да не я открият. Още с първите лъчи оседла животното и отново потегли към Мурсия. И всичко тава за по-малко от двайсет и четири часа.

Мъжки глас, долитащ отвън, я откъсна от мислите ѝ за изтощителното пътуване. Беше Салвадор.

— За какво става дума?

Ирене се показа през прозореца и видя Салвадор да излиза от шахтата на портала, придружен от Ернесто.

— Нашите служители от 1987 година ни уведомиха, че Барселона е отстранена на първо гласуване при избора за Олимпийските игри през 1992 — отговори Ернесто, докато прекосяваха вътрешния двор.

Салвадор отбори вратата на офиса на Ангустиас. Ернесто вървеше зад него.

— Изпрати Амелия, Хулиан и Алонсо! Съобщи им да се върнат!

— По-добре потърси друг патрул — намеси се Ирене. — Ще им бъде трудно да успеят да се върнат.

Влязоха в кабинета и Салвадор се отпусна в работното си кресло с намерение да обмисли ситуацията. Не обичаше да получава лоши новини, когато е на крака.

— Значи не можем да разчитаме на този патрул през следващите деветдесет дни...

— Може и да са по-малко — опита се да смекчи положението Ирене.

— Хубава изненада! Това ли е тайният портал на Лола? Успяхте ли поне да го запечатате?

Ирене сви рамене. При внезапната промяна на плановете беше забравила да предупреди Амелия за това.

— Ще ѝ кажа веднага щом успея. Надявам се още да не са отплавали, защото нямаме други агенти в района по онова време.

„Проклети съкращения!“ помисли си Салвадор. Трябваше спешно да разговаря с министър-председателя. Не можеха да контролират цялата територия на огромната Испанска империя с толкова редуциран персонал. Макар че нямаше никакъв смисъл. Вече толкова пъти бе повдигал този въпрос без никакъв резултат.

VIII.

Капитан Естебан Егиньо ги приветства за добре дошли с разтворени обятия. Разбира се, можели да пътуват на кораба. Щяло да бъде голяма чест за екипажа на „Сан Андрес“ да има за лекар на борда прочутия доктор Мартинес. Вече знаел за чудодейното изцеление на горкия гостилничар Ласаро. Патрулът не можеше да си обясни как новината бе достигнала до ушите на капитана.

Всяко нещо обаче си има обяснение и невинаги новините достигат до хората с помощта на телевизията. Когато се прехвърляха от баржата на галеона, Хил де ла Торе, помощник-капитанът, отговарящ за продоволствието, се беше надвесил над палубата, за да огледа лицата на новопристигналите. Той бе разпознал групичката от предната нощ в гостилницата. Именно помощник-капитанът беше

испанският картоиграч, загубил всички раздавания и обвинил местните в шмекерии, който бе приключил вечерта с разцепена вежда.

Капитанът предложи на Амелия и Хулиан каютата на вече починалия главен боцман, покосен от същата жълта треска, за която патрулът беше узнал предишната вечер. Егиньо долови гримасата на Амелия и поясни, че помощникът му не бил издъхнал в каютата си, а в града, при „валенсианките“, и нека всеки сам да си прави изводи.

Спешното отплуване на флотилията налагало незабавно да бъде назначен друг доверен офицер — обясни им капитанът. Ето защо боцман Ромеро щял да поеме задълженията на починалия си началник. Щял да има доста работа: да отговаря за всички такелажни системи, както го правел предишният главен боцман, освен обичайните задължения по снабдяването и ежедневната дисциплина на кораба.

Работата по товаренето на среброто се извършваше с ускорени темпове, за да може Кралският флот да вдигне котва час по-скоро. Не беше желателно хората да се шляят из Картахена и здравите членове на екипажа да прихванат болестта. За петнайсет дни щяха да пристигнат в Хавана, където към тях трябваше да се присъединят галеоните от Нова Испания и четири бойни кораба, които щяха да ги охраняват по време на обратния път към Севиля. Връщането в родината беше по-опасно от идването в Новия свят, защото товарът в трюмовете беше много по-ценна плячка за пиратите. Без да навлизаме в прекалени подробности, три четвърти от товара на „Сан Андрес“ бяха сребърни кюлчета.

Екипажът на галеона не се боеше от опасностите. Само преди година по пътя от Картахена до пристанище на Номбре де Диос^[6] били нападнати от пирати, които ги взели на абордаж. Командир им бил Уилям Паркър, корсар на служба при Нейно величество Елизабет I и боен другар на сър Франсис Дрейк.

Пиратите се възползвали от факта, че когато Испанският кралски флот пристигнал до крайното си пристанище, корабите се пръскали покрай брега и нямали военен конвой, който да ги охранява. Паркър и неговите хора се опитали да заграбят товарите на „Сан Андрес“. Тогава галеонът не носел сребро, а стоки от Испания за колониите — военни принадлежности, бъчви с вино и валенсиански платове. Плячката въобще не била за пренебрегване. Освен артилеристите, стрелците, мускетарите, моряците и офицерите, корабът разполагал с

още седемдесет въоръжени мъже, които успели да отблъснат неприятелите. Останалата част от екипажа също не стояла със скръстени ръце. В крайна сметка натрапниците си получили заслуженото.

Щом стъпи на палубата на „Сан Андрес“, Амелия се огледа наоколо, за да локализира местонахождението им, както се изискваше по протокол. Галеонът беше дълъг приблизително петдесет метра от носа до тила, а ширината му беше около десет. Амелия чудесно знаеше, че основните параметри на плавателния съд са дължина, ширина и газене, но не искаше да парадира с познанията си и предпочете да се задоволи с най-обща информация. Стори ѝ се, че екипажът е доста малоброен за управлението на галеон с подобни размери. Капитан Егиньо обаче с радост успокои дамата:

— Всъщност имаме осемдесет и пет моряци и седемдесет и трима войници, но всички се събират на кораба едва през последния ден. Кой би искал да се затвори предварително в килия, в която ще прекара много седмици, без възможност да избяга?

— Ние — тъжно отвърна Амелия. — При създадите се обстоятелства не можем да си позволим да наемем стая в града.

За капитана това съвсем не беше проблем. Напротив. Той искаше да се покаже като безупречен домакин и ги покани за вечеря в своята каюта, което си беше истинска привилегия.

IX.

Боцманът даде на Алонсо рогозка за господаря му, за да спи на земята до жена си, защото в каютата на новия корабен лекар имаше само една тясна койка, на която едва можеше да се побере слаб човек. Както беше логично да се предположи, Алонсо щеше да спи в общото помещение на горната палуба заедно с всички редови моряци. Там можеше да разгъне рогозката си и да се разположи, макар че би предпочел да спи на задната палуба, на спокойствие и чист въздух, вместо да се затвори в така нареченото „помещение“, приличащо повече на ковчег.

Членовете на патрула огледаха тясната дъсчена каюта на корабния лекар и поставиха под ключ малкото си багаж — аптечката

на Хулиан, комплекта за оцеляване на Лола и огнестрелните оръжия на Алонсо.

В каютата скърцането на дъските на галеона се чуваше доста силно, сякаш се намираха във вътрешността на гигантски раздрънкан контрабас. Непрестанните скрибуцания можеха да скъсат нервите и на най-спокойния човек. Създаваха усещане, че корабът ще се разпадне при най-слабото вълнение.

Амелия излезе в тясното коридорче, водещо към палубата, и там се натъкна на много елегантна дама. Помисли си, че е съпругата на капитана и любезно я поздрави, докато се разминаваха. Теловете на кринолините им обаче се заклешиха в тясното пространство. В началото дамите се опитаха да запазят достойнство и леко да избутат цялата конструкция на роклите си, но не успяха. Приличаха на лодки, заседнали в река по време на засушаване. След като превъзможна първоначалното си неудобство, Амелия неволно се засмя и беше последвана от Елвира. Така се наричаше другата дама. За да се разминат, се наложи да повдигнат обръчите във вертикално положение, не без да открият надиплените си фусти. За щастие наоколо нямаше мъже.

След малкото премеждие Елвира предложи да разведе Амелия из галеона. Понеже били единствените жени на кораба сред толкова много мъже, можели да си правят компания. Веднага си заговориха на „ти“. Оказа се, че Елвира е съпруга на Торибио де Алкарас, също пасажер на кораба. Амелия се поинтересува за причината на пътуването им отвъд океана.

— Търговия — отвърна Елвира с очарователна усмивка. — Съпругът ми се занимава с търговия на роби.

Амелия замръзна на мястото си. През 1603 година оставаха още 234 години до момента, в който Испания щеше да отмени робството по своите земи. В колониите ѝ то щеше да бъде законно още много десетилетия. Точно предишната година в Куба бе постигнато споразумение за забрана на робството.

За Амелия „предишната година“ означаваше 1880. Сеньор Фолк, баща ѝ, беше симпатизант на Испанското аболиционистко^[7] дружество и тя беше израснала и възпитана в дух на свободолубие и равенство между хората. Едва на шестнайсет години Амелия го бе придружила на многолюдна аболиционистка манифестация, организирана на

площад „Каталуния“. През това време майка ѝ бе останала вкъщи да се моли да не им се случи нищо лошо.

Елвира продължи с подробностите:

— Торибио има два кораба за роби, които непрекъснато кръстосват между Севиля, Гвинеийския залив и Картагена де Индиас. Обича да следи търговията си отблизо, затова понякога лично придружава товара, за да го държи под око.

Всъщност Елвира не каза „Гвинеийски залив“, а „Залива на робите“. Така някога са наричали тази част на Африка. От там потеглили милиони чернокожи за Европа и Америка. Амелия си представи колко ли ловци на хора са наети от Торибио де Алкарас, за да ловят роби като обикновен добитък. Дори мисълта за това беше потресаваща. А междувременно Елвира не спираше да бърбори оживено.

— Сигурно се питаш защо пътуваме със „Сан Андрес“, след като съпругът ми има два кораба. Истината е, че вече не издържам. И ми казах: „Стига толкова, Торибио! Ако искаш да те придружа при следващото ти пътуване, трябва да имам подходящи условия!“. Не понасям смрадта на корабите му, нито стенанията от трюмовете. „Сан Андрес“ също не мирише на рози, но поне мога да спя спокойно.

Амелия осъзна, че в компанията на тази колкото общителна, толкова и неприятна жена пътуването ще ѝ се стори безкрайно. Трябваше да положи неимоверни усилия, за да запази приличие и да прикрие истинските си чувства. Началото не се получи добре, защото Елвира забеляза твърдото изражение на лицето ѝ:

— Какво ти е?

— Само леко неразположение. Сигурно е от нещо развалено...

Амелия не лъжеше.

— Ще те заведа в градината — любезно предложи Елвира.

Амелия я последва доста обърквана, докато най-сетне разбра за какво става дума. „Градината“ се оказаха няколко дървени нужника, които се издаваха извън борда на кораба. Амелия си помисли, че час по-скоро трябва да помоли за нощно гърне в каютата.

Елвира ѝ пожела скоро да се почувства по-добре и се сбогува с нея до часа за вечеря.

[1] Град в югоизточна Испания, автономна област Мурсия. — Б.пр. ↑

[2] Град в днешна Колумбия. — Б.пр. ↑

[3] Сър Франсис Дрейк е английски пират, мореплавател и герой от много морски битки. — Б.пр. ↑

[4] Ястие от Централна и Южна Америка — пълнеж от царевично брашно, месо и подправки, завити в листа от царевични кочани. — Б.пр. ↑

[5] Приятелско обръщение към Диего Симеоне. — Б.пр. ↑

[6] Номбре де Диос (на исп. „Името Господне“) — град на атлантическия бряг на Панама. — Б.пр. ↑

[7] Аболиционизъм — политическо движение от крал на XVIII и началото на XIX век за премахване на робството. — Б.пр. ↑

НА ПЪТ ЗА НИКЪДЕ

I.

Стъмни се и настъпи време за вечерята с капитана. Алонсо не беше поканен на банкета, но това не го тревожеше. Предпочиташе да похапне и да прекара вечерта с останалите моряци край огъня, запален на палубата. Боецът не обичаше да си губи времето. Целта му беше да се сприятели с екипажа, защото знаеше, че има опасност случайно да падне зад борда и тогава щеше да разчита някой от тях да му се притече на помощ.

Същия следобед той бе взел назаем мускета на един от стражите и беше стрелял няколко пъти в небето. Върху дъските на палубата нападаха половин дузина корморани (един от тях за малко да уцели по главата часовоя), а седмата птица потъна в морето. Всички останаха смаяни не само от точния мерник на Алонсо, но и от геометричната прецизност, с която бе улучил кормораните в полет и бе изчислил траекторията, по която да паднат точно на палубата. Така той веднага си спечели място сред артилеристите, обслужващи оръдията и аркебузите на „Сан Андрес“, макар и ясно да им изказа предпочитанията си към мускетите.

Според моряците кормораните, печени на жар, имали вкус на патица или печен гарван. Алонсо не можеше да потвърди или да отрече твърдението им, защото никога не беше опитвал месото на злокобната птица. Беше чувал, че гарваните отнасяли душите на мъртвите в ада. Обаче беше ловувал гълъби, птиците на Светия дух, и не изпитваше никакво колебание да ги разкъса и изяде. Когато беше гладен, всички религиозни предразсъдъци у Алонсо се изпаряваха. Кормораните се оказаха вкусни и понеже хората не бяха много, всички останаха доволни от порциите си.

II.

Хулиан влезе в капитанската каюта, придружен от Амелия. Егиньо вече ги очакваше, а слугата му приготвяше масата. Помещението вероятно се ползваше като кабинет, защото не се виждаше никакво легло. Само маса, столове, шкафове и рафтове с навигационни уреди — секстант, компас, морски карти, типичен реквизит от пиратските филми, които Хулиан толкова харесваше като малък. В дъното имаше няколко напукани капандури, наклонени по извивката на корпуса. Ако съдеше по детските конструктори, с които като малък беше строил галеони, над капитанската каюта вероятно се намираше мостикът с командния рул. Егиньо потвърди, че е точно така. Над главите им беше кабината на кормчията. Всъщност кормчиите бяха трима, но още не се бяха върнали на кораба.

Започнаха да пристигат и другите поканени. Първо се появи Хил де ла Торе, помощник-капитанът, който се оказа дясната ръка на Егиньо. Дойде и Педро Ромеро, боцманът, последван от търговеца на роби и съпругата му. Последният гост беше адмирал Луис Фернандес де Кордоба. Присъствието му на вечерята бе истинска чест — той имаше най-много власт и отговорности в целия конвой и командваше флагманския кораб, който щеше през цялото време да пътува начело на флотилията.

Когато осмината поканени заеха местата си край масата, корабният юнга внесе блюдата. Името му беше Франсиско Лойола, въпреки че капитанът го наричаше Пакито. Личеше си, че офицерът цени момчето и се отнася с него почти бащински. Обясни им, че Пакито знае да чете и пише на латински и че е много буден младеж. Мислел още през това пътуване да го повиши от юнга в свой личен адютант.

Амелия се впечатли от образованието на хлапето.

— Знаете ли къде е учил латински? — попита тя. — Такова обучение не е достъпно за обикновен юнга.

— При някой свещеник предполагам...

Поднесоха първото ястие, което им беше малко трудно да разпознаят. Според някои от сътрапезниците било севиче^[1], според други — салпикон^[2]. Особено ги изненадаха парченцата авокадо в ястието, но всички се съгласиха, че е вкусно и има чудесен аромат. Карибската яхния от свинско месо с пържени банани също произведе добро впечатление. Като десерт, за освежаване, донесоха фруктиера с

нарязани плодове — гуаяба, ананас, чиримоя и някаква разновидност на мушмули, наречени „мамонсийос“. Хулиан се наслади на всички блюда. Не се бе и надявал кухнята на Кралския флот да е толкова изискана. По-скоро се бе опасявал от обратното. Помощник-капитанът обаче се почувства длъжен да ги предупреди, че продуктите няма винаги да бъдат с такова добро качество.

— След осмия ден на плаването — каза той — менюто ще бъде сведено до половин унция сухари, парче свинско или риба и шепа ориз, смесен с нахут. За пиене се полага по половин ока вино и три чаши вода с оцет.

Изражението на Хулиан се промени. Несъмнено ги очакваше трудно пътуване.

Разговорите за храна и хранителни доставки припомниха на капитана, че не бе дал пари на Хил де ла Торе за попълване на лекарствата в корабната аптечка. Заради жълтата треска те бяха намалели значително. Естествено, операцията по попълването на запасите в Картахена трябваше да протече под надзора на корабния лекар. За щастие, откакто Хулиан работеше в Министерството, се беше запознал с всички мазила, балсами, настройки и еликсири от предишните векове.

Капитанът стана от масата и отвори един от близките шкафове. Там имаше малко ковчеже, от което извади едно златно ескудо и го връчи на Хил де ла Торе. Според него то щеше предостатъчно да покрие всички разходи за лекарства, макар и помощникът му да направи скептична физиономия.

После сътрапезниците попитаха адмирала дали вече е известна точната дата за отплаване на флотилията. Фернандес де Кордоба отговори, че през следващите четирийсет и осем часа щяло да стане ясно. Трябвало да са в пълна готовност, но не искал да издава тази чувствителна информация, защото можела да достигне до ушите на пиратите. Пътят от Картахена де Индиас до Хавана бил най-опасният, защото щели да пътуват натоварени със сребро, а щял да ги охранява само един кораб. Останалите кралски бойни кораби щели да се присъединят към конвоя чак в Куба.

Двамата капитани си припомниха стари случки. Разказаха как веднъж в Хавана трябвало да изчакат един от корабите на флотилията, който закъснявал. Положението било трагично. Трийсет и шест

галеона били закотвени в пристанището, а през това време плащали надници на моряците и бързо развалящите се продукти гниели в трюмовете. Ако не потеглели през първата половина на август, съществувал риск да ги застигне сезонът на ураганите в Бахамския проток. Бързо дошъл 15 август, а те още не били вдигнали котва... Тогава адмирал Фернандес де Кордоба разпоредил да отложат обратното плаване за следващата година — твърде неприятно решение, което обаче спасило живота на мнозина.

Докато разказваха за разни морски битки, маслото в двете лампи догоря и гостите останаха в мрак. Само през люковете едва мъждукаха звездите по небето. Това би могло да бъде чудесно оправдание да се оттеглят за сън, но капитаните бяха добри събеседници и се бяха разгорещили. Останалите гости не искаха да ги прекъсват. Педро Ромеро любезно стана от масата, за да се заеме с пълненето на лампите, но капитанът се възпротиви, защото тази вечер той бил домакин и щял да се погрижи за всичко.

— Пакито! Ела да налееш масло в лампите!

Вратата се отвори и Пакито се промъкна като сянка. После отнесе двете лампи, за да ги напълни с масло. Сътрапезниците от преди ХХ век продължиха разговора, без нищо от това да им прави впечатление. Хулиан обаче приемаше липсата на светлина като нередност. Когато беше дете, мразеше кратките спирания на тока. Щом прекъснаха електричеството, той оставаше загледан в последния проблясък на екрана на телевизора и му се струваше, че апаратът е виновен за тъмнината. После майка му поглеждаше през прозореца и произнасяше ужасяващите думи: „Не е само у нас“, с което искаше да каже, че ще останат без ток, докогато решат господата от електрическата компания.

Като малък Хулиан се натъжаваше, ако трябваше да отиде да спи със свещ в ръка. Мислеше си, че това може да става само по време на война, а той не беше преживявал подобна трагедия. Времето и работата му в Министерството го научиха, че истинската нередност всъщност е разхищението на светлина до късно през нощта.

III.

Щом вечерята най-сетне приключи, Хулиан и Амелия се оттеглиха в каютата си, където ги чакаше Алонсо. Беше се измъкнал от общото помещение под предлог, че отива да занесе прясна вода на господарите си. Хулиан разгърна жакета си и от него на рогозката паднаха две гуаяби и едно авокадо. Беше се възползвал от угасването на лампите по време на вечерята, за да отмъкне незабелязано малко плодове. Сподели, че бил на косъм да задигне цял ананас от фруктиерата, но той бил твърде бодлив и трудно щял да го скрие под дрехата си. Амелия се възмути. Ако го бяха забелязали, можеше да им навлече сериозни проблеми. Хулиан безцеремонно и отвърна:

— Възмутително е да си легнеш с пълен стомах, без да споделиш храната си с Алонсо, само защото се води наш слуга.

Алонсо побърза да ги успокои, че тази вечер стомахът му е напълно доволен. Въпреки всичко Хулиан настоя да вземе плодовете без повече възражения. Вероятно защото гуябата съдържа шест пъти повече витамин С от портокалите. Авокадото го беше взел по погрешка — пипнешком в тъмнината го бе объркал с гуаяба, но каза на боеца да вземе и него. Посъветва го да яде плодове сега и винаги когато има възможност, защото през следващите седмици щяло да бъде много по-трудно да ги намират. Иначе можел да се разболеє от скорбут и да загуби зъбите си по време на пътуването.

Когато настъпи време за сън, Алонсо за пореден път отклони предложението на другарите си да спи при тях на пода в каютата. Щом щял да пренощува на пода, предпочитал да бъде на открито заедно с моряците. Хъркането и зловонието в затворените помещения му напомняли за времето, когато служел в елитните войски на Фландрия.

Алонсо се измъкна от каютата на патрула незабелязано и без много шум, въпреки че дъските скърцаха дори само при дишане. В коридора бе тъмно като в рог, но той пипнешком успя да се добере до вратата, водеща към предната палуба. Дръжката обаче се изплъзна от ръката му и вратата се хлопна с всичка сила. Трясъкът събуди капитан Егиньо, който вече бе заспал в каютата си на другия край на коридора. Той обаче не стана от леглото, а само се завъртя в чаршафите си, за да се намести по-удобно за сън.

IV.

Алонсо се поразходи по палубата. Проклетото клатене на кораба и постоянното чувство за дебнеща опасност не му позволяваха да заспи. Дори фенерът на носа не беше запален, но звездите хвърляха достатъчно светлина.

Докато се разхождаше, случайно се натъкна на пясъчния часовник на кормчията. Беше висок около една стъпка и тежеше около половин ароба^[3]. Обърна го и внимателно загледа падащия бял пясък. Всяко обръщане траеше трийсет минути. Алонсо не знаеше, че в открито море осем обръщания на пясъчния часовник са една смяна, а шестнайсет — една вахта. Изпитваше истинско възхищение от изобретенията на светлите умове — арбалета, аркебуза, запалката... Имаше и други обаче като електричеството, интернет и самолетите, които според него влизаха в категорията на дяволските открития и човек не биваше да им се доверява.

Внезапно Алонсо вдигна поглед и забеляза юнгата да преминава край него.

— Добър вечер! — поздрави боецът. — Какво правиш по това време? Защо не спиш?

— И аз като теб.

Пясъкът в горната част на часовника започна да хлътва като пъп. Точно отдолу се образуваше нова купчинка.

— Чакай да те питам нещо, юнга. Кое е повече, зрънцата пясък в часовника или звездите на небето?

— Да се обзаложим ли?

— И ти не знаеш...

— Зрънца пясък... Звезди по небето... Не знам.

Пакито го погледна въпросително, сякаш чакаше верния отговор от Алонсо.

— И аз не знам — отвърна боецът.

— Защо ме питаш, щом и ти не знаеш верния отговор?

— Когато се върна у дома, ще попитам едни учени хора и те ще ми кажат със сигурност.

Пакито си тръгна с въздишка на досада, оправдавайки се, че има много работа. Алонсо остана загледан в струйката пясък, но внезапен отчаян вик го изтръгна от това хипнотично съзерцание:

— Крадец! Крадец!

Вратата към предната палуба се отвори широко и в рамката се появи капитан Егиньо, бос и по риза. Приличаше на призрак.

— Да дойдат стражите! Никой да не напуска кораба! Това е заповед.

V.

Почти всички на кораба спяха, но при вика на капитана ококориха стреснати очи. Само десет минути преди това Егиньо се бил събудил от трясъка на някаква врата. Повъртял се известно време, за да се намести по-удобно в леглото и се опитал отново да заспи, но така и не успял. Разсънил се. Пикочният му мехур се бил издул от обилната консумация на течности и той станал и потърсил в тъмнината нощното си гърне. Понеже не го намерил на обичайното му място, потърсил в друг ъгъл. А после в друг. Гърнето не е нещо, което може да се изпари, но той не го намирал никъде. Тогава осъзнал, че липсвало и нещо много по-скъпо от гърнето — било изчезнало ковчежето с парите му. За последен път го бил видял по време на вечеря, когато го отворил, за да даде пари на помощник-капитана Хил де ла Торе.

Няколко души със запалени лампи влязоха в капитанската каюта, за да претърсят основно всяко кътче. Намериха нощното гърне, но не и ковчежето, което бе изчезнало с тлъстата сума от 250 златни ескудос.

Хулиан набързо пресметна — всяко ескудо тежи по 3,4 грама. Ако златото е с висока проба, по сегашния курс плячката би струвала около 25 500 евро. Амелия още не можеше да осъзнае стойността на еврото и предпочиташе да пресмята цените в песети. Алонсо обаче веднага разбра за какво става дума.

— Двайсет и пет хиляди и петстотин евро?... Колкото един роуд кинг класик!

Хулиан и Амелия го погледнаха неразбиращо.

— Любимият ми модел мотори Харли-Дейвидсън — поясни Алонсо.

Амелия обаче продължи да го гледа със същото недоумение.

— В сандъчето е имало много пари — обобщи боецът.

Егиньо беше бесен, но се опитваше да държи положението под контрол. Заповяда на боцмана да събуди и събере на палубата всички

пасажери и целия наличен екипаж, общо към петдесет души военни и цивилни.

— Господа — започна капитанът, — на „Сан Андрес“ има крадец. Той трябва все още да е сред нас, защото през нощта никой не е напускал кораба. Нито пък ще го напусне, докато обирджията не си признае и не върне парите. Галеонът няма да вдигне котва от Картахена, докато това не се случи.

Чу се шушукане, което продължи няколко секунди. Без повече обяснения и без право на коментари екипажът получи разрешение да се разпръсне и да ляга да спи. Хулиан, Амелия и Алонсо направиха същото, без да си дават сметка, че точно в този момент започваха истинските им изпитания в Картахена де Индиас.

VI.

На другата сутрин Амелия се събуди с цял куп идеи в главата, които искаше да сподели с другарите си. Сякаш по време на нощния сън подсъзнанието ѝ бе подготвило дълга реч. Щом остана насаме с Хулиан и Алонсо, тя им изложи задълбочен анализ на положението.

— След вечеря всички гости се оттеглиха, а ние останахме будни още дълго. Да сте чули някой тихомълком да се промъква по палубата и да влиза в коридора?

— Какво имаш предвид? За крадеца ли говориш? — попита Алонсо.

— Дали сте чули някой тайно да влиза в капитанската каюта?

— Освен ако не е хвърчал по въздуха... Който стъпи на дъсчената палуба, вдига такъв шум, че е невъзможно да не бъде чут — отвърна Хулиан.

Амелия потвърди с кимане и продължи да обяснява:

— Алонсо, след като излезе от нашата каюта и тръгна да си ляга, видя ли някого да отива на предната палуба?

— Не и жива душа.

— Така си и мислех. Крадецът на ковчежето е някой от гостите на вечерята.

Хулиан и Алонсо бяха объркани от увереността на Амелия, но младата жена имаше право. Щом никой не бе влизал в каютата на

капитана, докато той е спял, значи е действал, докато е Егиньо е бил буден, тоест по време на вечерята.

— Чакай малко — сепна се Хулиан. — Намекваш, че някой е откраднал двеста и петдесетте златни ескудос под носа ни, а ние дори не сме забелязали?

— Какво чудно има? Ти открадна някакви странни плодове, които са по-големи от ковчежето. Всеки би могъл да скрие парите под дрехите си.

Амелия се усмихна на Алонсо. Беше доволна от дедуктивното мислене на боеца и продължи неговите разсъждения:

— Това може да означава две неща, колеги. Едното е хубаво, а другото лошо.

— Както в анекдотите! — възкликна Хулиан. — Започни с хубавото, моля те!

— Хубавото е, че броят на заподозрените се свежда от петдесет на осем. Това ще улесни разследването.

— А лошото?

— ... Че ние също сме сред тези осем.

Според хипотезата на Амелия крадецът се бе възползвал от угасването на лампите, за да отмъкне ковчежето с парите. Главните заподозрени бяха присъстващите там — търговецът на роби Торибио де Алкарас и съпругата му Елвира, боцманът Педро Ромеро, помощник-капитанът Хил де ла Торе, главнокомандващият адмирал Фернандес де Кордоба и, разбира се, Пакито, юнгата.

Амелия изключваше от този списък капитан Егиньо поради абсурдността да ограде сам себе си. Каква полза би имал от това? Но Хулиан подхвърли друго предположение:

— Може ковчежето да е било застраховано. Имало ли е застраховки през XVII век? Или може би търси предлог, за да остане повече време в Картагена де Индиас. Може това да е истинският му мотив.

— Струва ми се малко вероятно — отвърна Амелия.

— А по-вероятно ли ти се струва главнокомандващият на флотилията да се занимава с кражби — възрази Хулиан, — при висотата на поста му и заплатата, която вероятно получава? Или търговците на роби? За тях това е дребна сума. Фрашкани са с пари,

защото стоката, с която търгуват, им излиза безплатна. Само трябва да я докарат от Африка.

Амелия изслуша всички предположения, а после предложи да не обвиняват никого преждевременно. Тримата решиха да не споделят хипотезите си с капитана, защото това би затворило кръга на заподозрените, а Хулиан и Амелия щяха да са сред тях. Трябваше да останат на втори план и да изчакат развоя на събитията, който никак не закъсня.

VII.

Тримата все още разговаряха в каютата, когато доловиха нечии решителни стъпки да влизат в покоите на капитана. Амелия стана и залепи ухо на тънката преграда, като направи фуния с ръцете си, за да чува по-добре през дъските. Двамата мъже я последваха, без много да му мислят.

Разпознаха гласа на адмирал Луис Фернандес де Кордоба, разтревожен от последните новини.

— Двеста и петдесет ескудос! С толкова пари могат да се попълнят хранителните запаси на цялата флотилия.

— Това беше предплатеното ми възнаграждение за пътуването.

— Кражба с такъв размер не може да остане ненаказана.

Долавяха откъслечни фрази от разговора между дамата капитани, а останалите неразбрани думи тълкуваха според контекста.

— Започнах да разпитвам хората. Има достоверни доказателства, които ми помагат в разследването — заяви Егиньо.

— Подозирате ли някого? — запита главнокомандващият.

— Все още е рано да се каже. Всеки би могъл да превърти ключалката на вратата и да влезе в офицерската стая, докато спя.

Егиньо имаше право. За да се влезе в помещението на кърмата, беше нужен ключ, но механизмът на бравата не беше сложен. Можеше лесно да бъде отворен с шперц и малко сръчност. Амелия обаче не обърна особено внимание на теориите на капитана. Беше сигурна, че крадецът не е влязъл, докато той спи, нито пък е насилил ключалката на вратата.

— Морската дисциплина си има строги закони — продължи капитанът, — но съм склонен да заменя смъртната присъда на крадеца с петстотин камшика, ако върне парите, разбира се.

— Харесва ми великодушието ви.

— Радвам се. Обаче ви уверявам, че „Сан Андрес“ няма да отплава, преди тази ситуация да се разреши.

Тонът на Фернандес де Кордоба се промени, когато той предупреди капитана:

— Сигурен ли сте? Този път няма да чакам след 10 август за завръщането ни.

— Ще го имам предвид — заяви Егиньо.

— Една година, прекарана на сушата, ще ви се отрази по-зле от загубата на тези двеста и петдесет ескудос, които искате да си върнете.

— Не се тревожете. Бързо ще открия виновника.

Патрулът мълчаливо се спогледа. Бяха попаднали в капан на „Сан Андрес“, тъй като имаше опасност крадецът да не бъде заловен до предвидената за отплаване дата, заради което можеше да се наложи да останат цяла година в Южна Америка.

За момента Амелия не предвиждаше вариант да избягат от кораба и да потърсят възможност да се върнат с друг галеон, защото това автоматично щеше да ги превърне в престъпници в очите на Егиньо.

VIII.

След посещението на Луис Фернандес де Кордоба при капитана тримата от патрула чуха много хора да влизат и излизат от каютата му. Егиньо привикваше един по един всички моряци и ги разпитваше, но гласовете бяха толкова тихи, че едва се долавяха откъслечни думи — „полунощ“... „подозрения“... „странен“... „нощно гърне“...

Изглежда всички имаха да разкажат по нещо на капитана освен тях тримата. Вероятно той си мислеше същото, защото не ги извика на разпит. Амелия реши да се яви пред Егиньо и да му сподели подозренията си, но така и не успя. По време на обяда, когато всички бяха събрани на палубата, Алонсо забеляза, че много хора ги гледат под око, а това никога не вества нещо добро. След като изядоха

порцията си от зеленчуци с ориз и сланина, към тях се приближиха четирима едри стражи и помолиха слугата на доктор Мартинес да ги последва. Ако не го направел доброволно, щели да го отведат насила. Алонсо се изправи и тогава четиримата здравеняци се спуснаха към него и му хванаха ръцете, за да го обезвредят. Напразно Амелия и Хулиан настояваха за някакво обяснение.

Горилите повлякоха Алонсо към малко помещение в трюма, докато друг стража безрезултатно претърси торбата му. Без да кажат и дума, го съблякоха по долни гащи и го бутнаха в тясната килия, където го оставиха заключен. Алонсо осъзна, че го мислят за виновник или поне за главен заподозрян в кражбата на 250-те ескудос.

Без да се спре, за да обсъди случилото се с Хулиан, Амелия бързо се насочи към предната палуба. Спътникът ѝ я последва по петите. Боеше се, че решителността на младата жена може да предизвика подозрения у капитана. Тя трябваше да се държи като предана съпруга от XVII век, а не като началник на патрул.

Най-безцеремонно Амелия заудря по врата на капитанската кабина. Егиньо им отвори и любезно ги покани да влязат. Вместо поздрав Амелия му заяви:

— Капитане, допускате голяма грешка.

IX.

На два пъти Хулиан се опита да хване юздите на разговора, но способността на Амелия да води (и печели) спорове, го накара да ѝ отстъпи думата, докато сам наблюдаваше капитана. Леко нервен, Егиньо въртеше в ръцете си гладко полирано дървено топче с размера на орех.

— Слугата ви е задържан в трюма. Някои от моите хора свидетелстваха, че към полунощ са го видели да излиза от помещението на предната палуба. Никой друг не е влизал, нито излизал от там.

— Това не го прави крадец. Просто ни донесе чиста вода, за да се измием и после го освободихме. Трябва да ми повярвате, Алонсо е честен и скромнен прислужник. Никога не би пожелал нещо чуждо и още по-малко би го откраднал.

Капитан Егиньо усърдно стискаше дървеното топче, докато слушаше думите на Амелия.

— Хората ви претърсиха вещите му и не откриха нито ковчежето, нито парите. Това не ви ли се струва достатъчно, за да го оневини?

Капитанът отвърна категорично:

— Не. Все още търсим. Би могъл да скрие ковчежето на някое тайно място. Или да го даде друг да му пази плячката.

— За съучастник ли говорите?

— Възможно е. Ще позволите ли стражите да огледат каютата ви, госпожо?

Хулиан разбра, че е настъпило време да се намеси. Той скочи възмутено и като сочеше с пръст към капитана, възкликна:

— Няма да позволя подобни намеци! Нито аз, нито съпругата ми прикриваме престъплението. Как си позволявате? Аз съм придворен лекар. Грижих се за Негово величество крал Филип II — Вечна му памет! — на смъртния му одър. Помагах при раждането на кралица Маргарита. Настоявам да се извините!

Пръстите на Егиньо стиснаха още по-здраво дървеното топче. Съвсем се обърка. Може би Хулиан малко беше прекалил с хвалбите си за връзки с двора, но постигна желания резултат.

— За Бога! Никога не бих се усъмнил в честността ви — запелтечи капитанът. — Изобщо не би ми хрумнало подобно нещо. Само... само се опитвам да се уверя дали някой не е скрил ковчежето в каютите на екипажа.

Продължаваше да стиска топчето в юмрука си. Внезапно в съзнанието на Хулиан проблесна бегъл семеен спомен от една съботна вечер пред телевизора. Хъмфри Богарт играеше ролята на смахнат капитан на военен кораб. За да се разтоварва от напрежението, той си играеше с метални топчета, които подлудяваха всички наоколо. „Метежът на Каин“ — така се казваше филмът.

Амелия обаче се съгласи хората на капитана да претърсят основно каютата им, но в замяна на това настоя да освободят Алонсо от килията в трюма.

— Няма начин.

Егиньо постави топчето на масата и го търкулна към Амелия и Хулиан.

— Това е костилка от авокадо. Намерили са я в джоба на слугата ви... Спомням си, че снощи имаше едно авокадо във фруктиерата, а днес вече не е там.

Амелия и Хулиан се спогледаха. Трудно можеха да прикрият смущението си.

— Слугата ви несъмнено е влизал в капитанската кабина.

Хулиан се почувства задължен да извади Алонсо от неприятната ситуация. Каза първото, което му хрумна, въпреки умолителния поглед на Амелия да замълчи:

— Аз взех това авокадо.

— И подарихте костилката на слугата си? — попита недоверчиво Егиньо.

— Да, точно така.

— Престанете да го защитавате! Той не заслужава вашето великодушие. Аз ще се заема с него.

Амелия не можа да прикрие уплахата си от тона на капитана:

— Какво ще правите с него?

— Морските закони са сурови. Първо трябва да си признае престъплението, а после да върне парите. В противен случай ще увисне обесен на главната мачта.

Х.

Хулиан се опитваше да измисли план за спасяването на Алонсо. Имаха два пистолета и муниции, но на всяка цена трябваше да избегнат жертви на „Сан Андрес“. Амелия скри оръжието под надиплените си фусти само две секунди преди да влязат да претърсват каютата.

Според плана Хулиан и Амелия трябваше да отстранят стражите, които пазеха трюма, да отключат вратата и веригите, ако Алонсо беше окован, да се промъкнат покрай моряците, да се спуснат в морето с някоя лодка и с гребане да избягат от „Сан Андрес“. Толкова неща можеха да се объркат, че Амелия убеди Хулиан да отложат операцията, докато изтече срокът за залавяне на истинския виновник.

Понякога находчивостта се справя по-добре от силата, а Амелия разполагаше с находчивост в излишък. Младата жена чувстваше, че е

способна да разобличи вероломния крадец, който се надяваше да избегне бесилото за сметка на горкия Алонсо. Както боецът се забавляваше с физически упражнения за развиване на мускулите си, така Амелия тренираше интелектуалните си способности с решаване на загадки и разчитане на йероглифи.

През 1881 година все още не бяха публикувани „Приключенията на Шерлок Холмс“, а Агата Кристи не беше родена, но Амелия вече се увличаше от криминални мистерии. Бе разгадала „Убийството на улица «Морг»“^[4] още преди да дочете книгата. Интуицията ѝ подсказваше, че разкриването на злодея от „Сан Андрес“ няма да е кой знае колко по-трудно от решаването на загадката на „заклучената стая“^[5] на Едгар Алън По. На кораба имаше цяла галерия от заподозрени и бяха изолирани от външния свят.

Алонсо беше на косъм от бесилото, а Амелия се правеше на Джесика Флетчър^[6]. При тази перспектива Хулиан се опасяваше от най-лошия изход за патрула.

— Какво мислиш да правиш, Амелия? Как ще изтръгнеш признание от виновника?

— Ще разпитам заподозрените. Един от тях лъже и трябва да открия кой е.

— Никой няма да се подложи на нов разпит, особено от теб.

— Ще бъде като непреднамерен разговор. Ако капитанът усети, че душа прекалено много, и да му кажа, че ковчето още не намерено, защото някой го е скрил. Може би съучастник или самият крадец.

— Не се забърквай в неприятности!

— Довери ми се, Хулиан! Трябва ми само един ден. Докато разследвам, ти се заеми с Алонсо. Следи стражите да му дават вода и храна и да не му направят нещо лошо. Измисли някакъв медицински преглед, за да го посетиш. Не се отделяй от него, докато не те изгонят. И му кажи да не се тревожи, защото ще го измъкнем.

Хулиан изпълни заповедите. В края на краищата тя беше началникът.

XI.

Първият заподозрян в списъка на Амелия беше Педро Ромеро, боцманът — мъж, изглеждащ на около петдесет години, но морският живот беше толкова труден, че вероятно беше доста по-млад.

Реши да започне с него, не толкова заради наличието на „мотив, средство и възможност“ за кражбата в сравнение с всички останали. Просто беше единственият, който бе предложил да напълни лампите с масло, но капитанът му бе казал да си седи на мястото. От масата до шкафа с парите имаше само две или най-много пет крачки, в зависимост от коя страна е седнал човек. Боцманът бе имал достатъчно време да ги измине и отново да се върне при гостите, след като е скрил ковчето под дрехите си. При всяко положение Амелия не изключваше възможността друг от присъстващите да се е възползвал от тъмнината и суматохата на момента и незабелязано да е станал от стола си, за да отмъкне парите.

Младата жена свари Ромеро зает с подреждането на товара — дузина сандъци, които бяха пристигнали с последната баржа.

— Още ли товарите среброто?

— Днес привършваме, госпожо. Не е за вярване, че при толкова кюлчета сребро някой се тревожи за двеста и петдесет златни ескудос.

Боцманът поднесе на тепсия темата, по която Амелия искаше да разговарят. Сега само трябваше да се възползва от случая:

— Били са заплатата на капитана.

— Капитаните на галеони печелят много повече — отбеляза боцманът. — Разбирам, че е огорчен от загубата, но с удоволствие бих предпочел да съм на негово място.

— Богат човек ли е капитан Егиньо?

— Със сигурност е по-богат от мен. И от вас. Състоянието му е на сигурно място в имението му в град Сан Себастиан.

— Вие не сте бискаец, нали?

Амелия сполучи, като използва това прилагателно, защото в Южна Америка наричаха „бискаец“ всеки човек, който говореше езика на баските, тоест беше от трите привилегировани провинции^[7] или от Навара.

— От Чиклана съм. Нямам нищо против северняците. Възхищавам се, че заемат най-важните постове във флота, при положение че Управлението за търговия с Индиите е в Севиля.

— Това може би се обяснява с традицията и заслугите на бискайските мореплаватели. Вие винаги ли сте бил моряк?

— Не, госпожо. Преди да се кача на корабите, петнайсет години работих в корабостроителниците в Кадис.

— А отдавна ли сте на „Сан Андрес“?

— Откакто е пуснат на вода. И тук ще си остана. Мое задължение е да го познавам като петте пръста на ръката си.

— Това не е ли задължение на капитана?

— „Сан Андрес“ вече е сменил трима капитани. Те си отиват, аз оставам.

— Разбирам. А каква точно е работата ви?

Боцманът я погледна учудено. Не беше типично за една дама да задава толкова въпроси.

— Простете любопитството ми — побърза да се извини Амелия, — но трябва с нещо да убивам времето си на кораба.

Ромеро се усмихна.

— Разбирам ви. Животът тук е истинско мъчение, ако човек няма какво да прави. А други имат толкова много работа, че за тях е също е мъчение.

Боцманът беше странна смесица от грубоватост и добри обноски. Ако трябваше да го опише, Амелия би отбелязала, че откакто го бе видяла за пръв път, нито веднъж не го бе забелязала да плюе. Опитваше се обаче да не позволи симпатията ѝ към него да повлияе на разследването ѝ. Не се оказа чак толкова трудно. Тогава забеляза, че Ромеро носи същия жакет от груб плат, с който беше облечен и предната вечер. Дрехата му бе достатъчно широка. Спокойно би могъл да скрие под нея ковчежето.

Докато Амелия обмисляше всичко това, Ромеро продължи да обяснява какви са работните му задължения, а те не бяха малко. Трябваше да се грижи за корабните системи и да следи за правилната им употреба, да ръководи моряците според заповедите на капитана и да следи за дисциплината на борда.

— За дисциплината ли? — учуди се Амелия.

— За боя с камшици. Раздавам ги наляво и надясно.

Амелия усети тръпки по гърба, когато осъзна истинското значение на думата „дисциплина“. Цялата симпатия, която изпитваше

към Ромеро, се изпари, както се бяха изпарили двеста и петдесетте златни ескудос.

Дисциплината на кораба се налагаше с камшик. С дръжката му Ромеро подканял по-бавните моряци да забързат темпото, сръгвайки ги, както се подкарва добитък. Очевидно използваше камшика и за да раздава правосъдие при нарушаване на корабния ред. Събличали до кръста провинилия се моряк, завързвали го за дулото на някое оръдие и боцманът го удрял с камшика толкова пъти, колкото бе преценил капитанът. Амелия с ужас слушаше обясненията на офицера, които за него бяха толкова естествени, колкото и изгрева на слънцето.

Трудно е да бъдеш хладнокръвен следовател, когато другарят ти е заплашен от смъртна присъда. Младата жена отново се напругна, този път за да не заклейми Педро Ромеро като бездушен човек, виновен за цялото зло на земята. Амелия продължи да задава деликатно все по-малко деликатните си въпроси.

— Доколкото разбрах, след смъртта на главния боцман — Бог да се смили над душата му! — няма да бъде назначен негов заместник за обратния път. Значи ли това, че вие ще се заемете със задълженията му?

— Има ли друг изход? Сякаш не ми стига моята работа, сега трябва да се занимавам и с поправките на кораба!

— Не изглеждате много доволен.

— Защото не съм — рязко отговори Ромеро.

— Не ви ли плащат достатъчно?

— Предплатиха на семейството на покойния главен боцман и сега Егиньо казва, че нямал достатъчно пари за моята заплата. Добро оправдание!... Каза да изчакам да пристигнем в Севиля, но не храня особени надежди.

— Все някак трябва да ви плати за извършената работа...

— Поисках да ми увеличи правото на товар.

Амелия с облекчение чу, че не става дума за някакво физическо мъчение на екипажа. Като част от възнаграждението капитанът предоставял право на безплатен товар на всеки моряк — подправки, какао, индиго... Щом пристегнели на суша, те ги продавали, което им позволявало да си докарат допълнителни доходи. Ако били добри в пазарлъците, можели дори да удвоят печалбата си.

Педро Ромеро обаче не беше доволен и от допълнителното право на товар, което му предложил капитанът в замяна на работата му като главен боцман. Би предпочел да получи двойно повече, но Егиньо му отпуснал само една трета като горница, което било пълна подигравка.

Разговорът на Амелия с боцмана не го разкри в особено добра светлина и той продължи да заема челно място в списъка ѝ със заподозрени. Човек, който се чувства недооценен, винаги има мотиви да пожелае да си вземе дължимото и може да използва всеки удобен случай. Например угасването на светлината в капитанската каюта.

XII.

От четири часа Алонсо беше затворен в трюма и оставаха още два часа до залеза на слънцето. Амелия искаше по-скоро да разговаря с всички заподозрени. Вярваше, че дневната светлина ще ѝ позволи по-добре да разпознае признаците на колебание или разкаяние по лицата им. Ред беше на Хил де ла Торе, помощник-капитана. Младата жена не се нуждаеше от предлог, за да се приближи до него.

— Добър ден, сеньор! Нося ви списъка с лекарства, с които мъжът ми трябва да разполага на борда.

Хил де ла Торе разгледа листа, докато Амелия разглеждаше него. Забеляза сцепената му вежда. Беше се инфектирала.

— Не можем да доставим толкова количество опиум — отбеляза офицерът. — Да не искате да упоите целия екипаж?

— Разбира се, че не — отвърна Амелия. — Само хората, които се нуждаят. Няма да го разхищаваме, но няма и да го пестим.

— Разберете ме добре, не мога да изхарча толкова пари за лекарства.

— Капитанът вече ви отпусна средства. Ако не сте съгласен, говорете с мъжа ми. И между другото му кажете да ви погледне веждата. Не изглежда добре.

Странно бе, че Хил де ла Торе се противеше на толкова дребен разход. Един помощник-капитан би следвало да е свикнал да харчи големи суми за доставки, защото снабдяването с провизии за презокеанско пътуване за такъв голям кораб обикновено се мери в тонове — дванайсет тона сухари, два тона сланина и един тон сушена

риба, десет бушела ориз и още толкова нахут, както и сто бъчви с вино, равни на повече от 20 000 литра.

Амелия настоя:

— Кой ви ограничава парите?

— Няма да е разумно... — отвърна офицерът, като се опитваше да избегне погледа на младата жена.

— Струва ви се неразумно да се облекчават болките на страдащите?

Офицерът продължи да избягва погледа на Амелия. Сега беше моментът за контранастъпление:

— Май не ви излизат сметките, сеньор?

— Излизат, излизат — уплашено отвърна той. — Ще говоря със съпруга ви и ще намерим решение.

С това Хил де ла Торе прекрати разговора и се сбогува. Амелия не остана доволна, защото не бе успяла да изкопчи от него желаната информация, но беше убедена, че помощник-капитанът лъже. Едва бе изминал няколко метра, той се спря, върна се обратно при нея и добави:

— Сеньора, искам да ви благодаря, че не разказахте на капитана за срещата ни в Картагена.

— За нищо.

Не беше точно среща, по-скоро се бяха озовали по едно и също време в гостилницата. Тримата от патрула искаха да се нахранят, а Хил де ла Торе играеше на карти. Явно беше загубил много пари и затова се спречка с останалите картоиграчи. Дали това означаваше, че има проблеми с хазарта? По времето, когато играта на карти е заемала мястото на телевизията в списъка със забавления, никой не е имал „проблеми с хазарта“. Може би само онези, които са губели големи суми. Дали Хил де ла Торе не бе от тях? Човек, проиграл голяма сума в пияно състояние, е възможно да е решил да си върне парите, като се възползва от угасването на лампите в капитанската каюта.

ХІІІ.

Амелия откри семейството търговци на роби на палубата на „Сан Андрес“. Облегнати на перилата, те гледаха на запад. Чакаха залеза

като влюбена двойка. Сцената изненада Амелия, защото Торибио и Елвира обикновено се отнасяха един към друг с хладина и безразличие. Сигурно бяха женени поне от двайсет години. Когато младата жена се доближи до тях, те отново възприеха вид на отегчено и предвидимо семейство. Торибио се възползва от случая и остави дамите да си бърбят „женски неща“ и се измъкна бързо и безцеремонно, сякаш по телевизията даваха финал на Шампионската лига. Амелия би предпочела да разговаря и с двамата.

— Съжалявам, че ви прекъснах — се извини тя на Елвира.

— Не се безпокой. Съпругът ми бездруго търсеше предлог да иде да пуши с капитана.

После Елвира внезапно млъкна и погледна към хоризонта. След миг отново заговори:

— Мъже! Не са способни да се насладят на залеза.

— Освен ако не са художници.

— Тогава предпочитат кръчма, пълна с фусты, пред съпругите си.

Думите ѝ накараха Амелия да се усмихне, а Елвира последва примера ѝ. Тъжната забележка по адрес на мъжкото съсловие можеше да означава само, че сеньора Алкарас не е в най-щастливия период на семейния си живот. Двете жени погледаха лъчите на залеза. Слънцето в тропиците се скрива бързо и човек се бои дори да мигне, за да не пропусне прекрасната комбинация от цветове.

Амелия се възползва от възможността деликатно да разпита заподозряната, въпреки че беше малко вероятно точно тя да е станала от масата в пълния мрак, за да отмъкне ковчето от шкафа. Полите на Елвира бяха толкова обемни, че в тъмното би помела всеки предмет или човек, застанал на пътя ѝ. Беше по-логично мъжът ѝ да е откраднал ковчето, а после да ѝ го е дал да го скрие под роклята си.

Но дори и при това положение Амелия се питаше дали има смисъл да подозира семейство Алкарас. Търговията с роби е била най-печелившото занимание на века. За тях 250 златни ескудос вероятно бяха колкото обичаен бакшиш и не би си струвало да рискуват доброто си име за такава дребна сума.

— Елвира, кажи ми, доволна ли си, че мъжът ти пътува толкова много?

— Съжалявам, че трябва непрекъснато да е на път и затова от време на време го придружавам. Макар и той да казва, че корабите не

са място за дами.

— Той има право, но ето ни тук, две дами сред морските вълци.

— Торибио предпочита да пътува сам. Първо отива с корабите си до Африка, а от там до Индиите.

— А ти предпочиташ да пътуваш от Севиля до Картагена с Кралския флот.

Елвира кимна с глава. За петнайсет години това било третото ѝ пътуване.

— Съпругите обикновено не придружават мъжете си толкова далеч.

— Значи ние сме изключение.

Жената си пое дълбоко дъх и заяви тържествено:

— Амелия, искам да ти помогна. Става дума за прислужника ви. Сигурно си отчаяна.

Амелия се съгласи. Може би Елвира знаеше кой е крадецът и можеше да ѝ съдейства да спаси Алонсо.

— Много си ми симпатична. Не заслужаваш изпитанието да останеш без прислуга. Ще ти направя подарък. Става дума за един млад, работлив и верен роб. И покорен, най-вече покорен. Християнското му име е Томас и е покръстен. Аз лично водя робите при йезуитите, за да ги покръстят.

— Интересна подробност!

Амелия бе стъписана от предложението. Опасяваше се Елвира да не забележи смущението ѝ, ако даде неподходящ отговор.

— Благодаря — отвърна тя, — но не мога да приема такова щедро предложение.

— Томас няма никакви недъзи и пороци.

— Отново ти благодаря, но не мога да приема. Мъжът ми ще бъде против.

Елвира изведнъж се вледени и премина към отбрана:

— Да не си чула да се говори нещо за нашите роби?

Притеснението на Елвира впечатли Амелия. Усети, че почвата под краката ѝ става хлъзгава и реши да задълбае в темата, блъфирайки, за да изкопчи някакво признание:

— За вашите роби ли? — продължи невинно. — Нищо, което всички не знаят... Защо, има ли някаква тайна?

— Не тайна, а лъжа!

Амелия продължи да разнища въпроса, като се правеше, че знае повече, отколкото казва.

— Разбира се, точно това си помислих и аз, когато научих — отвърна тя.

— Тогава не мисли, че ти предлагам Томас, защото е болен и безполезен.

— Не, не. Нека хората да си мислят каквото щат. Аз не споделям тяхното мнение.

Амелия стреляше на посоки и импровизираше в крачка, за да измъкне повече информация от събеседничката си.

— Успокой се — продължи младата жена. — В мое лице имаш приятелка. Ако нещо ти тежи на душата, можеш да го споделиш с мен. Ще ти олекне.

Тогава Елвира избухна в сълзи.

— Както всяка година, мъжът ми докара в Картахена петстотин роби. Нали знаеш, тук е най-големият пазар за роби в Новия свят. Всички бяха здрави... но екипажът се разболя от черно повръщане. Повече от половината измряха, още преди да стъпим в пристанището.

— Половината от робите ли?

— Де да беше така! Ако половината от товара измре, пътуването пак ще бъде на печалба. Нещастieto е, че по пътя измряха половината моряци, а останалите предадоха Богу дух в Картахена. Черното повръщане се разпространи из града. Всички хвърлят вината върху нашите роби и никой не иска да ги купи. Трябваше да ги прежалим.

— Да ги прежалите?

— Да, да ги пуснем на свобода без всякаква печалба. Това ще ни разори.

Амелия с усилие потисна усмивката си. Радваше се на нещастieto на семейство Алакарас. Добре, че вече се беше стъмнило и Елвира не забеляза неволната ѝ реакция. Жената продължаваше да се оплаква през сълзи.

— Всъщност робите не са болни. Всичките са млади и силни.

Хулиан би могъл да им обясни по този повод, че африканците също боледуват от жълта треска, но са били изложени на тропическия вирус в продължение на много поколения и са се приспособили към него. За тях симптомите на черното повръщане не са по-силни от обикновен грип.

— Ще имате още пътувания, Елвира, ще докарате още роби, светът няма да свърши сега.

Амелия се отврати от произнасянето на собствените си утешителни думи.

— Съпругът ми трябва да плати надниците на семействата на починалите. Не може да се противопостави на Братството на Богородица от Буен Айре, нито на Ордена на Страстите на Нашия Изкупител Иисус Христос.

Амелия знаеше, че мореплавателите са имали свои организации — нещо средно между профсъюз и здравни застрахователи, — които очевидно щяха да изискат много пари от Торибио де Алкарас.

Откраднатите 250 златни ескудос бяха едва стотна част от богатството, което семейството бе изгубило. С тях можеха да се купят не повече от половин дузина роби. Амелия обаче си помисли, че в положение на крайно финансово затруднение всяка сума би била от полза, дори и ако трябва да бъде открадната по време на угасването на лампите в капитанската каюта.

XIV.

Алонсо все още беше затворен. Хулиан не свалеше очи от входа към трюма, който стражите охраняваха на смени. От време на време някой от тях влизаше вътре. Кой знае какво правеха там? Никой от тях обаче не му позволи да отиде при приятеля си, колкото и да настояваше.

Ето защо Хулиан реши да се изправи лице в лице срещу капитана и да му поиска разрешение да види слугата си. Тъкмо тогава се появи Пакито с вечерята на пленника — потискаща хлебна супа, достойна за преддверието на най-недостойната смърт на света. Юнгата се смили над корабния лекар и се съгласи да му отстъпи да занесе вечерята на Алонсо.

Хулиан не се поколеба нито миг. Хвана паницата и слезе по стълбите до дълбините на кораба. За първи път в живота си се спускаше под морското равнище. Тук скърцането на дъските, макар и омекотено от налягането на водата, беше още по-неприятно.

Представяше си отчаяното състояние на Алонсо, заключен в килия под водата.

С всяко стъпало надолу въздухът ставаше все по-противен. За двайсет и шест стъпки усети няколко различни вида смрад. Зловонията идваха от дъното на трюма, където се застояваше отточна вода и оставаше да гние, докато някой се сетеше да я източи. Сама по себе си вонята беше непоносимо наказание.

Хулиан влезе в тясната килия и свари Алонсо да се моли, коленичил между няколко бурета. Не искаше да прекъсва молитвата му, но боецът, макар и окован с вериги, веднага стана на крака, за да прегърне другаря си.

— Господ няма да ми се разсърди, ако направя малка пауза — беше научил тази дума от DVD-то в дома си. — Как сте, приятелю?

— По-добре от теб. Какво са ти причинили тези негодници?

Тялото на Алонсо беше покрито със синини, драскотини и охлузвания, които той почисти и дезинфекцира. Бяха го изтезавали, за да признае къде са парите, но боецът не пожела да сподели повече подробности за мъченията. Хулиан му обясни, че Амелия се опитва да разкрие истинския крадец. Ако не успеела, били решили да нападнат с огнестрелните оръжия — силно казано, тъй като имаше предвид двата пистолета, — за да го освободят независимо от страничните поражения. Хулиан искаше на всяка цена да даде кураж на Алонсо. Изпитваше угризения.

— И всичко това заради шибаната костилка от авокадо — заоправдава се той.

— Поне вкусът му си струваше. По-добър беше от супата.

На Хулиан му хрумна идея. Взе вече празната купа на Алонсо и извади от аптекката си две метални тръбички и свредел. Приблужи се до буретата и ги помириша. С помощта на свредела проби две дупки в едно от тях — в жлеба между дъските. Алонсо го гледеше втрещен.

— Какво правиш?

— Правя се на Макгайвър^[8].

После Хулиан заби тръбичките в двете дупки.

— През горната ще влиза въздух, а през долната ще тече.

За щастие бурето не съдържащо нито масло, нито оцет. По тръбичката потече струйка вино, а те подложиха отдолу купата.

— Благословено чудо! — възкликна Алонсо.

Двамата мъже със смях отдадоха дължимото на виното. От другата страна на вратата стражът се чудеше на какво по дяволите може да смее човек, осъден на смърт. Помисли се, че този крадец несъмнено е различен от другите.

XV.

Амелия се опитваше да подреди мислите, които се блъскаха в ума ѝ. Преди да бъдат поканени предишната вечер в каютата на капитана, гостите не са знаели къде той си пази парите. Разбрали са го по време на вечерята, когато пред всички Егиньо извади ковчежето от шкафа и даде едно ескудо на помощник-капитана, за да зареди корабната аптечка. Амелия си помисли, че тази непредпазливост на капитана му бе коствала 250 златни ескудос.

Младата жена бе разпитала по свой начин половината от заподозрените, но не бе успяла да отхвърли никого от списъка. Елвира де Алкарас, Хил де ла Торе и Педро Ромеро имаха възможност и мотиви, за да извършат кражбата. Амелия обаче не можеше да сведе кръга на подозрение само до тях тримата. Налагаше да признае пред Хулиан, че детективският ѝ план е безуспешен или поне няма да даде резултат в поставения срок от двадесет и четири часа.

Амелия се интересува по-слабо от останалите гости, които още не бе успяла да разпита. Например адмиралът на флотилията, Луис Фернандес де Кордоба, заемаше един от най-високоплатените постове в кралство Испания. Беше малко вероятно да си направи труда да открадне 250 ескудос. Отхвърли мисълта, че адмиралът може да има недоказана клептомания, защото според учените от нейното време тази болест засягаше предимно жени, страдащи от хистерия.

Друг заподозрян, когото не бе разпитала, беше Торибио де Алкарас, но от съпругата му беше получила достатъчно информация, за да го остави в списъка на възможните извършители. Ако единият от двамата бе откраднал парите, другият със сигурност му бе съучастник.

Последният в списъка ѝ бе Пакито, юнгата. Той бе влязъл в каютата в пълен мрак и лично се бе заел да напълни лампите с масло, но не бе присъствал в момента, когато капитанът извади ковчежето от шкафа. Беше време да поговори с Пакито.

Амелия се размина с юнгата в коридора. Момчето чукаше на вратата на капитана, който веднага му отвори. Тя реши да изчака и да го пресрещне на излизане, но Егиньо я забеляза в дъното на коридора и я покани да влезе. Амелия пое ръкавицата в движение и се възползва от случая. Освен информацията, която очакваше от юнгата, посещението в капитанската каюта щеше да ѝ позволи да направи визуална реконструкция на събитията, докато разговаря с капитана.

XVI.

Пакито беше потропал само за да осведоми капитана, че вечерята закъснява, но скоро щяла да бъде готова.

— Сеньора, бихте ли ме придружили? — попита капитанът.

— Надявах се да вечерям със съпруга си, който още работи по подготовката на корабната аптечка, но ще ви направя компания, докато вечеряте.

— За мен ще бъде удоволствие. Невъзможно е двама мъже да бъдат зарадвани едновременно, а вие успявате да го постигнете.

При този комплимент Амелия кокетно се засмя, макар че си каза мислено: „Ще ти приложат трета степен така, че дори Ернесто...“

Юнгата донесе апетитно пиле, сготвено с фъстъчен сос и кокосово мляко. По погледа на Амелия и реакцията на слюнчените ѝ жлези можеше да се предположи, че се разкайва за отказа си да го опита. Тя обаче бързо се овладя и насочи вниманието си към юнгата.

— Пакито, откъде си родом?

— От Сан Себастиан, сеньора.

— Бискаец значи. Какво съвпадение... като капитан Егиньо.

— Така е — потвърди капитанът. — Семействата ни отдавна се познават.

— Интересно. По нашия край казват Сиско на Франсиско. При вас не казват ли Пачи вместо Пакито?

И капитанът и юнгата се съгласиха, че е точно така.

— Ами тогава...? — попита тя с невинна усмивка.

— Предпочитам да ми казват Пакито, защото... защото не искам никой да си мисли, че капитанът има специално отношение към мен като свой земляк.

— Въпреки всичко обаче той има специално отношение към теб.

— Така е — призна капитанът. — Пакито заслужава обичта и похвалите ми, защото е най-работливият от всички юнги. Когато другите седнат да свирят на чиримия^[9], той продължава да върши нещо полезно за кораба.

Момчето се усмихна доволно от похвалата и поиска позволение да излезе. Егиньо и Амелия продължиха разговора си.

— Като хвалите момчето, вие му давате стимул да продължи да работи още по-добре.

— Прозорлива сте. Обаче всичко е истина. Казах ли ви, че имам намерение да го повиша?

— Да, споделихте, че искате да го направите свой личен адютант. Сигурно му имате пълно доверие.

— Точно така. Въпреки че е много млад и няма опит като моряк, във вените му тече морска вода.

Според Егиньо Пакито притежавал трите най-важни условия за да бъде моряк — приключенски дух, семейна традиция и нужда.

— Каква нужда? — любопитно попита Амелия.

— Животът в морето не е покрит с рози — отговори капитанът. — По-скоро е покрит с тръни, с всякакви опасности. За да започнеш като юнга, трябва много да си гладувал и да си готов да рискуваш живота си, за да си напълниш стомаха.

Впечатлението на Амелия от предишната нощ се потвърди. За Егиньо младият юнга беше като сина, когото винаги бе желал, но никога не бе имал. Тя остави капитана да говори още известно време за премеждията и морските си битки, като през това време скришом наблюдаваше обстановката. Мислено измерваше разстоянията и преценяваше разположението на мебелите. Масата продължаваше да бъде в центъра на каютата, на два метра от шкафа. В дъното се виждаха предните люкове. Бяха махнали два от осемте стола, които бяха там предната вечер, и сега край масата имаше само шест места.

Амелия напрягаше мозъка си. Мислеше си, че е невъзможно разкриването на крадеца да е толкова трудно. Както казваше Салвадор: „Няма перфектно престъпление, има само неопитни следователи“.

Тогава си спомни „Откраднатото писмо“ на любимия си писател Едгар Алън По. В тази новела непогрешимият Ш. Огюст Дюпен откриваше извършителя на голяма кражба с помощта на чистата

логика и впечатляващата си способност да анализира. Амелия реши да последва примера му, защото, ако се абстрахираше от дистанцията във времето, и двамата бяха любители детективи. Според героя на По, добрият наблюдател обръща внимание на подробности, които никой друг не забелязва. Може да са дребни детайли, но обикновено не са незначителни и не са скрити. Просто остават незабелязани и убягват от вниманието ни, точно защото са прекалено очевидни. Подобно нещо се случва понякога, когато изучаваме многоцветната повърхност на географска карта. Изчитаме едно по едно всички дребни надписчета, а не осъзнаваме, че мястото, което търсим, е написано с едри букви от единия до другия край на картата.

Досега Амелия безуспешно се бе опитвала да разреши мистерията с помощта на показанията на заподозрените. Сега обаче реши да промени стратегията си. Възможно бе решението на всичките ѝ въпроси да се намира на явно място, точно под носа ѝ. А под носа на Амелия в момента се намираха двете лампи, които предишната вечер бяха угаснали. Сега те светеха с ярък пламък, без да показват признаци на догаряне.

— Днес следобед допълвали ли сте лампите?

— Не. Пакито много стриктно ги долива с масло всяка сутрин.

— Всяка сутрин?

— Всяка, включително и тази.

— А вчера?

— Вчера също. Защо се интересувате?

— Защото изглежда все още са пълни. Вчера по това време маслото свърши и лампите угаснаха.

— Беше изключение. Обикновено маслото стига за цялата вечер, докато си легна да спя. Тогава лично ги изгасвам.

— Интересно... Е, вече е късно. Трябва да отида да потърся съпруга си. Сигурно е много гладен.

— Не бих се учудил. По това време...

— Мислите ли, че мога да помоля Пакито да ни донесе нещо за хапване в каютата, когато мъжът ми приключи с работата си?

— Аз лично ще се разпоредя за това.

Амелия му благодари със задоволство. Налагаше се веднага да намери Хулиан и да му разкаже това, което беше научила.

XVII.

Хулиан излезе от трюма на галеона също така потиснат, както излизаше от кръчмата „Росел“ близо до гара „Аточа“, когато беше студент.

Беше се стъмнило, но в далечината съзря Амелия. Стоеше на предната палуба, загледана в хоризонта. Младата жена приличаше на скулптура на носа на кораба, най-красивата от целия Кралски флот, сирената от Барселона. Приближи се до нея.

— Да не чакаш Леонардо ди Каприо? — намигна ѝ Хулиан.

— Теб чакам.

В крайна сметка бе принуден да признае пред себе си, че шегите не са сполучливи, ако човекът, към когото са насочени, не ги разбере. Беше очевидно, че Амелия не е гледала „Титаник“.

Младата жена усети, че Хулиан дъха на вино.

— Пил си.

— Да. С Алонсо. Може да ни е за последен път да пием заедно.

— Как ти хрумна такова нещo! Предполага се, че трябва да сме готови за всякакви изненади. Би било по-разумно да не губиш рефлексите си, в случай че ни дотрябват.

— Не се тревожи, всичко е под контрол — успокои я Хулиан. — Вече откри ли кой е крадецът?

— Мисля, че да... Да се прибираме вътре!

XVIII.

В каютата Амелия и Хулиан изчакаха притаени да им донесат вечерята. Пакито потропа на вратата и Амелия го покани да влезе. Внезапно Хулиан се нахвърли на юнгата. Двамата залитнаха и се стовариха като олово върху задушното пиле, което се разсипа по пода.

— Можеше да го изчакаш да остави храната — упрекна го Амелия.

Хулиан се опитваше да се пребори с момчето, но то му се изплъзваше като змиорка. Въпреки че бяха двама на един, не им беше лесно да задържат юнгата. Завързаха краката му с парче от рибарска

мрежа. Хулиан му хвана ръцете, а Амелия завърза и тях с край от корабно въже. Пакито можеше да се продере да вика за помощ, но не издаде и звук. След като го обездвижиха, започнаха да го разпитват, но Пакито продължаваше да мълчи.

— Знаем, че ти си откраднал парите на капитана — заяви Амелия. — Планирал си го вчера сутринта. Сипал си по-малко масло в лампите, за да изгаснат по време на вечеря. Така всички присъстващи бяхме заподозрени. Знаел си, че капитанът ще те извика да допълниш лампите и в суматохата си измъкнал ковчежето, без никой да забележи. — После Амелия го сграбчи за яката на ризата. — Къде са парите? Къде си ги скрил, мошенико?

Хулиан за малко да се изсмее. „Мошенико“ му прозвуча смешно. Това ли беше най-тежката обида, която Амелия можеше да произнесе? Пакито заслужаваше много по-лошо определение. Беше се възползвал от факта, че вината за кражбата бе паднала върху Алонсо, когото може би щяха да екзекутират заради престъпление, което не бе извършил. Какъв кучи син!... Без да се замисля, Хулиан замахна и удари момчето по врата.

След раздялата си с капитана Амелия се бе промъкнала в общото помещение, където спяха моряците. Беше преровила торбата на юнгата, но не бе открила парите. Сега колкото и да го заплашваха, Пакито мълчеше и отказваше да признае къде е ковчежето. При цялото боричкане и дърпане обаче, ризата на юнгата се бе раздрала на гърдите. Амелия забеляза, че под нея момчето носеше превръзка около тялото си. Бинтът можеше да предпазва някаква рана, но младата жена заподозря, че под него Пакито крие нещо друго. С рязък жест тя дораздра ризата му.

— Хулиан, помогни ми да свалим тази превръзка! — заповяда Амелия.

Пакито се опита да ги ухапе, защото само челюстите му бяха свободни, но не успя да ги спре. Превръзката беше много стегната и те с мъка успяха да развържат възлите ѝ, но накрая я свалиха. 250-те златни ескудос не бяха единственото, което намериха там. Пакито имаше женски гърди. Амелия пребледня. Хулиан никога не беше гледал с такава изненада женски гърди. Може би когато беше на тринайсет и тайно прелистваше „Интервю“^[10], но тогава изненадата му беше от друг вид.

— Той е жена! — възкликна изумен.

— Пуснете ме! Задръжте парите и ме пуснете!

— Много грешиш, Пакита! Откраднала си парите, сега е твой ред да полежиш в трюма.

— Много ви моля. Ще върна парите, но не ме издавайте на капитана!

Амелия още не можеше да дойде на себе си от изненадата. Метна парче от ризата върху гърдите на момичето и най-сетне промълви:

— Ти не си Пакито Лойола. Кръщелното ти име е Каталина, нали?

Юнгата с ужас потвърди. Беше също толкова обърквана от това прозрение, колкото и Хулиан. Амелия не само беше извънредно умна, но сякаш имаше ясновидски способности.

— Каталина де Ераусто, предполагам?

Момичето отново кимна. Хулиан продължаваше да не разбира.

— По дяволите! Откъде знаеш това? Познаваш ли я?

Амелия стана и дръпна колегата си в ъгъла.

— Познавам я... от литературни източници — прошепна тя в ухото му. — Каталина де Ераусто е прочутата монахиня-лейтенант.

— Звучи ми като „Сестра Ситроен“^[11]. Не съм чувал за нея.

— Монахинята-лейтенант... била е послушница, но станала войник. Почти през целия си живот ходела облечена като мъж. Тя е една от най-противоречивите и необикновени фигури от времето на Златния век.

— Съгласен съм, че сигурно е противоречива. Обаче е крадла.

— И по-лоша ще стане, но не можем да я предадем на капитана. Трябва да доживее до шейсет и пет години.

— Тогава какво предлагаш да направим?

[1] Южноамериканско ястие от риба или морски дароне. — Б.пр.

↑

[2] Кълцано говеждо с подправки. — Б.пр. ↑

[3] Ароба — стара испанска мярка за тежина, равна на около 10 кг. — Б.пр. ↑

[4] „Убийството на улица «Морг»“ (1841) — разказ от Едгар Алън По. — Б.пр. ↑

[5] „Заклучената стая“ е авторски похват, широко използван в криминалните романи. Счита се, че негов основоположник е именно Едгар Алън По. — Б.пр. ↑

[6] Джесика Флетчър е героиня от британския сериал „Убийство по сценарий“. — Б.пр. ↑

[7] Трите бискайски провинции (Биская, Гуйпускоа и Авила) в миналото са били освободени от някои данъци заради това, че пазят северната граница на Испания. — Б.пр. ↑

[8] Герой от американски приключенски телевизионен сериал, който приспособява всякакви подръчни предмети за целите си. — Б.пр. ↑

[9] Тръстикова флейта. — Б.пр. ↑

[10] Седмично испанско списание, известно с тона, че публикува разсъблечени и голи папарашки снимки на знаменитости. — Б.ред. ↑

[11] Исп. филм (1967), в който се разказва за монахини от сиропиталище, каращи ситроен. — Б.ред. ↑

КАТАЛИНА ДЕ ЕРАУСТО

I.

— Монахинята-лейтенант се родила преди осемнайсет години в Сан Себастиан. Когато била на четири, я изпратили в доминикански женски манастир и я оставили там. Щом навършила петнайсет години, тя избягала, защото една от монахините я биела. След бягството си захвърлила расото, преоблякла се като мъж и си остригала косата. Слугувала в различни домове от Витория до Валядолид и обратно в Сан Себастиан. Навсякъде я ценели заради храбростта ѝ. Някои от стопаните си напуснала, защото била откраднала от тях пари, за да преживява. От други избягала, защото семейството ѝ я следяло по петите. Веднъж по време на сбиване ранила някакъв младеж и за няколко месеца я хвърлили в затвора. Животът ѝ не бил лесен. Найсетне решила да се добере до Санлукар и там да постъпи като юнга на кораба на Естебан Егиньо от Кралския флот.

— Амелия, защо ми разказваш всичко това?

Алонсо се чувстваше объркан. Току-що го бяха освободили, след като Амелия и Хулиан бяха завели юнгата при капитана, без да му разкриват, че е жена.

Очите на Егиньо се навлажниха, когато разбра, че обичният му Пакито е неблагодарен крадец. Предателството на близък човек винаги е по-болезнено, отколкото това на непознат.

След като си върна откраднатите 250 златни ескудос, капитанът нареди да затворят виновника и да освободят невинния Алонсо. После поиска извинение от семейство Мартинес за причинените им неудобства и в знак на великодушие, нетипично за епохата и положението му, дори се извини и на слугата им.

Скоро щеше да съмне, а патрулът не беше мигнал. Амелия се опитваше да разясни на колегите си историческото значение на Каталина де Ераусто, за да схванат опасността, ако решаха да я екзекутират на кораба. Не можеха да направят нищо по въпроса,

защото наказанието зависеше единствено от капитана, а Хулиан и Алонсо нямаха никакво желание да помагат на юнгата. Амелия обаче не спираше да ги убеждава:

— Разбирам колко сте ядосани на Каталина, но тя не е планирала да навреди на Алонсо. Дори чувства угризения, че го е направила. Затова позволи на Хулиан да му занесе вечерята в трюма и да поседи при него. Каталина е искала още същата вечер да офейка с парите. Така, след като откриеха бягството ѝ, истинският виновник щеше да е ясен и никой невинен нямаше да пострада.

— Откъде знаеш? — учуди се Алонсо.

— Знам, защото точно това се е случило в действителност. Но нещо е станало и плановете ѝ се объркали.

— Стана това, че дойдохме ние, а не би трябвало да сме тук — отсече Хулиан.

И наистина имаше право. Присъствието на патрула бе променило историята. В нощта на кражбата Алонсо бе излязъл на предната палуба и вратата се бе треснала след него. Ударът бе събудил капитана, който би трябвало да спи непробудно през цялата нощ. Алонсо беше поздравил юнгата и го бе заговорил. Така той нямал време да помоли пазачите да го пуснат да излезе от кораба — „по работа, по заповед на капитана“ — и да офейка завинаги, защото точно тогава Егиньо се бе събудил и бе надал вик, че на кораба има крадец.

— В продължение на години Каталина се е сражавала като войник главно тук, в Новия свят, в служба на краля. Спечелила си слава на храбър и сръчен боец, без да разкрие, че е жена.

Докато Амелия се разгорещяваше, Хулиан незабелязано се мъчеше да намери интертемпоралния телефон. Алонсо обаче слушаше с интерес. Амелия беше налучкала правия път към него. Ако предадеше интригуващо подвизите на монахинята-лейтенант, можеше да смекчи сърцето на боеца.

— По време на една битка индианците мапучес били на косъм да победят испанците и да пленят бойното им знаме. Каталина била лошо ранена, но напуснала бойната линия, намушкала с кинжала си индианеца със знамето и му го отнела.

— Добре е направила, браво на нея. Войник, който не се предава, е непобедим — със задоволство отбеляза Алонсо.

— Това е доста спорно — усъмни се Хулиан.

Амелия се престори, че не долавя скептицизма му и продължи да разказва за живота на монахинята-лейтенант:

— В следващата битка загинал капитанът на поделението им. Тя поела командването и храбро и безстрашно спечелила битката. Още две десетилетия продължила да се сражава и донесла големи победи за Испанската корона. После се върнала в Испания като жена. Била приета от крал Филип IV, който я удостоил с пожизнена пенсия за военни заслуги. Обаче не й разрешил да ходи облечена като мъж, макар че тя настоятелно го помолила. Едва по време на посещението й във Ватикана папа Урбан VIII й позволил да ходи облечена както си иска. По-късно Каталина се върнала в Южна Америка по търговски дела и написала мемоарите си, които горещо ви препоръчвам да прочетете.

— Необикновен живот... — въздъхна Алонсо. — А защо не са я повишили в чин? Ако човек е толкова храбър, го заслужава, независимо дали е мъж или жена?

Амелия реши да прекрати обясненията. Ако отговореше на Алонсо, стратегията й да ги убеди да спасят Каталина щеше да иде по дяволите.

— Мисля, че знам защо е останала с чин лейтенант — злорадо подхвърли Хулиан.

— Говори тогава! — с нетърпение го подкани Алонсо.

Хулиан зачете направо от екрана на мобилния телефон:

— В Уикипедия пише, че „поради многобройните оплаквания срещу нея за неоправдана жестокост срещу индианците не е повишена в звание. Разочарована от това, за известно време тя се отдала на вандалски прояви като безразборни убийства и подпалване на плантации“.

— Би ли ми върнал телефона, моля?

На Хулиан не му се искаше да се подчини.

— Чакай, чакай, има и още — той премести текста нагоре. — След Панама се отправя към Перу. Там се сбива с някакви типове. Наранява лицето на единия, а другия убива. Скрива се в една църква, но я откриват и я хвърлят в затвора. От там я измъква господарят й. Тя заминава за друг град и там се залюбва със сестрата на жената на новия си господар. Момичето искало да се оженият, но той... искам да кажа тя... все едно. Избягва в Чили и се записва в армията. Там

открива брат си Мигел де Ераусто, когото не успява да я познае. Сприятеляват се, но после се скарват, защото Каталина тайно посещавала любовницата на брат си. Ама че жена!

— Мисля, че вече имаме представа, Хулиан.

Но Хулиан стискаше здраво телефона и не искаше да го върне.

— Има и още. Няколко години по-късно в един игрален дом някакъв мъж я обвинил, че мами, и тя го убила. По време на дуел ранила друг човек. Брат, й, който все още не знаел, че тя му е сестра, минал случайно и й помогнал да избяга. Губернаторът обявил награда за главата й и Каталина прекарала шест месеца скрита в една църква, за да не я открият. Когато нещата се успокоили, неин другар я помолил да му помогне при дуел. Щели да се бият двама на двама и му трябвал втори човек. Каталина приела. Само тя оцеляла. След като ранила смъртно противника си, го попитала как се казва. „Мигел де Ераусто“, отвърнал той; чак тогава разбрала, че са роднини. — Тук Хулиан вдигна погледа си от екрана:

— Ужас! Убила е собствения си брат!

Алонсо се прекръсти. Амелия сведе очи. Знаеше, че монахинята-лейтенант е със свадлив характер, но при изреждането на жестоките й прояви, й се стори като дяволско изчадие.

— Скоро тръгнала да бяга през Андите — продължи Хулиан. — С нея потеглили и двама бегълци, които умрели от измръзване. Тя им откраднала парите и продължила сама.

— Щом са умрели, не са им трябвали пари — отбеляза Амелия. Не можа да измисли нищо друго в защита на Каталина.

Алонсо слушаше историята като опиянен.

— Давай нататък!

— Когато вече силите й не стигали, за да върви през снега, я намерили и я спасили. Някакво семейство я прибрало в дома си. Дали й работа и й предложили да се ожени за дъщеря им. Каталина приела, макар че момичето й се струвало малко грозновато. През това време се сгодила за племенницата на свещеник от Тукуман, която била по-красива. Щом станало невъзможно да продължава с лъжите, избягала и изоставила двете девойки... Изумително!

Хулиан беше поразен. Животът на монахинята-лейтенант беше по-заплетен дори и от живота на Тирион Ланистър от „Игра на тронове“.

— В друг град несправедливо я обвинили, че наранила лицето на знатна дама. Измъчвали я, а после отново я пуснали на свобода. Нова кавга я принудила пак да се крие в църква. По време на свада между картоиграчи пак убила човек. Този път я осъдили на смърт, но се спасила като по чудо благодарение на признанията на друг заподозрян. После се била в дуел с ревнив съпруг и отново пет месеца се крила в църква. В Ла Пас за втори път я осъдили на смърт. Тогава тя се престорила, че се причестява, откраднала Светото причастие и избягала в Куско. На всички показвала светения хляб, за да стоят настрана от нея, сякаш гонела вампири с плитка чесън.

Алонсо пак се прекръсти, вече за втори път.

— След нова свада била арестувана в Перу. За да избегне екзекуция, помолила за милост епископа и му разказала, че е послушница от Сан Себастиан. Прегледали я и установили, че наистина е жена и е девствена. Тогава епископът я помилвал и я взел под закрилата си. Кретен! Нима да загубиш девствеността си е по-голям грях, отколкото да убиеш сто души!

Алонсо пак се прекръсти. За трети път.

— Каква биография! — отбеляза Хулиан. — В сравнение с нея Джак Изкормвача е просто любител. Амелия, наистина ли искаш да застрашим нашия живот, за да спасим това чудовище?

— Независимо какво мисля, тя трябва да доживее до шейсет години, за да напише мемоарите си.

— Амелия, не разбираш ли? Прочела си нещо и си превъртяла. Съжалявам, но не разчитай на мен.

— И на мен — присъедини се Алонсо.

— Само искам да ви напомня, че тук аз съм шефът.

— Не е необходимо да ни го припомним на всеки половин час.

— Добре, тогава няма да монтираме рискови за нас устройства, но ще я измъкнем от кораба. Ще намеря начин.

— Прави каквото искаш! — Хулиан ѝ върна интертемпоралния телефон от спасителния комплект на Лола. — Между другото има няколко пропуснати съобщения от Ирене.

Амелия отвори гласовата поща. Съобщенията бяха три и във всички Ирене ѝ предаваше една и съща заповед. Амелия я сподели с екипа си:

— Трябва да се върнем в Картахена и да запечатаме портала, през който пристигнахме.

— Сега ли? Защо? — Хулиан не можеше да повярва.

— Порталът е незаконен и не фигурира в регистрите.

— Ами да го включат тогава!

— Ще ни отнеме само няколко часа.

— Ами ако корабът потегли?

— Ще помоля капитана да ни изчака.

— Това да не ти е такси! Това е Кралският флот на Испания. Ако останем на сушата, трябва да чакаме цяла година отново да се завърне.

— Егиньо ни е длъжник заради отношението си към Алонсо.

Хулиан скептично я погледна, а Алонсо не каза нищо — той лежеше на рогозката и спеше дълбоко.

II.

Амелия прекоси коридора и влезе в капитанската каюта. Егиньо и боцманът уточняваха последните подробности по отплаването. Адмиралът беше заповядал това да стане час по-скоро. Младата жена помоли да разговаря насаме с капитана, така че Педро Ромеро безмълвно се оттегли.

— Какво ви води при мен, сеньора?

— Искам да ви помоля за услуга, капитане.

— Надявам се няма да ме молите да освободя Пакито. Вие сте добра и състрадателна, но кражбата и измамата са тежки престъпления. Момчето не заслужава помилване.

— Съгласна съм с вас. Всъщност исках да ви помоля за друга услуга. На съпруга ми и на мен няма да ни е особено приятно, ако юнгата пътува заедно с нас на борда. Представете си, че случайно Пакито се разболее. Тогава съпругът ми ще бъде принуден да се грижи за този предател, който за малко да надене примката на врата на верния ни слуга Алонсо.

— Разбирам.

— Считаме, че той трябва да остане в Картахена и да бъде съден от градските власти, които да решат какво наказание заслужава.

— Несъмнено бих изпълнил молбата ви, но по обед вдигаме котва. Дотогава има само три часа и не мога да изпратя никого от хората си до Картахена, защото това би забавило подготовката ни.

— Ние можем да го отведем.

— Вие със съпруга ви?

— И Алонсо. Дайте ни само една малка лодка и ще се върнем на „Сан Андрес“ преди слънцето да достигне пладне.

— Вие сте много решителна дама — отвърна капитан Егиньо. — Съпругът ви е щастлив мъж.

III.

Членовете на патрула вече бяха на лодката. Хулиан и Алонсо гребяха с всички сили по посока на брега, но очевидно не им беше много приятно.

Хулиан погледна Амелия.

— Сега доволна ли си? Стана, както го искаше.

— По-добре кажи, че винаги става, както тя иска — поправи го Алонсо.

— Сигурна съм, че постъпваме правилно — възрази младата жена. — А междувременно ще убием с един куршум два заека.

Каталина де Ераусто се размърда. Седеше окована за напречната дъска на лодката и ги наблюдаваше мълчаливо.

Амелия преглеждаше обвинителното писмо, което Естебан Егиньо беше написал до съдията. Представляваше нещо като свидетелски показания за престъпленията на Пакито Лойола. Не си беше спестил подробностите и го описваше в най-черна светлина — незачитане на команди, кражба през нощта, нападение на кораб, злоупотреба с доверие и с привилегированото отношение от страна на потърпевшия, полагане на лъжлива клетва и оклеветяване на невинен човек...

Амелия погледна към „Сан Андрес“. Намираха се на две трети от пътя до брега. Изведнъж грабна писмото и го скъса на две, а после половините още на две, и още на две, след което изхвърли парченцата през борда.

Каталина се изненада. Не разбираше какво става. Уплаши се да не я убият на място и да я изхвърлят в морето. Но патрулът с нищо не я заплашваше.

— Какво ще правим с крадлата? — поинтересува се Хулиан.

— Трябва да продължи живота си — отвърна Амелия.

— Без никакво наказание? — възмути се Алонсо. — Дори без няколко камшика за назидание?

— Животът сам ще я накаже.

Ако гребците поддържаха добър ритъм, за около десет минути щяха да пристигнат на брега на Картахена. Разполагаха с повече от час, за да свършат работата си, и още половин час, за да се върнат обратно на галеона. Така може би щяха да успеят да хванат отплаването му. Амелия и Хулиан щяха да се заемат да запечатат портала, а през това време Алонсо имаше задачата да охранява Каталина.

IV.

Щом отново стъпиха в Картахена де Индиас, усетиха, че градът все още е болен и зловонен. Патрулът пое по една улица, перпендикулярна на брега. Амелия и Хулиан трябваше да побързат към мангровите гори на Чамбаку, където се намиреше порталът, през който бяха пристигнали.

Алонсо реши да влезе в първата кръчма да изплакне гърлото си с няколко чашки. Стисна здраво Каталина за врата и ѝ прошепна заплашително:

— Даже не си го помисляй!

— Какво!

— Казах да не си го и помисляш!

Каквото и да бе то, Каталина щеше да направи по-добре да не се заяжда с Алонсо. Боецът свали въжето от кръста си и привърза към себе си. Ако се опиташе да избяга, щеше да повлече и него или най-малкото панталоните му. Двата влязоха в кръчмата, а Амелия и Хулиан продължиха към портала.

Младата жена мислеше на глас:

— Историята твърди, че Каталина...

— Лошо... — прекъсна я Хулиан. — Става лошо, когато започнеш с „Историята твърди, че...“.

— Исках да кажа, че Каталина е използвала откраднатите от капитана пари, за да замине за Панама и да живее там с тях цяла година. А сега е по-бедна и от църковна мишка.

— Както и ние, Амелия. Не го мисли толкова!

— Но ние сме заедно и скоро ще си бъдем у дома.

— Какво предлагаш? Да ѝ наемем апартамент в Картахена?

— Да ѝ дадем нещо, с което да си купи поне билет до Панама.

— Каталина се справя добре и сама.

— Боя се да не се забърка в нещо.

— Съдбата ѝ е все да се забърква в нещо.

Хулиан имаше право, но Амелия предпочете да не го признае и продължи мисълта си:

— Не ми хрумва честен начин да се сдобием с пари за по-малко от час. А на теб?

Като не получи отговор, младата жена продължи да крачи мълчаливо. На площада имаше пазар. Понеже флотилията се канеше да отплава, днес бе последният голям пазарен ден. Беше останала само най-лошата стока — изгнили плодове и мършав добитък. Слепецът продължаваше да пее за неволите си и как пиратът Франсис Дрейк съборил катедралата с оръдейни залпове. Хората спираха и му пускаха по някоя дребна монета. Два гроша и от време на време по някой сребърник беше цената на това забавление.

— Не ти ли остана нещо в аптечката, което да продадем?

— Имаме запаси само за из път. Ако искаш, мога да опитам да вадя зъби на площада? Или да продавам балсам против оплешивяване?

— Би ли го направил? — оживи се Амелия.

— Разбира се, че не! Бързи пари не означава лесни пари.

Обаче щом пресякоха площада, Хулиан внезапно се спря:

— Чакай малко! Може и да изкарам нещо, но ще трябва сама да идеш да запечаташ портала.

— Какво си намислил?

— „Нищо не е невъзможно, освен ако не опиташ“ — прочетох го на една тениска. Сега трябва за малко да остана сам, защото ще напусна зоната си на комфорт и искам да се съсредоточа.

Амелия не разбра последните му думи, но се съгласи и продължи по улицата. Щеше да отиде сама. Не се нуждаеше от помощта на Хулиан, за да блокира портала към 1603 година. Мобилният телефон имаше много практично приложение за затваряне на портали. Само трябваше да застане в рамката и да набере код за изключване от темпоралния терминал. Системата беше елементарна дори за жена от XIX век и се базиреше на технология на Епъл от 90-те години.

Амелия се отдалечи на няколко крачки, но реши да изчака няколко минути. Беше заинтригувана от плановете на Хулиан. Той, без да знае, че го наблюдава, се покатери на мръсно трикрако столче и започна да кани хората с монотонен глас, както го правеше просякът.

— Дами и господа, момичета и момчета, бедняци и благородници, моля чуйте какво ще ви кажа...

А после започна да рецитира:

*„На борда с десет тежки топа,
с попътен вятър във платната,
разсичайки на две вълната,
се носи кораб на пират.
Двумачтов ветроход, наречен
за неговата храброст «Смели»,
всял ужас в морските предели,
на цялото море познат.“*

Амелия не беше учила литература на романтизма, но позна поемата, която Хулиан рецитираше — два века преди да бъде написана от Хосе Еспронседа:

*„Блести луната над морето,
вълни подгонва посребрени,
поклаща кораба и стене
в брезента вятърът нахлул;
и весел вижда капитанът
от палубата с десет топа
тук Азия, а там Европа,*

стои насреща Истанбул.“

За Картагена през XVII век „Песента на Пирата“ не беше никак романтична и не разказваше за идиличен рай или възхвала на свободата. Беше сюжет от жестоката действителност. Доказателството бе, че хората се тълпяха край Хулиан, за да слушат.

*„Лети, мой ветроход, в простора,
без страх лети,
не може никой вражи кораб,
безветрие, нито стихия
от твоя път да те отбие,
ни храбростта ти да смути.
Напук на всички
британци горди
ний цели орди
пленихме днес
и сто народи
склониха неми
пред мене знаме,
чело и чест.“*

Постепенно слушателите на слепеца започнаха да се приближават от другия край на площада, за да чуят Хулиан. Потръпваха от всеки стих. Най-развълнуваните вече ровеха в торбите си, за да му хвърлят някоя монета.

*„Че моят бог е свободата
и корабът — мой дом и път,
законът мой — добрият вятър,
морето — моят роден кът.“*

Осемсричният стих на припева остави без дъх присъстващите. Слепецът бе подушил, че публиката му го напуска и тръгна да си проправя път между хората, за да чуе шарлатанина, който го конкурираше. Но щом ушите му доловиха първия стих, си каза: „Ама че добре говори този мошеник!“.

А мошеникът продължаваше да реди стихове:

*„За длан земя кралете слепи
от своя трон
повдигат там войни свирепи:
аз имам всичко тук, което
обгръща със води морето,
без да признава друг закон.
И няма знаме,
обвито в слава,
ни бряг остава
във тези дни
да не приема
сега властта ми
и храбростта ми
да не цени.*

*Че моят бог е свободата
и корабът — мой дом и път,
законът мой — добрият вятър,
морето — моят роден кът.“*

Ставаше късно и Амелия реши да побърза. Отдалечи се от площада, но не спираше да се пита къде един посветил се на медицината човек като Хулиан би могъл да научи „Песента на пирата“.

Отговорът беше прост, но младата жена не можеше да го знае: Хулиан беше завършил с отличие гимназията си. Гласът на приятеля ѝ постепенно заглъхна в далечината и тогава тя си спомни още няколко строфи от поемата, които преди три години дълбоко я бяха развълнували, а сега, в Картагена, ѝ звучаха още по-познати и близки:

*„На смърт ме пращат господата.
Аз им се смея.
Не изоставя ме съдбата
и този, който ме осъди,
той пръв на кораба ще бъде
обесен на висока рея.
И ако падна,
животът що е?
Дела си в боя
нали приех,
когато още могъщ, юначен,
на роба мрачен
хомота снех.*

Че моят бог е свободата и корабът — мой дом и път, законът мой — добрият вятър, морето — моят роден кът.“^[1]

V.

Кръчмарят разпозна слугата на лекаря и го почерпи с първата чаша вино. Жълтата треска му беше попреминала и сега човекът беше изпълнен с благодарност и оптимизъм.

— Виждаш ли, юнга, ако човек прави добрини на хората, постига повече, отколкото ако прави злини — поучително заяви Алонсо, когато остана насаме с Каталина.

— Да, но с какво ще платиш втората чаша? — язвително отвърна тя.

— Ако нямам пари, няма да си поръчам втора чаша.

— Ами ако си още жаден?

Алонсо прекъсна разговора. Безсмислено беше да продължават да спорят. Предпочете мълчаливо да изчака Амелия и Хулиан. Кръчмата беше оживена и имаше какво да гледа и да се занимава, за да минава времето — пияници, картоиграчи и няколко момичета, които обслужваха масите. Най-сетне Каталина наруши тишината.

— Можем да изиграем едни карти — и извади от пазвата си тесте карти.

— Какво още криеш под превръзките?

— Знаеш ли да играеш на „мушу“?

На езика на бискайците „мушу“ значи „целувка“, но в този случай по-скоро означаваше „муш“. Името идваше от муцуните и жестовете, които правеха играчите. Алонсо не знаеше правилата, защото тази игра щеше да стане популярна в Испания едва след век.

— Играе се по двойки. Ако заложим заедно, можем да ошушкаме мнозина.

— Никога ли не се спираш, Каталина?

— Не ме наричай така! Всяко мъжко име е по-добро от Каталина.

— Престъпваш тайнството на кръщенето?

— За теб е лесно да ме поучаваш, защото се чувстваш мъж и между краката си имаш доказателство за това. А ние, останалите мъже, трябва да се борим, за да докажем, че сме такива.

— Сигурна ли си, че наистина у теб говори мъжът, а не дяволът?

— Знам какъв съм и не се нуждая никой да ми го казва. И дори дяволът не би могъл да ме убеди в противното — и тържествено се прекръсти.

Алонсо първоначално се изненада от думите ѝ, а после се замисли. При всеки спор Свещеният кръст му се струваше убедителен аргумент.

— Добре, ще те наричам Франсиско. Но добре ме чуй, за да бъдеш мъж, не е нужно да си по-лоша от мъжете. Не бъди лоша. Почтеността не е навредила на никого, но измамата е погубила мнозина.

— И да искам, и да не искам, никога няма да мога да бъда напълно почтен, но ще се опитам. Обещавам.

Алонсо кимна доволно. Младият Франсиско не беше съвсем безнадежден случай. Вече по-спокойно боецът смени посоката на разговора:

— Ти си бил и от двете страни на Рубикон... Искам да кажа на двата бряга на реката...

Франсиско го гледаше смаяно. Алонсо се опита да бъде по-ясен:

— Мамка му! Не е лесно. Нали си и рак, и риба... Какво трябва да направи мъжът, за да остане жената доволна?

Франсиско избухна в смях, но точно в този момент Хулиан влезе в кръчмата и ги прекъсна. С жест им показа да стават. Трябваше да бързат. Разговорът ги беше погълнал и бяха загубили представа за времето.

Съвсем скоро трябваше да се върнат на „Сан Андрес“.

VI.

Амелия ги чакаше отвън. Младата жена беше запечатала портала, а Хулиан бе повторил осемнайсет пъти „Песента на пирата“ от Еспронседа при абсолютен успех пред публиката и критиката. Беше събрал шестнайсет реала, повече от 300 сребърника и 500 гроша. Това правеше общо едно-две златни ескудос, но все пак беше по-добре от нищо.

По пътя към пристанището дадоха парите на Франсиско, който направо зяпна от учудване.

— За мен ли са? Защо сте толкова щедри?

— Спри да задаваш въпроси, че да не вземем да размислим — отвърна Хулиан.

Амелия я погледна със смесица от жалост и нежност. Всичко прочетено беше чуждо на монахинята-лейтенант и това я отвращаваше, обаче не можеше да спре да мисли колко ли е трудно да оцеляваш сред околната жестокост само защото си жена. Каталина не се беше предала и нямаше да го направи никога. Необяснимо защо, но това вдъхваше на Амелия дълбоко уважение към момичето.

Може би затова тя се обърна към нея като към по-малка сестра, каквато никога не бе имала:

— Животът ти е бил труден и от сега нататък няма да бъде полесен. Понякога ще бъдеш пред дилема дали да направиш добро, или зло — загрижено заговори Амелия.

— Алонсо вече ме предупреди. Затова ви моля, ако ще ми четете проповед, нека да бъде кратка.

„Много е самоуверена тази сополанка“, помисли си Амелия. Очевидно краткият миг на добронамереност бе приключил.

— Сега ще трябва да изслушаш и мен — рязко смени тона тя. — Даваме ти кесията, но искаме едно от теб: за всяко лошо нещо, което

извършиш, да направиш и нещо добро за компенсация.

— Дори две — предложи Алонсо.

— Две или три. Може да закръглим на три добрите постъпки за всяка лоша, която сториш — на свой ред се намеси и Хулиан.

Каталина се съгласи и им пожела лек път към дома. Не трябвало да се страхуват от лошото време, защото капитан Егиньо бил много опитен, моряците от екипажа били добри хора, а „Сан Андрес“ — стабилен кораб. „Може би, когато не е на вода“, помисли си Алонсо.

— Е, юнга, какво мислиш да правиш сега?

— Благодарение на вас ще замина за Панама, а после — където съдбата ме отведе.

Патрулът се сбoguва с Франсиско (Каталина) с пожелания за късмет и се настани в лодката, за да се прибере на галеона, който с величествено поклащане ги очакваше в залива.

Нямаше време за губене, така че Алонсо и Хулиан се хванаха за греблата и загребаха като каторжници. Франсиско остана да гледа как се отдалечават от брега.

— Добре, че не нося портфейл и мобилен телефон, защото сега щях да проверявам дали не ги е задигнала от джоба ми — пошегува се Хулиан. — Мислите ли, че ще ни послуша за добрите постъпки?

— Ще се моля да го направи — отвърна Алонсо.

Внезапно боецът си спомни нещо важно, дори изключително важно. Стана прав и като се опитваше да запази равновесие, изкрещя към брега с ръце, свити на фуния пред устата:

— Франсиско, Франсиско, не отговори на въпроса ми!

— Кой въпрос? — отвърна с цяло гърло Франсиско (Каталина).

Алонсо си пое дълбоко въздух и с всички сили отново изкрещя:

— Какво трябва да направи мъжът, за да остане доволна жената?

— Да я попита нея!

[1] Хосе де Еспронседа, „Песен на пирата“, прев. Атанас Далчев и Александър Муратов. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
ВРЕМЕ НА ШПИОНИ

КАНФРАНК

I.

25 април 1943 година

Още един тревожен ден на неочаквано място. В колективното съзнание Казабланка е останала като най-голямото гнездо на шпиони и двойни агенти от Втората световна война, но испанското градче Канфранк също е имало непозната за много хора стратегическа важност въпреки привидния неутралитет, запазен от генералисимус Франко.

В провинция Уеска, в сърцето на Пиренеите, на 1190 метра надморска височина, в малкото селце Канфранк има международна гара. Като граничен пункт между Испания и Франция тя имала решаващо значение за конфликта между Съюзниците и нацистите. Поради привилегированото си разположение станала важна комуникационна артерия за френската съпротива, а също така и за евреите по пътя им към бленуваната свобода на португалска земя. От своя страна, нацистите използвали гарата за внос на суровини от Испания, предназначени за оръжейната им промишленост. За компенсация и в знак на благодарност Франко всяка седмица получавал от Хитлер охраняван вагон, пълен със златни кюлчета. И всичко това минавало през Канфранк.

То обаче е друга история. Освен това не е работа на Министерството на времето да разкрива къде е отивало златото на нацистите. Поне за момента, въпреки че никога не се знае...

II.

Албер Льо Ле приближаваше петдесетте. Беше висок, слаб и французин. Носеше елегантен смокинг. Заглаждаше мустаците си пред

огледалото. Изглеждаше спокоен, но без съмнение вътрешно се вълнуваше.

В рамка на стената висеше снимка на семейството му и той я целуна, преди да излезе. Открай време вярваше, че любимите хора му носят късмет. Нацистите още не бяха открили, че началникът на гара Канфранк помага на френската съпротива и на всички, които не споделят идеите на Фюрера.

Албер излезе от скромната тоалетна до офиса си с характерната си походка, дължаща се на хроничното му накуцване. Очевидно климатът в Канфранк не беше особено благоприятен за болестта му, но той не се оплакваше. Никога не се оплакваше.

Както много други безименни и забравени от историята герои, Албер стотици пъти безкористно бе рискувал живота си и живота на близките си. Просто смяташе за свой дълг да помага на нуждаещите се. Така го бе възпитал баща му и това бе научил от дете в семейството си. А в Канфранк имаше много нуждаещи се.

Германците дори не подозираха, че документацията, подписана от началник-гарата, е фалшифицирана от самия него и от мрежата му от сътрудници. За нацистите лоялността на Албер бе във всякакво съмнение. Как можеха да се усъмнят в този вечно усмихнат, скромен и услужлив французин? Невъзможно.

III.

Мосю Льо Ле погледна джобния си часовник. Време беше. Излезе от кабинета си и мина покрай офиса, в който работеха представителите на Гестапо. Между тези четири стени се контролираха всички лица, преминаващи границата в двете посоки, и се осъществяваха сделки за износ на така необходимите за Третия райх суровини от Испания.

Докато вървеше по дългия коридор, забеляза ефрейтор Удо Херман, седнал зад бюрото си. Албер леко му кимна за поздрав, но германецът не му отвърна. „Въпреки че живеем във времена на страх, никога не бива да забравяме добрите обноски“, помисли си Льо Ле. Несъмнено тази забележка му помогна да пропъди напрежението от

това, което предстоеше. После началник-гарата продължи напред из владенията си.

Обиколката го отведе към главната зала на гара Канфранк, където се намираха чакалните и касите за билети. Големите стъклени прозорци, колоните в класически стил и дървените части в стил „деко“ бяха проектирани от архитект Рамирес де Дампиер, за да придаде цивилизованост и изисканост на пространството, в пълен контраст със суровия планински пейзаж на Пиренеите.

Понеже беше краят на седмицата, всичко изглеждаше спокойно. Само двама леко разсеяни местни пътници питаха на гише „Информация“ кога е следващият влак за областта Арагон. По разписание той трябваше да пристигне след по-малко от час, но беше всеизвестно, че винаги закъснява.

Албер бе дошъл в Канфранк преди три години по назначение и дори не подозираше, че днес ще бъде последният му работен ден на този пост. Освен това не знаеше, че вече няма да бъде главна свързка на съюзническия шпионаж в Испания. Още по-малко можеше да си представи, че по ирония на съдбата този ден ще промени завинаги историята на човечеството.

IV.

— Лола. Казвам се Лола Мендиета. Приятно ми е.

На лицето на младата жена се изписа хладна усмивка, неизвестно дали заради студеното време или от притеснение.

Последния път, когато Министерството се поинтересува от Лола, тя беше преминала четиридесетте и знаеше, че неизбежният ѝ край приближава. Сега, макар и по-млада, тя притежаваше същите чар, характер и смелост, макар че защо да се лъжем — жестовете ѝ бяха поестествени и нямаше никакви бръчки. Ето на какво са способни само някакви си двайсетина години.

— Джон Робъртс Мартинес. Радвам се да се запознаем, сеньорита.

Стройният непознат, застанал пред Лола, бе навършил четиридесет. Въпреки английското име и рижата му коса, тя остана изненадана от перфектния му испански с лек андалуски акцент. Джон

беше син на Чарлс Робърт Джулиан, британски служител в мините на Риотинто, един от основателите на „Риотинто Баломпие“^[1] в края на миналия век.

Освен всичко друго той беше и ключова фигура в усилията веднъж завинаги да се приключи с Хитлер След успехите на Съюзниците в северна Африка следващата битка щеше да бъде в Сицилия. Това обаче щеше да стане след няколко седмици. Сега, точно в този момент, единственото важно нещо бе срещата на двамата непознати в Канфранк.

Погледите им бегло се засякоха за миг. Почувстваха, че са сами на света, че никой и нищо — дори и войната — не може да застане между тях. И двамата се зарадваха на тази среща. Макар и да не знаеха нищо един за друг, се харесаха. Лола си помисли, че да си агент и да попаднеш на привлекателен непознат понякога може да се окаже доста интересно.

Лола и Джон бяха заобиколени от стотици хора в тържествената зала на грандхотел „Канфранк“, намиращ се точно до гарата. Край тях елегантно облечени мъже и жени танцуваха прекрасен валс под великолепните кристални полилеи. Германските офицери стояха встрани от дансинга и се опитваха да ухажват арагонските девойки, заговаряйки ги на смешен испански. За тяхно съжаление обаче, всички момичета приличаха на Агустина Арагонска^[2] — едновременно резки, неговорчиви и твърдоглави. Единственото, което постигаха с тукашните дами, бе да ги поканят на чаша пунш, топъл шоколад или друга напитка. Само толкова. С други думи, както биха казали на немски, ако имаха подобен израз — „плакнеха си очите“.

Леко предизвикателно Лола заяви на новия си познат, че предпочита пасо добле, но ако свирят нещо друго, също може да танцува. Джон, от своя страна, ѝ прошепна на ухото, че обожава фламенко. Ако искала, някой ден можел да ѝ покаже. Тя се изчерви. Тогавя Джон направи лек реверанс и предложи на Лола дясната си ръка. Тя му подаде своята и двамата се завъртяха в такт с музиката. Младата жена се остави да бъде водена, но само в танца. Във всичко останало, което засягаше и двамата, правилата диктуваше тя. После заговориха за плановете за осъществяване на мисията им.

Докато музиката свиреше „На хубавия син Дунав“ от Йохан Щраус и гостите танцуваха, в залата влезе Албер. Началник-гарата

поздрави всички познати по пътя си. Разнородната смесица от шпиони, войници и богаташи от толкова много националности, събрани в този микрокосмос, накара французина леко да се подсмихне.

Да, времената бяха трудни.

Да, много хора страдаха.

И да, бъдещето на човешката раса беше под заплаха. Обаче изкушението да бъдеш част от историята и да го осъзнаваш бе неустойимо. Освен това така никога не му оставаше време да скучае.

Началник-гарата търсеше някого сред тълпата. Лола. Двамата се спогледаха и леко, едва доловимо си кимнаха. Време беше. Моментът бе настъпил.

V.

Лола свали дългата си жълта плисирана рокля с бюстие с кафяви декорации. Това беше единствената ѝ официална дреха и ѝ напомняше за Флорентина, майка ѝ. Беше неизбежно. Винаги така елегантна, поддържана, красива...

Като малка Лола гледаше в захлас как жената, която ѝ бе дала живот, се приготвя за опера или някое друго светско събитие. Мечтаеше някой ден да се облича като нея. Но после дойде Гражданската война и всичко свърши. Завинаги. Майка ѝ ѝ липсваше. Много.

— Вече можете да се обърнете, господа — каза Лола, след като си облече семпла сива пола и си закопча блузата в задната стаичка на чистачките.

Джон бе преоблечен в скромен костюм, а Албер все още приличаше на пингвин с елегантния си фрак. Двамата я послушаха.

— Трябва да побързаме. Влакът пристига навреме.

Албер осъзна, че откакто изпълняваше длъжността на началник-гара, никога не бе произнасял тези думи. Колко странно! В Канфранк времето беше относително. Но очевидно днес не беше така.

Французинът връчи на двамата надлежно фалшифицирани паспорти и документи. Джон и Лола сега бяха Мануел и Кармен, семейство, което се връща от меден месец в Марсилия на път за Сарагоса. Лола се беше преобразявала в съпруга, дъщеря, сестра и

племенница на десетки непознати за трите години, през които работеше като таен куриер. Струваше ѝ се, че не бе имала друг живот. Или поне не си го спомняше.

С Албер се бяха запознали в Париж през 1940 година и именно той я вербува за каузата. Докато бягаше от режима на Франко, Лола обиколи цяла Франция и накрая започна да помага в интендантското обслужване на Съпротивата. Когато шпионските мрежи започнаха да функционират благодарение на прочутия полковник Реми, няколко жени се включиха като тайни агенти. Разнасяха съобщения от Париж до Лондон с влака, който ежедневно минаваше през Канфранк на път за Сарагоса, Мадрид и Лисабон. Лола беше една от тези жени. Несъмнено най-добрата.

Тримата напуснаха стаичката, без да подозират какво ги очаква. Скърцането на траверсите, шумът на парната машина и остро изсвирване на Гастон, верния помощник на Албер, известиха пристигането на влака за Сарагоса. Няколко минути по-рано от разписанието...

VI.

Кръчмата „Марако“ на гара Канфранк беше нещо като американското „Рикс кафе“^[3], но с пастис, евтини цигари и прегорели пръжки. Тук се срещаха хора, които имаха какво да крият, без да знаят кой е човекът до тях. Или може би знаеха...

Сред посетителите беше и сержант Тобиас Краузе от Шуццафел, по-позната като страховитата „СС“. Беше облечен в селски дрехи. Имаше вече побелели коси и мразеше студа. Ужасно много. Дори повече и от евреите. Това обаче никога не би го изрекъл публично. Не би било разумно.

Докато поглеждаше нетърпеливо ръчния си часовник, той забеляза двойката, която само след минути трябваше да убие. Чакаха вече пристигания на гарата влак, който идваше малко преди предвидения по разписание час.

Нямаше съмнение, че е тя — Лола Мендиета. Косата ѝ беше различна, но не можеше да го заблуди. Испанката бе придружена от доста висок червенос мѝж, който нямаше как да не бъде забелязан.

Тази дяволска жена му се бе изплъзнала при последното ѝ пътуване до Сарагоса и бе пренесла Бог знае какви документи, за да помогне на враговете на германския народ. Днес обаче щеше да ѝ е за последно.

След фрау Лола и рижавия щеше да очисти и куция негодник. Този проклет французин бе мамил всички в продължение на толкова години. С Албер Льо Ле щеше да рухне и цялата им организация. Проклетите гадове рано или късно щяха да умрат и Съпротивата вече нямаше да може да прехвърля евреи и тайни документи през Канфранк. Сега обаче трябваше много да внимава. Налагаше се сам да се заеме с всичко, не можеше да разчита на никого, защото не се намираще на германска земя. Проклетите испанци и техния неутралитет! Всички бяха страхливци...

След елиминирането им работата му щеше да приключи и можеше да се оттегли на по-топло място, както му бяха обещали началниците. В Танжер например би било добре...

Тобиас плати кафето и излезе от кръчмата.

VII.

Кондукторът отвори вратата на купето с израз на човек, уморен още откакто се е родил. Лола и Джон седяха вътре като най-обикновено семейство.

— Моля, билетите ви за проверка.

Леко притеснен, Джон потърси в джоба на самото си и подаде билетите на кондуктора.

— Заповядайте, господине. Моят и на съпругата ми. Женени сме по-малко от месец... Не съм ли голям късметлия?

Лола го погледна с преднамерен упрек.

— Мануел, за Бога, защо разказваш всичко това на господина?

Кондукторът тъжно се усмихна и поклати глава. Младоженците винаги са въодушевени. Когато прекарат трийсет години заедно като него и неговата Касилда, няма да имат никакво желание да приказват.

Вратата на купето се затвори зад кондуктора. Лола направи забележка на Джон да не дава толкова обяснения. Не било нормално да се оправдава и така щял да събуди подозрения. Англичанинът,

непривикнал с подобни забележки, ѝ благодари за съвета. Следващия път щял да се справи по-добре.

— Да се надяваме да няма следващ път и да пристигнем спокойно в Сарагоса.

Строгите думи на Лола се изпариха в студения въздух на Канфранк. После настана странно спокойствие — като затишие пред буря.

Обичайното предупреждение: „Моля пътниците да се качват. Влакът потегля“, прозвуча няколко пъти по перона. Гастон имаше толкова силен глас, че много певци в околността можеха да му завидят.

Всичко изглеждаше спокойно. Лола обаче я глождеше тревога. Винаги когато я дебнеше опасност, чувстваше странни тръпки по гърба си, сякаш шестото ѝ чувство я алармираше. Сега имаше същото усещане. И то бе много силно.

Внезапно вратата на купето отново се отвори. Лола внимателно се взря в мъжа, който с някак странна усмивка леко ги поздрави, повдигайки шапката си. Беше Тобиас.

VIII.

Всичко се случи много бързо. Прекалено бързо. Дори и за Лола. От своя страна Джон, британски военен пилот, неведнъж награждаван за заслуги, не бе привикнал със схватки лице в лице и не успя да реагира.

Тобиас избоботи през зъби нещо на немски, извади оръжието си и се прицели в Лола. Беше прекалено късно. Никой от двамата нямаше време дори да си помисли, че ще умре... Тогава обаче внезапно се намеси съдбата. Револверът засече. Невинаги всичко, произведено в Германия, е качествено. Това даде възможност на Джон да се спусне към Тобиас.

Бам! Бам! Бам!

Три изстрела. Три гърмежа, заглушени от тялото, пронизано от куршумите. След секунда револверът се плъзна върху седалката, а Тобиас и Джон се стовариха на земята. По пода се образува кърваво петно. Все още в шок от случващото се, Лола инстинктивно грабна оръжието.

Тобиас Краузе, сержант от „СС“, беше мъртъв. Последната му мисъл бе за Елза, първата му и единствена любов, макар и тя никога да не бе узнала за това. После усети студ. Само студ.

IX.

Изстрелите алармираха Гражданската гвардия в малкия ѝ щаб на гарата. Щом забеляза, че гвардейците искат да се качат на влака, а меланхоличният кондуктор сочи към тяхното купе, Лола си помисли, че са загубени. Нямаше начин да се измъкнат.

И внезапно всичко ѝ стана ясно.

— Трябва да бягаш, Джон. Твоят живот е много по-важен за мисията от моя.

Лицето на Лола изразяваше чувство на отговорност. За частица от секундата намери най-доброто решение, дори и да беше за нейна сметка. Джон погледна младата жена, както никой мъж досега не я бе гледал, и тогава тя разбра, че това е любов. Докато двамата дежурни от Гражданската гвардия си проправяха път по коридора, Лола отвори прозореца и почти принуди Джон да скочи на перона. Тя трябваше да дава много обяснения и най-вероятно щеше да попадне в затвора, но жертвата ѝ беше необходима.

От прозореца на кабинета си Албер видя как червенокосият хукна към гъстата гора и си помисли, че вероятно го вижда жив за последен път.

— Късмет, другарю! Ще ти бъде нужен — прошепна началник-гарата.

Веднага след това вдигна слушалката на телефона и позвъни на жена си. За щастие още преди години Мари беше приготвила всичко необходимо за бягство в случай на опасност. За по-малко от двайсет и четири часа Албер и семейството му щяха да бъдат в Лисабон.

Години по-късно, вече като пенсионер, някогашният началник-гара в Канфранк живееше спокойно в Ница и гледаше как внуците му си играят, но не спираше да се пита защо не бе успял да спаси повече евреи по време на войната.

X.

Дан! Дан! Дан!

Ако имаше нещо, което Салвадор да мрази повече от общите ремонти, това бяха конкретно ремонтите в Министерството.

„Мама им стара! Цяла сутрин не спряха да чукаат“, изруга наум.

При такъв шум не можеше да се съсредоточи. А днес трябваше да прегледа доклада за случилото се с най-добрия му патрул при мисиите с Елиас Сотока и монахинята-лейтенант. Какъв ужас! Слава Богу, че всичко приключи! След преживяното горките му агенти заслужаваха малко почивка.

Дан! Дан! Дан!

— А така! По-силно чукайте! Не спирайте!... И всичко това заради проклетото парно отопление — подвижна заместник-министърът.

В офиса му влязоха Ернесто и Ирене. Сега трябваше да изчакат само членовете на патрула, за да приключат доклада.

XI.

В офиса на Ангустиас шумът от поправката на парното беше малко по-приглушен, но въпреки всичко бе много неприятен. Най-лошото от всичко обаче беше настроението на Салвадор. Ангустиас си помисли, че денят ще бъде много дълъг. Наближаваше единадесет, а още не беше намерила пет минути за обичайното си кафе с мляко.

Телефонът ѝ иззвъня. Обаждането беше за Салвадор от сеньор Фермин Сейсдедос, заместник-министъра от 1943 година. Колко странно! Сигурно се е случило нещо лошо, щом иска да се свърже с шефа. И не грешеше.

XII.

Коридорите към порталите на времето не бяха пощадени от ремонта на сградата. Всичко беше надолу с главата заради поправката на парното. В един от тях двама работници, облечени във вечните сини гащеризони, току-що бяха преустановили работа. Почивката за закуска беше свещена. Като същински Пепе Готера и Отилио^[4] двамата

майстори започнаха да коментират какво са им сложили в кутиите за обяд днес техните съпруги (а именно, чушки с яйца и прочутите наденици от Кантимпалос). Обсъдиха също така и упоритостта на Кристиано Роналдо да не бележи голове на най-важните мачове. Все обикновени неща, но за тях истински вълнения.

Алонсо, Амелия и Хулиан влязоха през портал 007 (всяко съвпадение е случайно) и минаха покрай работниците. През 1603 година Кадис беше весел град, шумен и пълен с живот. С удоволствие биха останали още няколко часа да го поразгледат, но дългът и натрупаната умора през последните седмици на пътуване с кораба си казаха думата.

Порталът в църквата на Санта Крус, току-що реконструиран от главния архитект на областта — Хинес Мартин де Аранда, имаше тесен вход и затова пътуването към настоящето се оказа малко неудобно и за тримата членове на патрула.

Амелия продължаваше да обмисля как да оправдае пред родителите си многото дни, през които я беше нямало, и благодарение на това успя да забрави за Пасино.

Алонсо най-много от всичко копнееше да се върне при Елена и да почувства близостта ѝ.

Хулиан още не можеше да се опомни, след като установи, че изпитва чувства към Амелия.

Както се пееше в една песничка, всеки бе потънал в проблемите си.

ХІІІ.

Салвадор вдигна слушалката на телефона. Сериозният му вид издаваше, че обаждането е важно. След като разговорът свърши, Ернесто попита заместник-министъра какво иска от него колегата му от 1943 година, но Салвадор не отговори, замислен за нещо друго. За да стопи напрежението, Ирене се опита да се пошегува, но явно на никого не му бе до смях. Не и днес.

От другата страна на линията заместник-министър Сейсдедос, човек с кръгли очилца и птича физиономия, също затвори телефона. Видя, че вече е време да се прибира. У дома го чакаше любопитната му

сестра с хиляди въпроси за работата му и за изминалия ден. Не би могъл да сподели нищо с Петра! Само след две минути целият свят щеше да знае за съществуването на Министерството. Не й трябваша нито интернет, нито социални мрежи, нито тъпани, за да го разгласи. Наричаше я „Черната радиостанция“.

— Черната радиостанция за клюките дава гаранция.

Фермин се засмя на собственото си остроумие. После започна да събира нещата си и се замисли как по негово време Министерството бе достигнало до подобно положение.

Жалко! А какви бяхме някога! Ако Исабел Католичката, Филип II или Карлос III можеха да ни видят отнякъде...

Министерството на времето нямаше да запомни 1943 година като една от най-успешните си, меко казано. Гражданската война бе парализирала дейността му, а след победата на Франко се взе единодушно решение тайната за съществуването му да си остане завинаги скрита. Новият държавен глава не биваше да научава за Министерството! И така си остана през всичките четиридесет години на зловещата му диктатура.

Въпреки че през годините Министерството лека-полека се съживи и като птицата Феникс възкръсна от пепелта си, четиридесетте години на XX век си останаха в историята му като десетилетие на застоя. Много служители бяха напуснали, а порталите и съответните мисии тънеха в летаргичен сън.

Ето защо, щом получи известието за случилото се в Канфранк, сеньор Сейседос — мъж, който не обичаше да си усложнява живота и се беше посветил да гледа в друга посока от проблемите си (всъщност това е типична черта на испанците) — реши, че Салвадор Марти, заместник-министър на времето, е най-подходящият човек, от когото би могъл да поиска помощ.

XIV.

— Лола Мендиета е била задържана — със сериозен тон събщи Салвадор.

— Тази дама е като самия Сид. Дори след смъртта си продължава да се заплита в бъркотии.

Забележката на Алонсо може би не беше много остроумна, но попадна точно в десетката. Нима Лола не почина, защото прекалено дълго се бе излагала на радиация в тунела на времето на Дароу?

Тази мисъл проблесна в главите на всички присъстващи. Хулиан искаше да каже нещо шеговито, но после реши, че моментът не е подходящ.

Салвадор се надигна от стола си. Въпреки че външният му вид винаги бе безупречен, особено за човек на неговата възраст, Амелия долови нотка на умора, дори на досада, каквато никога не бе забелязвала у началника си. Това я разтревожи.

— Благодаря, че ни го припомнихте, сеньор Ентрериос, но не става дума за Лола от 2016 година, а за Лола от 1943, когато е била на двайсет и няколко години и още не е била вербувана от Министерството на времето.

Думите на Салвадор бяха заглушени от невъобразимия шум на работниците. В отчаянието си той внезапно и с неподозирана сила нададе такъв вик, че разтреса цялата сграда:

— Престанете да чукате, мамка ви!

Изведнъж настана тишина. Всички осъзнаха колко болезнено приема началникът им случилото се с Лола Мендиета. Виковете от настоящето отекнаха и в миналото. Бяха оглушителни. Разрушителни. Нямаше лек, който да помогне срещу тях.

Присъстващите мълчаха и се опитваха с поглед да унищожат една кръжаща муха, нехаеща за важността на момента. После заместник-министърът продължи обясненията си:

— Задържали са я, докато се опитвала да помогне на английски агент да прекоси френско-испанската граница през гара Канфранк.

— Какво се е променило в историята, за да я задържат този път?
— съвсем уместно попита Амелия.

Ирене сериозно поклати глава.

— Нямаме и най-бегла представа — отвърна тя. — Известно е, че...

Ернесто се намеси, за да поясни:

— Лола е знаела, че е невъзможно и двамата да се спасят и се с пожертвала в името на каузата. Благодарение на нея агентът е успял да избяга.

Членовете на патрула познаваха Лола като предател и дезертъор и затова останаха много учудени от думите му. Сякаш Ернесто говореше за друг човек. И наистина беше така. След всичко преживяно в Министерството, Лола, която се спусна в кладенеца в Деня на Светите невинни младенци^[5] през 1944 година, имаше много малка прилика с Лола, която бе инсценирала смъртта си по време на мисия през Карлистките войни и бе станала наемник. Явно бе имала своя етика, но въпреки това се бе обърнала срещу Министерството.

Ернесто продължаваше да обяснява за случилото се и Хулиан, Алонсо и Амелия загубиха всяка надежда да могат да поспят тази нощ в собствените си легла. Почивката май се отлагаше.

— Агентът, когото придружавала, е Джон Робъртс Мартинес. Знаем, че е пристигнал жив и здрав по местоназначение. След няколко дена именно той ще бъде свързка на британците в Уелва при операция „Минсмийт“^[6].

Амелия и Алонсо зяпнаха от учудване при странното име. Обаче лицето на Хулиан внезапно се озари.

— „Човекът, който не беше там“?

Салвадор замълча. Не бе очаквал такова нещо.

— Знаете ли тази история, сеньор Мартинес?

Разбира се, че я знаеше. Английският филм от 1956, направен по тези събития, беше сред любимите му. „Човекът, който не беше там“ с режисьор Роналд Нийм и сценарист Найджъл Балчин стъпваше на книгата на Юън Монтагю, ключова фигура в операцията. Хулиан го беше гледал поне шест пъти. Първо го записа на видеокасета, после на диск... Дори си купи и книгата!

Внезапно Хулиан си помисли за Амелия. Осъзна колко добре се чувства човек, когато знае подробности за исторически събития, преди Салвадор да е направил обичайното си изложение и без да е чел досиетата, подготвени от Ангустиас.

— Щом така добре познаваш темата, можеш да просветиш и колегите си — подметна Ирене.

Хулиан се поколеба за миг. Не искаше да става център на вниманието и да прекъсва Салвадор. След като обаче заместник-министърът го подкани с жест да продължи, той се зае да осведоми Алонсо и Амелия, разказвайки им за операция „Минсмийт“, или както я наричаха на испански — „Кълцано месо“.

— През пролетта на 1943 година англичаните замислили план да заблудят Хитлер, че съюзническите войски ще нападнат окупираните територии на Гърция и Сардиния, а не Сицилия, която била истинската им цел. Германците трябвало да си мислят, че са заловили строго секретни документи с подробности за плановете на Съюзниците за скорошно нападение.

— Но е било блъф — досети се Алонсо.

— Точно така.

— Британците обичат да поставят такива капани. Велики войни, несъмнено. Продължавайте, продължавайте! Успяла ли е клопката?

Хулиан се усмихна.

— Да. Нацистите разделили силите си и нападението на Сицилия минало като по вода. Битката била нещо като прелюдия към десанта в Нормандия, който решил изхода от войната. Германците налапали кукичката. Направо я глътнали...

— Схванахме смисъла, сеньор Мартинес — прекъсна го навреме Салвадор.

Амелия се опитваше да сглоби частите на историята, но ѝ беше нужен отговорът на още един въпрос:

— Но... какво общо има Лола с всичко това?

Ернесто ѝ се притече на помощ:

— Лола е била в ядрото на операцията и е знаела всички подробности. Жизненоважно е германците да не успеят да измъкнат информация от нея. В противен случай ще трябва да минем от средиземноморско меню към наденички с кисело зеле.

— Но нали Лола е задържана в Канфранк? Не се ли предполага, че Испания е неутрална по време на бойната? — продължи да упорства Амелия.

Салвадор поясни на присъстващите, че Лола била обвинена в убийство на офицер от „СС“ и под натиска на германците правителството на Франко не се поколебало нито за миг и я оставило в лапите на враговете на човечеството. Щяла да бъде съдена, осъдена и екзекутирана на германска територия.

За няколко мига настъпи тишина. Всички съжаляваха за някогашната си колега. Знаеха каква участ я очаква, ако не успеят да ѝ помогнат. Особено онези, които познаваха ужасите на нацизма и на лагерите на смъртта.

После Ернесто продължи изложението си:

— Преди няколко часа е била предадена на германското правителство. Тази нощ конвойт ѝ ще направи почивка в Урдо, малко селце на френска територия. Точно там трябва да я освободим.

Салвадор взе думата за финални разяснения по мисията. Той го наричаше „рекапитулация“. В интерес на истината най-много обичаше тази част. Пое си дълбоко дъх и започна речта си:

— Господа, госпожице, мисията ви е да отидете в окупирана Франция през 1943 година и да освободите Лола Мендиета, преди да бъде отведена в концентрационния лагер в Гюрс. На всяка цена трябва да го предотвратим, защото от там се излиза само с краката напред. Ернесто ще ви придружи. Желая ви късмет. Може да тръгвате.

Всички излязоха и вратата отново се затвори. Салвадор седна зад бюрото си. На пръв поглед операцията беше проста, но тъкмо простите операции най-често се объркват. И понеже винаги става така, този път не беше изключение.

XV.

Четиримата бяха облечени по модата от четиридесетте, но без блясъка на шпионските филми. На път за съответния портал поздравиха портиера и преминаха през няколко помещения на Министерството, в които работниците се опитваха да поправят допотопната система за локално отопление на сградата. Единственото хубаво нещо в целия този хаос бе, че при наличието на толкова майстори на едно място на някого му беше хрумнало най-сетне да поправят асансьора за спускане към порталите, вместо да се ползва хлъзгавото вито стълбище. Слава Богу! Алонсо, Амелия и Хулиан никога не бяха виждали асансьора в действие и поради странния шум, който издаваше, докато се спускаха, бяха сигурни, че ще им е за последен път, дори и да излезеха живи от адското съоръжение.

Когато най-накрая пристигнаха долу, Ернесто отвори вратата и се закле никога вече да не използва асансьора. Останалите се присъединиха към него. Беше им за пръв и последен път!

Любопитна по природа, Амелия реши да се възползва от експертните познания на Хулиан за онази епоха и да го разпита как

англичаните са успели да измамят нацистите. В бързината да изпрати екипа на помощ на Лола, Салвадор беше пропуснал тази информация, считайки я за маловажна за мисията. Хулиан на драго сърце им разказа историята, още преди да преминат през портала, който щеше да ги изведе близо до Уеска, в градчето Хака, през пролетта на 1943 година.

Планът се зародил в богатото въображение на Иън Флеминг, създателят на Джеймс Бонд, който бил агент на британските разузнавателни служби. По същество предвиждал да подхвърлят в испански води труп, облечен като офицер от Британския кралски флот. У въпросния труп трябвало да бъдат открити тайни документи, разкриващи, че съюзническите войски се готвят за десант в Гърция и Корсика, а не в Сицилия. Когато испанските власти откриели трупа, щели да предадат информацията на нацистите. Останалото е известно от историята.

Точно след тези думи четиримата стигнаха до портала. Спогледаха се за миг и преминаха един по един. Последен остана Алонсо. Както винаги той се прекръсти и прекрачи прага.

[1] „Риотинто Балонпие“ е футболен отбор, основан от служителите на мините, по онова време собственост на британска компания. Чарлс Робърт Джулиан е съосновател и един от първите играчи в този отбор. Участвал е в Олимпийските игри и Антверпен през 1920 г. — Б.пр. ↑

[2] Агустина Арагонска (1786–1857) — испанска героиня от защитата на град Сарагоса по време на Войната за независимост от Франция. — Б.пр. ↑

[3] Измислено кафене, в което се развива действието във филма „Казабланка“. — Б.пр. ↑

[4] Герои от комикси — единият е майстор, който само командна и внимава да не се изцапа, а другият — чирак, който мисли само кога ще има почивка за закуска. — Б.пр. ↑

[5] Или Ден на невинните деца на Витлеем — религиозен празник, отбелязван на 28 декември. Почита младенците, убити по нареждане на цар Ирод във Витлеем. — Б.ред. ↑

[6] Операция „Минсмийт“ е кодово название на успешно изпълнен британски план за дезинформация на германците по време

на Втората световна война. Целта му е да прикрие планираното настъпление в Сицилия. — Б.пр. [↑](#)

СПАСЯВАНЕТО НА АГЕНТ МЕНДИЕТА

I.

26 април 1943 година

Мостът „Сан Мигел“, разположен до шосето, водещо към долината Айса в околностите на Хака, величествено се издигаше над пълноводната река Арагон. Не е известна точната дата на построяването му, но специалистите я отнасят към Късното средновековие.

Порталът на времето се намираше в основата на моста и беше невъзможно да излязат от него сухи. С подгизнали дрехи в предутринния студ агентите не започваха мисията си по особено приятен начин.

Точно до моста ги чакаше друга изненада — огромно стадо овце; стотици животни, които ги наблюдаваха с недоверие. С други думи, като овце. Добитъкът ги наобиколи и неволно четиримата се почувстваха като малки точки в огромно море от вълна.

Внезапно твърд глас се извиси над блеенето на животните. Овцете веднага млъкнаха. На това му се вика „мълчанието на агнетата“.

— Шуу! Шуу! Стоой! Назад! Назад!

В далечината агентите съзряха въздебел човек с добродушно изражение и на неопределима възраст. Беше облечен в типичните арагонски дрехи, а на главата му бе завързана традиционната карирана кърпа.

— От Министерството ли сте? — извика мъжът, докато се опитваше да стигне до тях.

Четиримата потвърдиха. Ернесто пръв заговори:

— А вие кой сте?

— Агапито Ибарбия, с Божията помощ на вашите услуги, служител на почитаемото Министерство на времето от 1943 година.

Много ми е приятно.

Агапито напредваше през стадото заедно с вярното си овчарско куче Руфино, а овцете пред него отстъпваха, както Червено море се разтворило пред израилтяните. Човекът приличаше на арагонски Мойсей, но с пояс и камшик вместо туника и тояга.

Овцете се насочиха настрани към зелените ливади и започнаха да пасат. Нямаха навик да пропускат закуската си.

Патрулът насочи цялото си внимание към местния агент на Министерството. След обичайното представяне, придружено със сърдечни прегръдки от страна на Агапито, Ернесто предпазливо се опита да премине по същество, но се оказа невъзможно да прекъсне овчаря. Въпреки опитите да му откажат, не можаха да се измъкнат от гостоприемен обяд преди тръгване. Ходенето пеша до Франция през Пиренеите щеше да бъде трудно и трябваше да съберат сили. Освен това изпълняваха трета последователна мисия без почивка, бяха се хранили оскъдно и с лоша храна, а дрехите им бяха мокри и щеше да е добре да ги изсушат край огъня. Гостоприемството на Агапито, състоящо се от малко „шунчица“, „наденички“ и „яйчица“, им се стори като истинско пиршество. И всичко бе полято с кана арагонско вино, разбира се.

Личеше си, че горкият Агапито живее в самота насред нищото. Затова въпреки че времето ги притискаше, всички се опитаха да му обърнат внимание. Овчарят се оживи и още преди края на гощавката се вдъхнови да изпее една арагонска песен за забавление на гостите си. Прочутата „Долорес“:

*„Червени устни и вино от Арагона
и ти щастлив си със своята дона.
Тук се събуждат всичките желания,
такава хубост има само във Испания.
Ах, колко сладък е животът в Арагона
и как прекрасна Арагонската мадона...“.*

Когато завърши песента, овцете започнаха да бляят, сякаш аплодирайки стопанина си. Гостите бяха възхитени, но Алонсо се развълнува най-много. Думите му напомниха за негов боен другар от

Фландрия, Пелайо де Ескиде, от Валенсия, който също пееше, за да ги окуражи преди битка. Пелайо беше спасил живота на Алонсо в сражението при Гравелинас, но за жалост бе починал в ръцете му няколко дена по-късно от инфектирана рана.

Накрая Агапито приготви на гостите си за по път четири сандвича със сардини в зехтин и ги загъна в стар вестник, по-конкретно „Арагонски вести“. Така членовете на патрула узнаха, че Франко е одобрил купонна система за раздаване на хранителни продукти. Почувстваха се малко виновни заради обилния обяд и приятните мигове, които бяха преживели тук, докато в останалата част от страната хората затягаха коланите в тежките години след Гражданската война. После Агапито им показа по коя пряка пътека да поемат и им пожела късмет.

II.

Студът брулеше, умората растеше и опасностите на мисията приближаваха, но красотата на природата помагаше на четиримата агенти да понасят по-леко прехода.

Не след дълго в далечината забелязаха гара Канфранк. Именно там само преди няколко часа се бе случило всичко, но селцето не беше целта им. Продължиха пътя си към Астун и бяха поразени от величието на издигащите се пред тях планини. Трябваше да минат още трийсет години, преди това място да се превърне в семеен курорт с модерни съоръжения за каране на ски. Сега от тук минаваха само отчаяни хора, рискуващи живота си. Много от тях оставаха по пътя. Групата продължи напред, докато изведнъж Ернесто спря, погледна GPS-а на мобилния си телефон и съобщи:

— Вече сме на френска земя.

Останалите кимнаха. Бяха по средата на пътя си и до смрачаване ги чакаше още ходене. Късно следобед щяха да пристигнат в Урдо и трябваше да изчакат нощния мрак, за да измъкнат Лола.

След като прекосиха голяма букова гора, четиримата достигнаха до езерата Айо. Хулиан си помисли, че името му звучи познато, защото тук завършваше една от отсечките на Тур дьо Франс, спечелена от Перико Делгадо, но не беше напълно сигурен.

Алонсо крачеше начело на групата и внезапно рязко спря. Лицето му изцяло се промени. Всички знаеха за фобиите му — от вода, плуване и от оковаване във вериги. Сега обаче за пръв път в живота си той установи, че има и страх от височини.

III.

„Chemin de la Mùture“, или както беше познат в Испания — „Пътят на мачтите“, беше тясна пътека, която с нищо не отстъпваше на Средната земя от романите на Дж. Р.Р. Толкин. Ако в този миг се появяха Фродо, Гандалф или Ам-гъл, никой нямаше да се изненада. Може би само Алонсо и Амелия, защото нямаха дори бегла представа кои са тези персонажи.

Гледката беше впечатляваща. Тясната пътечка била издълбана във варовиковата скала през XVIII век по заповед на Луи XIV, когато той се видял принуден да модернизира морския си флот. Неговият министър Колберт решил, че единственият им изход е да вземат дървени трупи от горите във френските Пиренеи. Преди да бъдат използвани за направата на корабни мачти, трупите трябвало да преминат през хиляди перипетии, докато се доставят, влачени по течението на буйните френски реки. За да стане това възможно, първо трябвало да се прокопае скалата и понеже тогава хората не разполагали с мощните къртачни машини на шосе М-30 за Мадрид, бил издълбан тесен проход през планината.

Амелия познаваше историята на областта и им разказа, че навремето минаващите през прохода го наричали „Гърлото на ада“. Умисленият Алонсо веднага разбра причината за това и се прекръсти, преди да поеме по пътеката.

Щом слязоха в долината и малко преди да пристигнат в Урдо, Ернесто реши да припомни плана на членовете на патрула. По време на пътя няколко пъти го бяха преговорили, но шефът на оперативния отдел беше методичен човек и не искаше да оставя нищо на случайността.

Една от любимите му фрази беше: „Ако нещо работи, не го променяй“. Както бяха успели да изкарат насила Родолфо Суарес от затвора му в Тордесиляс, не би било лоша идея да повторят същия

план и с Лола. Макар че се надяваше да не се налага отново да я върнат в затвора, както се случи с пращадото на министър-председателя^[1]. Нито пък Ангустиас да приготвя печено пиле на Хитлер, без да знае за кого е.^[2]

И така, Ернесто щеше да се преоблече като германски офицер и на своя повече от безупречен немски щеше да съобщи на стражите, охраняващи Урдо, че е заловил бунтовник, по-конкретно Алонсо. Щом двамата влезеха вътре, нямаше да е трудно да неутрализират часовете и да отведат Лола. Хулиан и Амелия щяха да ги чакат отвън с кола със запален двигател, осигурена на френска земя от доверен човек на агента-овчар. Лесна работа, нали? Но не. Нищо подобно.

IV.

Паважът по улиците на Урдо не беше в най-добро състояние. Войната не бе помогнала на властите да се заемат приоритетно с такива подробности. Последните слънчеви лъчи огряваха къщите на китното планинско селце, но в Пиренеите времето се променяше рязко само за минути. Пиер Ибара, селският учител и заклет противник на нацистите, вървеше заедно със сина си Ерик по главната улица. Предупреди го, че през нощта ще падне гъста мъгла, но на момчето много не му се вярваше, защото на хоризонта нямаше нито едно облаче. Детето вдигна поглед към небето и се спъна в едно разклатено паве. Баща му го смъмри да гледа къде върви и галбовно го потупа по главата. Ерик се засмя и го прегърна, получавайки в замяна изпълнен с обич поглед. Пиер Ибара беше благодарен, че въпреки ужасите на войната, които бяха част от ежедневието на сина му, той продължава да се държи като момче на десет години.

Четиримата наблюдаваха отдалече тази сцена и не можаха да се съдържат да не се усмихнат. Особено Ернесто, който се сети как неотдавна бе открил своя син, за съществуването на когото не бе подозирал. Групата се помъчи да влезе незабелязано в Урдо. От началото на германската окупация, въпреки че селцето беше в свободната зона, никой не вярваше на никого. Жителите му се подозираха взаимно, доносите бяха нещо обичайно, а някогашното веселие по улиците беше останало в миналото.

Жестокостта на войната изважда най-лошите черти у хората. Винаги е било така и за съжаление винаги ще бъде. Човек трябва добре да си отваря очите и да бъде много внимателен.

V.

Колата, с която трябваше да избягат, бе паркирана на малка уличка до площада. Беше стар микробус „Ситроен ТУВ“, модел от 1939 — произведен преди по-малко от пет години, но външният му вид говореше друго. Беше напълно подходящ за задачата. Върху калника на лявата гума намериха ключа, както ги беше информирал Агапито Ибарбия. Хулиан го взе. Влезе в колата и се опита да я запали.

Завъртя веднъж...

Още веднъж...

И пак...

Абсолютно нищо. Сякаш нямаше акумулатор. Лицата на останалите посърнаха. Добро начало...

Хулиан обаче като млад беше карал жълт ситроен 2 CV и сега не се предаде.

— Не ми прави номера, момче! — Заговори той на микробуса пред смаяните погледи на Алонсо и Амелия.

Отново завъртя ключа и най-сетне ситроенът запали. Ернесто и Алонсо веднага се качиха отзад, за да се преоблекат, а Амелия зае предната седалка до шофьора. След няколко минути двамата мъже слязоха от микробуса. Единият (Ернесто) беше облечен във военна униформа, а другият (Алонсо) — в раздърпани и мръсни дрехи, сякаш дълго бе живял в гората като партизанин. В ролята на германски офицер началникът на оперативния отдел командваше „пленника“ си. Владееше отлично немски и униформата му стоеше добре, но се чувстваше безкрайно неудобно в този си вид, сякаш цялата болка, която нацистката свастика бе причинила на толкова хора, тежеше на плещите му.

— Да си сверим часовниците — предложи Ернесто.

Всички погледнаха към китките си. Алонсо също направи жест, за да види часа, но веднага осъзна, че не носи часовник.

— И аз винаги съм искал да кажа тези думи — иронично подхвърли Хулиан.

Алонсо и Амелия не разбраха шегата, но това често им се случваше.

— Ще ги кажеш на следващата мисия. Оставете двигателя да работи!

Ернесто измъкна ръждиви белезници и ги сложи на Алонсо. Всъщност обаче не ги закопча докрай.

VI.

Двамата агенти се възползваха от потъналия в мрак площад, за да си осигурят най-добра видимост към сградата, в която се помещаваше малкият щаб на нацистите. Над долината падаше мъгла, точно както бе предрекъл Пиер, но все още се виждаше добре. Всичко наоколо обаче придобиваше нереални очертания, което не вещаеше нищо добро.

Мъжете се спогледаха за миг. Знаеха какво да правят. Бяха стари кучета с опит във всякакви мисии.

— Късмет! — прошепна Ернесто.

— Не вярвам в късмета, сеньор. Само в лошия късмет — отвърна Алонсо и макар и с белезници отново се прекръсти. Добре, че Ернесто му беше оковал ръцете отпред, а не зад гърба, иначе щеше да му бъде още по-трудно.

В нощната тишина стъпките им отекнаха като биене на барабан или поне на Ернесто така му се стори. Не биваше да привличат внимание. Внезапно в далечината се чу бръмчене от двигател на превозно средство. По звука си личеше, че сигурно е голямо. Двамата мъже спряха и се върнаха назад. Беше по-добре да изчакат.

След няколко секунди на площада се появи камион. Заради мъглата и разстоянието, на което се намираха, Ернесто и Алонсо не можаха да различат какъв точно е моделът му. Камионът спря пред щаба на германците. И това не беше добър знак. А когато от него бързо започнаха да слизат войници на Третия райх, лицата на Ернесто и Алонсо показаха красноречиво мислите им:

— Та като споменах за лош късмет... — Алонсо не довърши. Поне дузина войници влязоха в сградата на щаба. Камионът отново запали и паркира на няколко метра по-нататък. Очевидно трябваше да измислят нещо друго, за да освободят Лола.

— Добре, преминаваме към план Б — саркастично отбеляза Ернесто.

— Не знаех, че има и друг план — изненада се Алонсо.

— Няма, но все нещо ще ни хрумне.

VII.

Ернесто не блестеше с много умствен „багаж“, метафорично казано, но способността му да импровизира в критични ситуации изненада членовете на патрула. Като същински интертемпорален Макгайвър той успя да извади от ръкава си за рекордно време един коктейл Молотов, направен като по учебник.

След като се освободи от германската униформа в микробуса, Ернесто запозна останалите с план Б — да хвърлят запалителната бомба по германския камион като диверсия. Взривът щеше да вдигне нацистите под тревога и всички щяха да излязат от щаба и да се втурнат да гасят пожара. Тогава двамата с Алонсо щяха да се възползват от суматохата, за да освободят Лола. Сега или никога. Изборът беше очевиден — трябваше да стане сега.

Мъглата беше толкова гъста, че можеше да се реже с нож като парче сирене. Видимостта беше намаляла на по-малко от метър. Това обстоятелство несъмнено улесняваше рискованата акция на патрула. Най-сетне провидението бе решило да им протегне ръка. Време беше.

Всички бяха заели позиция — Амелия с бутилка в ръка се готвеше да запали фитила на коктейла Молотов; Хулиан чакаше зад волана на микробуса с работещ двигател; Ернесто и Алонсо дебнеха край сградата, в която държаша Лола. Ернесто беше инструктирал всички да започнат броят до трийсет веднага щом се разделят. Това щеше да е знак за началото на акцията им.

Едно.

Две.

Три.

Никога за толкова кратко време агентите не бяха мислили за толкова много неща — за любимите си хора и за вероятността никога повече да не ги видят.

Двайсет.

Двайсет и едно.

Двайсет и две.

За възможния провал и че историята трепери в ритъм със стъпките на Дебелата Берта^[3].

Двайсет и седем.

Двайсет и осем.

Спряха да мислят и се спогледаха.

Двайсет и девет, трийсет.

Моментът беше настъпил. Амелия си пое дълбоко дъх и с всички сили запрати бутилката.

Тряяс!

Стъклото с трясък се разби в каросерията на камиона. Огънят обхвана цялото возило, а след няколко секунди се чуа и разтревожени викове на немски език.

Амелия хукна назад, изплашена от буйните пламъци, и се скри в микробуса. Хулиан седеше вътре със сериозно изражение. Двамата се спогледаха. Тя беше изпълнила задачата си. Сега беше ред на Ернесто и Алонсо.

Огънят поглъщаше предната дясна гума на камиона, а назад беше обхванал целия брезент, покриващ каросерията му. Двама германски войници се втурнаха припряно и закрепяха на останалите да започнат да носят кофи с вода.

Селяните от съседните къщи отвориха прозорците си, изплашени от взрива. Обаче не успяха да разберат какво става, защото гъстата мъгла се бе смесила с черен дим.

Ернесто и Алонсо предпазливо брояха колко войници излизат от щаба. Когато измина почти минута, без нито един нов униформен да се появи през вратата, двамата си дадоха знак, че е време за действие.

Войниците и няколко местни жители, които им се бяха притекли на помощ, хвърляха кофи с вода, за да потушат пламъците. Но сякаш хвърляха кофи с бензин, защото огънят изобщо не намаляваше.

Алонсо и Ернесто с пистолети в ръка се озоваха в нещо като зала с две писалищни маси. Нямаше никакви хора. В дъното започваше

дълъг коридор. Двамата решително се отправиха натам.

VIII.

Както всяка нощ, Пиер лежеше в леглото си и гледаше към тавана. Заспиваше трудно, откакто жена му Емануела беше загинала от заблуден куршум по време на сблъсъци между нацистите и Съпротивата. Тази нощ не бе изключение.

Внезапно учителят чу викове от улицата. В същия миг Ерик влезе уплашен в стаята на баща си. Попита го какво се случва. Пиер се опита да успокои момчето. Нямаше за какво да се тревожи. Сигурно някъде се веселяха пияници.

Бум!

Ударната вълна от експлозията натроши стъклата на прозорците към балкона на Пиер. Бащата и синът се хвърлиха на пода и се скриха под леглото. Ушите им бучаха. Опитаха да си кажат нещо, но не чуваха гласовете си.

Внезапно бученето спря. За щастие и двамата бяха невредими. Пиер прегърна сина си.

Над долината настана тишина. След миг обаче... нови викове, плач и кучешки лай.

Пиер се показва на балкона. Улицата, на която живееха, беше близо до площада. Никога нямаше да забрави гледката на съсипания от експлозията камион. До него Ерик също беше много изплашен от случващото се. Мъглата вече се разсейваше...

IX.

Експлозията завари Алонсо в момента, когато се опитваше да отключи килията на Лола. След детонацията и последвалите крясъци отвън той продължи работата си. За няколко секунди отключи катинара. Очевидно уроците на Пасино как да преодолява всякакви ключалки не бяха напразни. Макар че Хулиан беше най-добрият му приятел и се зарадва много на връщането му след случая на

Филипините, Пасино му липсваше. Дано да е добре, където и да се намира!

Ернесто набързо обясни на Лола какво да прави, като ѝ каза, че са отряд от френската съпротива. Вече бяха готови за оттегляне от нацисткия щаб. За двамата агенти беше странно да видят Лола толкова млада, особено за Ернесто, който дълги години я бе считал за своя приятелка. Не е препоръчително човек да знае собственото си бъдеще, но не е добре и да знае съдбата на близките си.

Алонсо погледна навън. Можеха да се измъкнат незабелязано, тъй като германците все още бяха заети с гасенето на пожара. Успехът изглеждаше толкова близо.

X.

Пиер беше един от хората, които се притекоха на помощ за гасенето на пламъците. Не му беше особено приятно да бъде рамо до рамо с проклетите нацисти, но човешкият му дълг надделя. За момента огънят обхващаше само камиона, но близката къща също беше застрашена.

Никога не би му хрумнало, че Ерик ще излезе от къщи. Беше го предупредил, че най-много може да наблюдава пожара от прозореца. Единственият му син обаче не го послуша. Изкушението да бъде свидетел на такова събитие беше твърде голямо за момче като Ерик, любознателно по природа.

Когато Пиер спря за миг да си поеме дъх, му се стори, че вижда Ерик от другата страна на площада, сред група хора от селото. За съжаление не се лъжеше. Беше синът му.

XI.

След мигове на извънредно силно напрежение по време на сражение, Алонсо си спомняше всичко като филм на забавен каданс. Всъщност движенията му бяха ловки и достойни за схватки, режисирани от Брус Ли. Вървеше пред Лола и Ернесто като телохранител. Всичко изглеждаше наред. Внезапно Дидие Бланк,

дебелият селски хлебар, който седеше встрани и само наблюдаваше, без да участва в гасенето, се разкрещя, че някой се опитва да избяга и обвинително посочи с пръст към Лола.

Един от германските войници се обърна и щом разбра какво се случва, предупреди останалите, че затворничката е успяла да се измъкне. Алонсо откри стрелба срещу нацистите, които се прикриха зад все още горящия, макар и не така силно, камион.

Пиер залегна на земята и извика на Ерик да направи същото. Момчето обаче стоеше вкаменено от страх, без да обръща внимание на баща си.

Куршумите свистяха навсякъде. Алонсо се прикри зад паметника, издигащ се в центъра на площада. Ернесто и Лола се върнаха обратно в щаба на нацистите. Началникът на оперативния отдел извади пистолета си и изпразни целия му пълнител. Опита се да намери път за отстъпление, но не откри никакъв изход. Бяха хванати в капан.

През това време Хулиан и Амелия чакаха в микробуса и не знаеха какво да правят. Нямаха оръжие и не бяха специалисти по сраженията. Внезапно нещо просветна в съзнанието на Хулиан и той запали двигателя. Возилото набра цялата възможна скорост, на която бе способно, и с шеметна бързина навлезе в площада. С рязко натискане на спирачките се закова до Алонсо, който скочи в задната част на ситроена под свистенето на куршумите, улучващи шасито.

Ернесто и Лола тъкмо се готвеха да го последват, когато един от германските войници хвана малкия Ерик и го заплаши с нож, допрян до врата му. Или Лола оставаше, или детето щеше да умре.

В далечината Пиер безпомощно наблюдаваше случващото се. Детето му, любимият Ерик... не можеха да му отнемат и него! Не и сина му! Точно тогава Ернесто осъзна какво трябва да направи. Спомни си гледката на бащата и сина, прегърнати на пътя. Очите му за миг потърсиха тези на Лола. Тя леко кимна, решението му беше правилно. С горчива усмивка Ернесто помахна на другарите си за сбогом. Алонсо веднага прозря намеренията му.

— Ще се предаде нещастникът!

Точно така. Ернесто остави на земята пистолета си и на съвсем приличен френски заяви, че ще се предаде, но само ако пуснат детето. Изстрелите престанаха.

Алонсо подкани Хулиан да побърза. За момента с нищо не можеха да помогнат и беше по-добре да се оттеглят. По-късно щяха да направят нов опит да освободят Ернесто и Лола. Хулиан не беше съгласен, но се наложи да отстъпи пред фактите. Даде газ и колелата на микробуса засвистяха. Войниците не можеха да улучат возилото, което успя благополучно да напусне площада.

Германците задържаха Ернесто и Лола без особена съпротива от тяхна страна.

Пиер се спусна към Ерик, все още пребледнял от преживения страх. Прегърна силно сина си и с поглед благодари на Ернесто за направената жертва. Развълнуван, началникът на оперативния отдел му върна жеста.

Когато мина покрай Дидие, учителят го изгледа с неприкрита омраза. Не можеше да разбере защо човекът, от когото всеки ден купуваше хляб, с когото често играеше на домино и пиеше по чаша вино, бе постъпил като жалък предател. Хлебарят язвително отговори на погледа му. Пиер събра цялото си самообладание и издържа това предизвикателство, без да сведе глава. Испита желание да го удари пред всички, но моментът не беше подходящ да даде воля на гнева си. Не искаше малкия Ерик да остане кръгъл сирак.

Баща и син се прибраха у дома си. Заедно. В момента само това имаше значение.

ХІІ.

Микробусът беше замаскиран с клони и храсти в дълбоката пиренейска гора. За щастие германските войници не можеха да ги последват и патрулът успя да се изплъзне и да напусне пределите на община Урдо.

Групата все още чувстваше напрежението и адреналина във вените си. Не можеха да повярват, че не само не бяха успели да освободят Лола, но бяха загубили и Ернесто. Какво можеха да направят? С тази единствена мисъл в главата си Амелия взе телефона и набра номера на Салвадор.

Заместник-министърът вдигна слушалката. Липсата на новини от патрула вече бе започнала да го притеснява. Беше сигурен, че мисията

е завършила успешно, но развоят на последните събития в Лондон усложняваше прекалено много бездруго трудната операция „Минсмийт“.

— Слушам те, Амелия.

С разтреперан глас младата жена подробно му разказа случилото се. Салвадор я изслуша, без да я прекъсва. После въздъхна и направи каквото трябваше — даде конкретни инструкции. При това много болезнени.

— Слушам, сеньор. Ще ви информираме своевременно.

Амелия безмълвно прекъсна връзката. Изобщо не очакваше Салвадор да каже подобно нещо. Знаеше, че началникът няма да се зарадва на лошите новини, но той я срази с възможно най-неприятните заповеди.

Лола и Ернесто пътуваха за Гюрс, без да подозират за този разговор. Пристигнаха там на 27 април 1943 година — нов ден в историята. Един германски войник брутално застави двамата задържани да слязат от камиона. Щом видяха къде са ги докарали, лицата на пленените помръкнаха. За това обаче няма да прочетете никога в никоя книга.

Концентрационният лагер в Гюрс съществуваше едва от четири години, но вече имаше богата история. Разположен близо до испанско-френската граница, той бе построен като подслон за бежанци от Гражданската война, търсещи спасение от ужасите на франкистите след пролетта на 1939 година.

В началото на Втората световна война порутените постройките бяха използвани от френските власти за задържане на германски военнопленници. След окупацията на Франция нацистите започнаха да изпращат в лагера евреи и врагове на фюрера като преддверие на още по-зловещи места като Аушвиц и Маутхаузен.

През това време бяха достроени само няколко паянтови бараки, ограда с три реда бодлива тел в горната част и четири наблюдателни кули за снайперистите. Там не ексекутираха пленници, както в други лагери на смъртта. Не беше необходимо. Болести като тифус, пневмония или туберкулоза вършеха същата работа.

Поведоха Ернесто и Лола през най-гъстата и гнусна кал, която някога бяха виждали. Двамата започваха да осъзнават на какво точно място се намират и сърцата им се късаха, виждайки изпитите лица и

тъжни очи, парцаливите дрехи и боси крака на хората наоколо. С други думи, пълен ужас. Огромната част от затворниците едва покриваха телата си със скъсан панталон, съдрана риза или стара жилетка. Филмът на ужасите „Карнавал на душите“ би бил нещо като детска приказка в сравнение с тази гледка.

Сърцето на Лола направо щеше да се стопи, когато видя старец, приличащ на жив скелет и с празен поглед, да се опитва да изяде няколко стръкчета трева.

Войниците ги отведоха в порутена барака, където трябваше да живеят сред плесен, дървеници и, разбира се, хлебарки. Лола и Ернесто се спогледаха силно разтревожени. На това място не ги чакаше нищо добро.

Ернесто се замисли за патрула. Дали бяха успели да се измъкнат? Ако се бяха провалили, саможертвата му щеше да остане напразна.

[1] Става дума за Адолфо Суарес, министър-председател на Испания (1976–1981), и за негов по всяка вероятност измислен прадядо. — Б.пр. ↑

[2] Намеква се, че може би Хитлер е посетил Министерството на времето и е бил нагостен с печено пиле, приготвено от Ангустиас. — Б.пр. ↑

[3] Популярно название на германско оръдие, символ на райха. Тук се има предвид Германия. — Б.пр. ↑

ЕДНО ДЪЛГО ПЪТУВАНЕ

I.

Алонсо продължаваше да не разбира защо не бива да се опитат отново да освободят Ернесто и Лола.

— Такива са заповедите — отвърна Амелия.

— Всички сме притеснени, но трябва да разбереш, че ще бъде много по-лошо, ако Съюзниците загубят Втората световна война — поясни Хулиан.

Амелия прие с благодарност помощта на колегата си, за да убедят Алонсо, че вземат възможно най-правилното решение в тази трудна ситуация. Откакто бяха потеглили с влака за Уелва, Алонсо не спираше да повтаря едно и също. Пътуваха вече дълги часове, а им оставаха още много.

Нямаше никакъв начин да влязат през друг портал и се наложи да използват железниците. Хулиан много съжаляваше, че още не са открити скоростните влакове AVE^[1].

Първо се качиха на влака Канфранк-Сарагоса. От арагонската столица хванаха друг влак за Мадрид. Сега им предстоеше още доста път до Уелва, затова беше най-добре да си почиват, но Алонсо не можеше да седи спокойно на едно място.

Заповедите на Салвадор бяха пределно ясни: за момента трябваше да забравят за Лола и Ернесто, колкото и да им беше мъчно. Получената информация налагаше да се реструктурира цялата мисия.

Узнавайки за задържането на Лола, англичаните бяха отхвърлили окончателно операция „Минсмийт“. Не вярвали, че госпожица Мендиета може да си държи устата затворена и се опасявали, че ще издаде всичко, щом започнат да я измъчват. Никой не можеше да ги упрекне. В края на краищата Министерството имаше същото подозрение и точно то беше една от причините да изпрати спасителен патрул.

Въпреки обичайния протокол Салвадор обаче предчувстваше, че нито Лола, нито Ернесто ще проговорят. По-точно казано, беше убеден в това. Инстинктът му никога не го бе лъгал. Ето защо се налагаше Министерството да поеме инициативата, за да се запази историята. Патрулът бе натоварен със задачата да подготви операция „Минсмийт“ при нос Пунта-Умбрия така, както я описваха източниците. Трябваше да създадат фалшивата самоличност на британския летец Уилям Мартин и да подхвърлят трупа му насред Атлантическия океан заедно с личния му багаж, а сред него и писмо, в което се разкриват плановете на Съюзниците да нападнат Гърция и Сардиния. Разполагаха само с три дена, за да осъществят мисията. В противен случай съюзническият десант щеше да се провали и войната щеше да се проточи много повече или, кой знае, може би и да бъде спечелена от германците. За всеки случай човек винаги трябва да предвижда най-лошото.

Нямаха време за губене. Щом пристигнеха в Уелва, трябваше да се срещнат с Джон Робъртс Мартинес. Налагаше се да го убедят, че макар официално Лондон да е изоставил операцията, е жизненоважно тя да се осъществи.

II.

При толкова смени на влакове, вагони и разписания патрулът се сблъска с най-различни спътници — двама полицаи без мустаци от Гражданската гвардия, монахиня с обет за мълчание и с мустаци, двама селяни, нарамили по една кокошка-носачка, и дори група студенти от Саламанка, които за щастие не бяха хористи. Ако пееха в някой университетски хор, Хулиан щеше да им стовари целия си насъбран гняв от случилото се с Ернесто и Лола. Защото имаше две неща, които той мразеше повече от всичко — хористи и клоуни.

Във влака от Мадрид бяха сами в купето и можеха да пътуват спокойно. Хулиан реши да се възползва от времето без външна компания, за да обясни на другарите си повече от известните му подробности за операция „Минсмийт“. Точно тогава му хрумна гениалната идея да я нарекат по друг начин, тъй като официално вече беше отхвърлена под това име.

— Операция „Албондигиля“^[2] — предложи той.

Асоциацията му беше спонтанна. В началото Амелия реши, че звучи малко несериозно, но Алонсо остана възхитен. Гласуваха и предложението на Хулиан спечели.

Операция „Албондигиля“ влизаше в ход. Започна точно когато влакът навлезе в Сиудад Реал. Във вагона се качиха приблизително толкова пътници, колкото слязоха. Резултатът остана непроменен. Висок мургав млад мъж с тънки мустачки и хитра усмивка влезе в купето на патрула. Беше на не повече от двайсет и две години.

— Добър ден! Приятно ми е, Луис.

Амелия, Хулиан и Алонсо също се представиха на новодошлия. После влакът продължи пътя си и в купето настана мълчание. Единствено тракането на вагоните разнообразяваше тишината.

На съседната седалка до младежа лежеше брой на вестник „АВС“ от предишния ден. На първа страница обстойно се коментираше голямата обиколка на вождата^[3] из испанските провинции. Сега беше на посещение в Андалусия, а последната му спирка щяла да бъде в Севиля. За да убие времето, младежът започна да прелиства вестника. Колкото повече четеше, толкова по-голям интерес се изписваше на лицето му.

Алонсо през това време умираше от скука и се опита да заговори непознатия.

— Нещо интересно ли пише?

Луис вдигна поглед и се усмихна.

— Точно така. Има едно много интересно интервю.

— С някой големец ли? — поинтересува се Амелия.

Младежът направи жест, сякаш да каже „Откъде да знам...“. Но след кратка драматична пауза отговори:

— С палач.

Агентите се изненадаха от отговора.

— Не ме разбирайте погрешно, господа... и госпожице. Не съм някакъв извратен тип, но интервюираният, някой си Кандидо Картон, общински палач в Мадрид, изглежда интересен човек. Привлече ме личността, а не професията му.

По-късно разговорът се насочи към Втората световна война, която, както бе известно, се намираше в решаваща фаза от развитието си. За изненада на пътниците младежът им разказа, че само допреди

месец се намирал в центъра на бойните действия при Сталинград и се сражавал в Синята дивизия^[4].

— На света няма други хора, които да приличат повече на испанците от руснаците. Преживяват трагедията с усмивка. Способни са с тояга да застанат срещу танк — отново се засмя. — Но при тях е много по-студено, отколкото в Испания. Студът е зверски, повярвайте. Представете си град Сория в областта Кастилия и Леон, но с пъти повече. Особено за мен, защото съм от Валенсия.

Винаги когато срещаше друг войник, Алонсо изпитваше огромна симпатия. Затова започна да разпитва Луис как е попаднал в Сталинград. Младежът им обясни, че нямало връзка с идеологията или смелостта му. Напротив, присъствието му там се дължало на една дама и на баща му. Луис се чувстваше съвсем свободно и дори хвърляше закачливи погледи към Амелия. Без притеснения започна да им разказва историята си.

Росарио Мендоса била младежката му платоническа любов. Въпреки че дълги години я ухаждал, тя не му обръщала внимание, което много го измъчвало. Тогава си помислил, че ако любимата му научи, че заминава за фронта, ще бъде по-мила с него. Всеизвестно е, че дамите харесват смели мъже.

„Горкият наивник“, помисли си Хулиан.

Младежът разказа как в свободното си време ѝ пишел страстни стихове и писма, на които не получавал никакъв отговор и дори не знаел дали ги е прочела.

— А може и да ги е чела на глас пред приятелките си и всички да са ми се надсмивали. Кой знае. Понякога съм твърде подозрителен.

Историята на младежа беше изпълнена с тънка ирония и чувство за хумор и много се хареса на патрула. Понеже забеляза интереса на спътниците си, младият човек продължи:

— Всъщност имах и друга, по-важна причина да се запиша като доброволец. Няма да ви лъжа. Баща ми беше осъден на смърт заради участието си на губещата страна. Отиването ми на фронта можеше да изчисти името му и да му спаси живота.

Очите му се натъжиха. Амелия забеляза това, но не можа да се сдържи да не попита:

— Успяхте ли?

— Не. Имах точно толкова успех, колкото и с любовните писма.

— Баща ви... загина ли?

— Не, но не го спасих аз. Спаси го контрабандата. Семейството ми натрупа доста пари от незаконна търговия и с тях платихме освобождаването му. За малко да загина напразно. Без любов, без героизъм, без романтика. Наистина е смешно.

— Смешно ли? — учуди се Алонсо. — Не виждам нищо смешно.

— Понякога нещата са толкова трагични, че направо изглеждат смешни.

Луис поклати глава. После си спомни за другарите си. Някои от тях били загубили ушите си от измръзване през дългите студени нощи на пост. Това за щастие не го сполетяло, защото негов приятел, редник Хесус Корухо Као, му подарил наушници. Припомни си и за други свои приятели:

— Един ден руснаците с оръдейни удари разрушиха наблюдателната ни кула и убиха дежурния. И той беше от Валенсия като мен, казваше се Едуардо Молеро. Разказваше най-хубавите вицове. Особено един за Австро-Унгарската империя. Жалко за него.

С разказите на младежа неусетно стигнаха до Севиля. За Луис пътят завършваше тук. Отиваше на гости при свой приятел, който имал братовчедка. Младежът ухажвал и нея с писма.

— Да видим дали с тази госпожица ще имам повече късмет — подметна той и намигна на Амелия, а тя се изчерви.

Сбогува се с всички с усмивка и здраво ръкостискане.

— Не ми разкажете нищо за себе си... Мисля обаче, че дори да ви бях попитал, пак нямаше да го направите.

Групичката се спогледа. Или много им личеше, че са притеснени, или младежът имаше шесто чувство за болката и напрежението.

— Желая би късмет — каза той и слезе от влака.

През цялото пътуване не беше споменал презимето и фамилията си. Казваше се Луис Гарсия Берланга^[5]. Хулиан го глождеше, че го познава отнякъде или поне е чувал историите му, но не беше сигурен.

Амелия забеляза, че е замислен.

— Има ли нещо?

— Не... Този младеж... Луис. Всичко, което разказа, ми се струва познато, но... не знам откъде.

III.

Когато пристигнаха на Пунта-Умбрия, плажът беше напълно пуст. Нямаше дори чайки. Рибарите бяха излезли в морето преди часове и в цялата околност не се виждаше и един турист. За да се оживи това място, трябваше да изминат още поне двайсет години.

Щом Алонсо, Хулиан и Амелия слязоха от редовния автобус, който взеха от гарата, почувстваха някакво спокойствие. Бяха пътували много часове след раздялата си с Ернесто и Лола във Франция и по лицата им се четеше умора. Моментът обаче не беше подходящ за почивка. Времето работеше против тях и се налагаше час по-скоро да се свържат с въпросния Джон Робъртс Мартинес и да го убедят, че мисията трябва да продължи, макар и властите в Лондон да бяха решили обратното. Амелия реши, че за момента е най-добре да потърсят място, където да премислят и планират следващите си ходове.

Не им беше нужно много време да осъзнаят, че смесицата от испански и английски елементи е винаги интересна, а Пунта-Умбрия не прави изключение. Когато през 1880 година там пристигнали британците, общината принадлежала към провинция Картая и представлявала няколко тръстикови колиби на рибарски семейства. Единствената кръчма в селото, наречена „Ла Полака“ била място за срещи на рибари, които след тежък работен ден се отбивали на връщане от Уелва, където продавали улова си.

Оттогава обаче бе изминал повече от половин век. Англичаните, работещи в близките мини, се влюбили в Пунта-Умбрия и местността започнала да просперира и да се превръща в областен център. Първо селцето станало зона за отдых на работниците от мината „Рио Тинто Къмпъни“, а после и курортен център. След това селото непрекъснато растяло и станало главен център на речния транспорт между Риотинто и Уелва.

IV.

Алонсо, Хулиан и Амелия седнаха край една маса в западната гостилница „Ла Естреля“. Стопанинът, някой се Карион, за когото чистотата очевидно не беше приоритет в живота, им поднесе три чаши бяло вино и чиния с маслини.

— Бихте ли ни препоръчали къде можем да пренощуваме в околността? — попита Амелия.

— Наблизо няма нищо подходящо, сеньора. Но знаете ли, горе имам стаи за гости. Евтини са, чисти и всеки месец сменяме чаршафите.

— Много благодаря — отвърна Хулиан и си каза, че ако стаите миришеха като стопанина, щяха сериозно да се минат.

Амелия си помисли същото, но Алонсо не се впечатли. Беше свикнал и с по-лоши миризми.

Щом човекът се отдалечи, боецът огледа по-внимателно заведението. Трима клиенти край бара спореха на висок глас кой е по-добър тореадор — Манолете или покойният Хитанильо ди Триана. Поглъщаха жадно чашите си със „Слънце и сянка“^[6] и изглеждаха като да не бяха спали цяла нощ.

Докато патрулът обсъждаше дали да установи щаба си на това място, претъпкано с мухи, прах и паразити от цял век, разговорът между пияниците се изостри още повече. Спорът бе започнал от изявите на Кучарес^[7], но скоро се бе преместил на политическа почва. Раните от Гражданската война бяха прекалено скорошни и още не бяха зараснали. Карион помоли клиентите си да говорят по-тихо. Не искаше проблеми в заведението. Пияниците обаче не му обърнаха никакво внимание и продължиха да спорят за война и отмъщение. Само че сега жертвите не бяха бикове, а хора.

— Мнозина отърваха кожата. Но има време, ще си го получат.

Алонсо поклати мрачно глава.

— Всички войни са тъжни — въздъхна той, — но е още по-тъжно, когато не са спечелени честно. — После заяви: — Пикае ми се. Отивам до клозета.

Боецът се отпрати към нужника, но минавайки покрай бара, не можа да се сдържи и хвърли презрителен поглед към пияните мъже.

Амелия и Хулиан се спогледаха за миг, след което и двамата сведоха очи. Откакто Хулиан се бе върнал от Филипините, отношенията помежду им бяха леко напрегнати. Не бяха така спонтанни, както преди. И двамата знаеха, че рано или късно трябва да го обсъдят, но както много пъти досега предпочетоха да отложат този разговор. Вместо това почти едновременно взеха чашите си отпиха по глътка бяло вино.

Пияниците продължаваха да се карат. Хулиан си припомни разказите на дядо си, който трябвало да се сражава срещу брат си само защото войната ги сварила в два различни града, завладени от две различни враждуващи страни. Така е при гражданските войни. Най-жестоки са от всички. Дядо му бе имал по-лош късмет от брат си. Бил на страната на губещите. Още си спомняше разказите му за десетте години, прекарани в изправителен лагер. „Изправителен“ — странна дума за прикриване на такава низост.

Скоро обаче забрави за премеждията на дядо си, защото мислите му бяха прекъснати от разговора на пияните мъже. Обсъждаха някакъв човек, намерен в канавка. При това не говореха за него със симпатия или състрадание.

— Така му се пада. Педераст!

Лицето на Хулиан помръкна. Мислите му отново се насочиха към Федерико^[8], както често се случваше. Колко ли хора са умрели като него само защото са различни? Амелия постави ръката си върху неговата.

— Няма да е зле, щом Алонсо се върне от тоалетната, да се махаме оттук. Ще потърсим друго място да пренощуваме — предложи тя.

— Да, така ще бъде по-добре. И аз отивам до тоалетната.

На път за там Хулиан продължи да чува как говорят за онзи „педераст“. Не можа да се сдържи и се обърна.

— Какво ви е направил онзи педераст? — попита предизвикателно.

Точно в този момент в кръчмата влезе нов човек — висок червенокос мъж. Щом видя, че вътре става нещо необичайно, се спря на вратата, макар и да не подозираше какво ще се случи в следващия миг. Един от пияниците се изправи и застана срещу Хулиан:

— Какво те засяга?

Хулиан се засмя.

— Нищо, просто дочух разговора ви и ми стана интересно.

Амелия въздъхна облекчено, явно спречкването щеше да се размине. Обаче не позна. Внезапно Хулиан се засили и блъсна с глава непознатия. Един от приятелите му се притече на помощ, замахна и повали агента на земята. Точно в този момент Алонсо се завърна от

тоалетната и веднага разбра, че намесата му е неизбежна. Същото си помисли и Джон, който зае защитна стойка на боксьор.

За секунди започна бой, по-типичен за американски уестърн, отколкото за рибарска кръчма в Пунта-Умбрия, макар и с участието на фландърски пехотинец, парамедик от Карабанчел^[9] и оксфордски боксьор. Карион се изплаши за поминъка си и се втурна да спасява поскъпите бутилки. През това време Амелия безпомощно клатеше глава. След няколко удара обаче всичко приключи. Алонсо, Хулиан и непознатият англичанин изхвърлиха от ринга тримата пияници.

Червенокосият се представи на патрула.

— Джон Робъртс Мартинес. Приятно ми е. За мен беше удоволствие да се бия редом с вас, господа.

Хулиан, Алонсо и Амелия се спогледаха. Поне вече бяха открили свръзката си.

V.

Ролята на Джон в операция „Минсмийт“ беше ключова, но не и трудна. Ако всичко вървеше добре, щеше просто да наблюдава. Ако ли нещата се объркаха, трябваше да уведоми Лондон за настъпилите усложнения.

Джон беше разсъдлив човек и не повярва, че появата на тримата непознати е случайна. Те му обясниха, че са приятели на Лола Мендиета и че плановете внезапно са били променени. Веднага му станаха симпатични и това го накара да им се довери.

При споменаването на Лола пулсът му се ускори. Беше прекарал с нея едва час, но не можеше да я забрави. Тя му бе спасила живота, но явно имаше и друга причина да продължава да мисли за нея.

Решиха да се разходят по плажа и тогава Хулиан заговори. От свои източници в Лисабон узнали, че Лондон се отказва от мисията. Джон остана смаян. Никой не му бе казал нищо такова. След толкова месеци работа...

— Трябва да проверя тази информация чрез началниците си — заяви англичанинът.

Наистина ли операцията бе отишла по дяволите? Не можеше да приеме за чиста монета подобно невероятно съобщение от непознати

хора.

Тогава на свой ред Амелия продължи:

— Трябва да довършим операцията. Дължим го на Лола.

— Лола... жива ли е? — очевидно Джон се боеше от най-лошото.

Тримата от патрула не отговориха веднага. Пръв заговори Хулиан:

— Все още е жива.

Замълчаха и се загледаха в хоризонта. В далечината се виждаха рибарски кораби и лодки. Прибираха се у дома след тежък работен ден.

Джон въздъхна тревожно:

— Лондон не може да ме остави сам.

VI.

Юън Монтагю излезе от кабинета на началника си, генерал Дрифтууд. Окончателното отменяне на операцията, която му бе коствала толкова усилия, не беше добра новина за начало на деня. Като оптимист по природа обаче, единственото, което си помисли, бе, че за днес не може да се случи нищо по-лошо. Поне за това беше прав.

Монтагю имаше мек глас и остър, пронизващ поглед. Понеже беше изключителен патриот, през 1938 година се бе записал в доброволния резерв на Британския кралски флот. Заради юридическото му образование го разпределиха в отдел, където можеше да бъде полезен с познанията си, а оттам го прехвърлиха в Хъмбърсайд като официален сътрудник на разузнаването към Генералния щаб.

Сега той крачеше бързо по тъмните извити коридори на секретния център на британското разузнаване. Бе обещал на началника си за по-малко от три дни да организира нова мисия и затова мислите му препускаха като див жребец. Спомни си момента, когато бе утвърдена току-що отменената операция „Минсмийт“. Случи се преди четири години в бункер под лондонското Сити. Край кръглата маса имаше седем души, подобно на рицарите на крал Артур^[10]. Понеже операцията бе строго секретна, той не знаеше самоличността дори на половината от тях.

Във вихрушката от идеи тогава се бяха родили петдесет и една възможности да измамят нацистите. В резултат от срещата бе изработен доклад със заглавие „Пъстърва“, който щеше да остане в историята на контрашпионажа. Едно от предложенията, а именно номер двайсет и осем, бе прочутата операция „Минсмийт“.

Сега британският офицер трябваше да се съсредоточи върху останалите петдесет предложения. Много от тях бяха напълно неизпълними — например да се вложат експлозиви в консервените кутии за германската армия, — или абсурдни — да хвърлят в морето големи топки, намазани с луминесцентна боя, за да привлекат подводниците на врага. Всички обаче трябваше да бъдат анализирани в конкретен контекст, като зрънца, от които можеха да покълнат други бъдещи планове.

От направените тогава предложения несъмнено най-доброто бе на сър Иън Флеминг^[11] и Монтагю си помисли, че ако се тръгне по тази линия... Една измама можеше да даде решение на проблемите им. Същевременно му хрумна и друга любопитна идея — да разхвърлят писма в бутилки с противоречиво съдържание, дошли уж от екипажа на измислена заседнала подводница. Не. Твърде неправдоподобно. Трябваше да измисли нещо друго. Офицерът стигна до врата с надпис „Зала 13“. Почука и влезе.

Малкото помещение бе изпълнено с гъст цигарен дим. Групата в зала 13 се състоеше от дванайсет души — петима мъже и седем жени. Когато Юън влезе, всички оставиха работата си и се възряха в офицера с най-висок ранг в залата, тоест в него. Монтагю си пое дълбоко дъх.

— Нищо не може да се направи. Въпреки настояването ми операцията е отменена — съобщи той. — Разполагаме със седемдесет и два часа, за да измислим друга гениална идея. Така че... на работа!

Групата изобщо не бе съгласна със заповедите на ръководството, но всички бяха военни и трябваше да ги изпълняват. Секретарката на Юън, Патриша Трехърн, се приближи до шефа си и нежно сложи ръка на рамото му в знак на съпричастност. На всички им предстоеше тежка нощ, така че Пат — всички я наричаха така — се зае да приготвя голямо количество силно кафе, нейна запазена марка.

VII.

На следващия ден Амелия, Хулиан и Алонсо се срещнаха с англичанина в бедна къщичка, разположена извън селото. Константино и Белен, стари приятели на бащата на Джон, любезно и напълно безвъзмездно му отстъпваха дома си винаги когато се намираше в района на Уелва. На младини бяха работили в мините на Риотинто под началството на баща му, на когото бяха вечно благодарни за помощта, оказана в трудни времена, когато по тези земи беше невъзможно да сложиш в уста дори суха коричка хляб.

Лицето на червенокосия англичанин беше неузнаваемо.

— Прави бяхте, няма операция.

Изглеждаше сломен. Информацията, получена от патрула, се бе оказала вярна. Началниците му бяха съобщили, че обмисляли други възможности, за да заблудят германците, а той можел още на следващия ден да се върне в Лондон през Лисабон. Работата му в Пунта-Умбрия била приключила. Джон не беше на себе си от яд, не разбираше проклетата чиновническа бюрокрация.

— Толкова усилия, толкова смърт, за да се снабдим с тайна информация... и всичко се оказва напразно!

Пръв Хулиан наруши настъпилото мълчание:

— Ако те не искат да продължат напред, време е ние да го направим.

Англичанинът го погледна учудено. Самият той имаше същото желание, но не виждаше как то може да бъде осъществено без помощта на МИ-5.

Хулиан започна бързо да разказва детайлите на операция „Минсмит“ — каквото беше гледал във филма и прочел в книгата и в учебниците по история. Трябваше да намерят униформа, да фалшифицират документи и да се снабдят с предполагаемите лични вещи на починалия пилот. Можеха да организират всичко тук, на място. Предполагаше, че Джон има връзки в околността и познава доверени хора, които ще помогнат за делото.

Англичанинът ги погледна с възхищение.

— Можем да опитаме.

И така реши да приеме предизвикателството. Канцеларските мишки в Лондон не правеха нищо, но той нямаше да чака със скръстени ръце. Доколкото зависеше от него, ничия смърт нямаше да остане напразна.

И особено тази на Лола Мендиета.

VIII.

— Гооол!

Десетки запаянковци по пейките на стадиона закрепяха с всички сили.

Алонсо не знаеше точно какво да прави. Беше гледал няколко футболни мача по телевизията, но не разбираше защо модерните хора подлудяват от такива глупости. Въпреки всичко му беше по-забавно да присъства на живо на футболен мач. Най-сетне направи същото, което правеше многобройната публика на стадиона — бясно закрепя.

Мислите на Амелия обаче бяха на съвсем друго място. Опитваше се да подреди предстоящите задачи за изпълнение на мисията им. Откакто бяха пристигнали в Пунта-Умбрия и след спречкването в кръчмата, нещата вървяха по-спокойно, но тя не преставаше да се тревожи.

Хулиан не беше голям почитател на футбола, затова използва времето да си преповтори какво предстоеше да се направи за изграждане на фалшивата самоличност на мъртвия пилот. По принцип задачата не беше трудна, но трябваше да бъде изпълнена за рекордно кратко време. Именно затова се намираха тук — на публично и привидно неутрално място като стадиона на „Риотинто Баломпие“, където да се срещнат с човека, който можеше да им помогне.

Този ден се играеше приятелска среща между местния отбор и клуб „Рекреативо Онуба“. Джон тайничко се оглеждаше. Имаше уговорка, но човекът закъсняваше. С едно око наблюдаваше срещата, много оспорвана и напрегната като за приятелски мач, а с другото внимаваше за всяка дебнеца опасност.

Съдията изсвири засада, а треньорът, Рикардо Уерт Сера, познат сред запаянковците като „Англичанчето“, се сети за всичките му роднини. Алонсо изобщо не разбираше какво се случва. Хулиан се опита да му обясни какво означава „засада“, но без особен успех. Тогава Джон се усмихна и с безкрайно търпение разясни на Алонсо, че терминът „орсай“ е всъщност испански вариант на английското „офсайд“, което означава „засада“. И тогава се случи

нещо, което историците можеха да включат в хрониките за вечни времена, ако бяха присъствали на мача — един елитен пехотинец от Фландърските войски проумя правилата на засадата във футбола.

През това време почти незабелязано до патрула седна човекът, когото очакваха.

Казваше се Фалшивия Пако.

IX.

Пако беше истински професионалист и въпреки прякора можеше да му се има доверие. Основното му предимство обаче беше бързината, с която можеше да реагира на молбата им. Държеше за прикритие скромна печатница в Ел Кампильо, където вършеше двойна работа — законна и нелегална. Не закъсняваше с поръчките и никога не разкриваха фалшификациите му, нещо много важно в неговата професия. Щеше да им струва скъпо, но цената беше нищожна в сравнение със залога. Разполагаха само с четирийсет и осем часа, за да изградят фалшивата самоличност на Уилям Мартин, пилот от Кралските въздушни сили, чийто несъществуващ самолет трябваше да бъде свален над Атлантическия океан.

По онова време полетите между Англия и Северна Африка били чести, главно за британските офицери, осъществяващи куриерски връзки. В Берлин знаеха за това и лесно биха повярвали, че един от самолетите е бил свален от германската противовъздушна отбрана.

Джон незабелязано връчи на Пако списък с необходимите неща. Фалшификаторът запали цигара и погледна поръчката на клиента.

— Срокът е два дни, Пако — предупреди го Джон.

Мъжът потвърди с жест, но и с леко съмнение.

— Ей, рижав... не ме притискай! Знаеш, че само страхливите и лошите тореадори бързат.

— Понякога и добрите шпиони — пошегува се Амелия.

Пако помърмори малко, но си личеше, че ще им помогне. Джон плащаше добре, а и фалшификаторът му дължеше няколко услуги. Освен това покойният му баща се бе сражавал с нацистите и тази помощ за Съюзниците щеше да бъде в негова памет. Колебанията му окончателно се изпариха, щом видя усмивката на Амелия.

За едно обаче беше прав — искаха от него прекалено много неща за твърде кратко време. Пако отново загледа списъка.

— Имаш думата ми, Джон. За два дни ще бъде готово.

Двамата си стиснаха ръцете, за да скрепят уговорката. Всички почувстваха облекчение.

Х.

След края на мача в еуфория от победата на местния отбор запаянковците се отправиха към близките кръчми, за да коментират най-интересните моменти и да разхладят гърлата си с някоя и друга чаша вино. Както правят и до ден-днешен.

Алонсо непрекъснато задаваше въпроси на Джон за правилата на футбола. Не разбираше защо играчите не могат да използват ръцете си — така щеше да е много по-лесно за всички. Англичанинът му обясни, че имало друг популярен спорт, който се играел с топка, две врати, крака и ръце. Наричал се ръгби.

На Амелия вече ѝ бяха втръснали разговорите за футбол и се опита да отклони темата в по-практична посока — как успешно да изпълнят мисията. Заедно с останалите обсъди какво още е необходимо за достоверното изграждане на самоличността на предполагаемия офицер, която според историята бе успяла да измами германците.

Освен връчения на Пако списък с паспорт, различни документи за самоличност и военна книжка, патрулът трябваше да се снабди и с някои вещи, които да придадат повече правдоподобност на пилота Уилям Мартин и да накарат нацистите да налапат кукичката.

Тримата агенти на Министерството бяха убедили Джон, че имат цялата тази информация благодарение на Лола, която наскоро бе пътувала до Лондон и бе научила от първа ръка подробности за операция „Минсмийт“.

На първо място им предстоеше да измислят достоверна история. Знаеха, че в Уелва има доста инфилтрирани германски шпиони и ако не изпипаха детайлите, всичко щеше да отиде по дяволите. За шпионите „детайли“ означават правдоподобни подробности от ежедневието.

Налагаше се да напишат две-три любовни писма, и то така, че да изглежда, че са препрочитани многократно, както и да вмъкнат сред вещите на пилота снимка на въображаема годеница на име Памела. Според оригиналния план за целта трябваше да се използва фотография на една от служителките в зала 13, Джийн Лесли, но сега трябваше да изработят фалшификат с образа на Амелия в подобна поза.

Мартин бил купил годежен пръстен за предполагаемата си любима, както ставаше ясно от фактура със стойността му в лири стерлинги. Нужни им бяха и билети за театър, за да докажат, че на 22 април, вечерта преди фаталния полет, двамата влюбени са били в Лондон, в Театъра на принца на Уелс, и са гледали мюзикъла „Напишете нова бележка“. Както фактурата, така и билетите щяха да бъдат изработени от фалшификатора.

На врата на мъртвеца трябваше да закачат верижка със сребърно кръстче и опознавателен медальон с надпис „Майор Мартин от Кралския морски флот, римокатолик“. Ако нещата вървяха по план, със сигурност щяха да го погребат в католическото гробище на Уелва „Нуестра Сеньора де ла Соледад“, а не в английската колония в Гибралтар. Така разследванията на германските шпиони щяха да бъдат улеснени, защото местните испански власти щяха да им дадат пълна свобода на действие.

Освен това пилотът щеше да носи и писмо от баща си, няколко ключа и неплатени фактури, по които можеха да се проследят движенията му през предишните два дни, както и автобусни билети, цигари, кибрит и прочие.

Въз основа на тези намерени вещи германците щяха да установят, че става дума за леко разсеян в ежедневието си младеж, небрежен към личните си финанси, но опитен експерт по организиране на морски и сухоземни операции, поради което е бил назначен на фронта в Северна Африка.

Този факт идеше да бъде изрично упоменат в писмото на лорд Луис Маунтбатен до главнокомандващия британските сили в Средиземно море адмирал Андрю Кънингам. То щеше да гласи, че майор Уилям Мартин е добър познавач на техниките за извършване на морски десанти и Маунтбатен му го отстъпва за предстоящото нападение в Гърция и Сардиния.

Именно в тази част на писмото се криеше същината на въпроса. В тези няколко думи се състоеше измамата, довела до края на войната. Обаче, за да клъвнат германците, трябваше всичко да е представено изключително правдоподобно. А това нямаше да е никак лесно. На първо място, за два дена трябваше да се снабдят с труп, наподобяващ британски офицер.

По улиците на живописното селце Риотинто хората се разхождаха безгрижно нагоре-надолу, защото беше почивен ден. Един мъж обаче изглеждаше не на място. Непознатият се криеше между сенките и следеше с поглед Амелия, Алонсо, Хулиан и Джон. Не ги изпускаше от очи, откакто бяха напуснали стадиона. Единственото, към което се стремеше, бе да попречи на операция „Албондигиля“ и на участниците в нея. Той провери оръжието си и решително последва четиримата агенти...

[1] Испански скоростни влакове, които развиват над 300 км/ч. — Б.пр. ↑

[2] На испански означава „кюфте“. — Б.пр. ↑

[3] Така в Испания наричали генерал Франко. — Б.пр. ↑

[4] Става дума за 250-та пехотна дивизия, военна част от испански доброволци, служещи във Вермахта на нацистка Германия на Източния фронт по време на Втората световна война. — Б.пр. ↑

[5] Испански кинорежисьор, любим на героите на този роман. — Б.пр. ↑

[6] Традиционно питие, смес от мастика и коняк. — Б.пр. ↑

[7] Франсиско Архона Ерера (1818–1868), по прякор Кучарес, е прочут испански тореадор. — Б.пр. ↑

[8] Федерико Гарсия Лорка (1898–1936), испански писател, чието убийство в началото на Гражданската война се предполага, че е акт на хомофобия. — Б.пр. ↑

[9] Предградие на Мадрид. — Б.пр. ↑

[10] Броят на рицарите на крал Артур е спорен. Кръглата маса и Уинчестър има 25 места, но различни източници сочат между 12 и 150 рицари. — Б.ред. ↑

[11] Иън Ланкастър Флеминг (1908–1964), известен в България като Ян Флеминг, е английски писател, автор на поредицата за Джеймс

Бонд. В годините на Втората световна война е работил в Британското военноморско разузнаване. — Б.пр. [↑](#)

СЪПРОТИВА

I.

Първите утринни лъчи се процеждаха през проядените дъски на бараката, в която Ернесто и Лола спяха на земята, сгущени един в друг, за да се предпазят от студа, пронизващ костите им. Ернесто се пробуди от дрямката си. Гърбът го болеше. Много. Дори Томас де Торквемада^[1], когато открил баща си в тъмницата на Инквизицията, не го е сварил толкова вцепенен. От раздвижването му Лола също се събуди.

Чук! Чук! Чук!

Някой потропа на вратата. Лола и Ернесто се изправиха. Опитаха се да се разсънят. Стори им се странно стражите да чукат, преди да влязат. Тук вежливостта не беше на голяма почит.

Чук! Чук! Чук!

Пленниците се спогледаха. Ситуацията им се стори абсурдна.

— Влез! — леко колебливо отвърна Ернесто.

Врата бавно се отвори. Мъж на средна възраст с овехтяло расо, очила и любезна усмивка показва главата си през процепа.

— Кой сте вие? — попита рязко агентът.

— Името ми е Иняки Аспиасу. Може да ме наричате Иняки, отец Аспиасу или просто „падре“. Може ли да вляза?

Ернесто потвърди с характерната си полуусмивка и свещеникът влезе в бараката. Носеше малко хляб и две тенекиени чаши с течност, бегло напомняща на кафе. Любезно им ги предложи и двамата пленници посегнаха към закуската. Започнаха бързо да се хранят, а Иняки мислено ги съжали. Знаеше, че щом са сами, отделени от другите затворници, значи са много важни за враговете. Това нямаше да им донесе нищо добро.

Мислите на отца се понесоха назад, към годините на Гражданската война. Тогава Иняки за малко не бе загинал заради революционните си идеи. Макар и да беше божи служител, имаше не

малко врагове в енорията. За негов късмет в последния момент бяха отменили присъдата му и я бяха заменили с домашен арест с намерение по-късно да го заточат в Андалусия. Това така и не се случи, защото той успя да се измъкне от домашния си арест, започвайки дълго бягство през земите на баските, което накрая го отведе във Франция.

Въпреки че напусна Испания, Иняки не загърби гражданския си дълг. През годините на Втората световна война сътрудничеса на Католическия комитет за помощ на бежанци, оказваше духовна подкрепа на другарите си в поправителните лагери и на децата емигранти. Помагаше и на много жертви на Гестапо. Сред тях беше и Роджър Сърмънт, млад еврейин цигулар, когото той укрива в продължение на няколко месеца. Младежът свиреше на цигулка като същински ангел.

Сега отец Аспиасу беше в Гюрс като доброволец, за да помага на затворниците и по-конкретно — на малкото останали испанци.

— Ако се нуждаете от духовна помощ, аз съм тук, другари.

Ернесто и Лола любезно отклониха предложението му. Нуждаеха се от друг вид помощ. Най-добре щеше да им дойде портал на времето в тясната барака.

Иняки каза, че има да им съобщи нещо жизненоважно и за двамата, което можело да ги избави от всичките им проблеми, но точно в този миг влязоха двама германски войници. Зад тях вървеше сержант Мартин Зомер, един от най-жестоките мъчители на Третия райх, известен с прякора „Звяра“. Задачата му беше ясна — да изкопчи от двамата пленници цялата възможна информация. Придружаващите го войници хванаха под мишниците отец Аспиасу и го извлякоха навън. Горкият човек успя само да изпрати безкрайно състрадателен поглед на двамата си сънародници.

Звяра отвори куфарчето си и бавно и с наслада започна да вади от него всякакви инструменти за мъчение — клещи, скалпели, малко чукче...

Вратата рязко се затвори.

II.

Когато вратата отново се отвори, от бараката излезе сержант Зомер с ядосано изражение. С бяла кърпа почисти ръцете си от кървавите петна и после я захвърли на земята. През това време покрай него преминаха двама нацистки офицери. Попитаха го дали е успял, но той поклати глава. Бил изненадан от твърдостта на двамата испанци, но нямало причина за тревога, защото рано или късно щели да запечат като славейчета. Зомер се отдалечи от бараката на Ернесто и Лола със зловеща усмивка, а стражите отново затвориха вратата. Пред постройката чакаше Иняки, който поиска да види затворниците. Отказаха му. Можел да ги посети едва на другия ден.

Щом останаха сами, Ернесто и Лола се опряха един на друг и се отпуснаха на пода. Окървавените им лица, насинените им ръце и студената пот говореха красноречиво за случилото се. Въпреки всичко засега бяха живи. За утре обаче нищо не се знаеше.

Лола тревожно попита Ернесто какво ли ще стане с тях...

— Шансовете са петдесет на петдесет — отвърна той.

Жената не разбра значението на тези думи. Той ѝ обясни, че сега са оцелели, но утре съдбата им отново щяла да се решава. И така щяло да бъде всеки ден. Не бивало да гледат по-далеч от настоящето. Лола се съгласи. Думите му ѝ се сториха разумни. Ернесто не беше голям почитател на футбола, но му се струваше, че тази крилата фраза на Диего Симеоне обобщава философията на живота.

Преди да влязат германците, Ернесто бе скрил малко от хляба на Иняки и сега предложи половината на Лола, която му благодари за жеста. Двамата започнаха да ядат внимателно, за да не разкървяват посинелите си устни. В този момент мълчаливо почувстваха приятелство и близост. От време на време се споглеждаха и се усмихваха.

Салвадор имаше право — никой от тях никога не би издал информация на германците. Когато се взря в спокойния поглед на Лола, Ернесто остана със същото убеждение. Беше смела жена.

III.

Над Гюрс бе паднала нощта. След сирените настана дълбок мрак. На Ернесто и Лола не им се спеше и тогава настъпи моментът на

откровенията.

Тя чувстваше, че след неуспеха на усилията ѝ в борбата против Франко и против фашизма трябва да направи всичко възможно да попречи нацизмът да победи. Затова бе останала във Франция. Затова се беше включила в Съпротивата. Мразеше да губи в живота и не искаше да позволи на германците да спечелят. Началникът на оперативния отдел на свой ред сподели, че е убеден в победата на Съюзниците. Увереността на Ернесто даде кураж на Лола, която започна да му разказва как протича един нормален ден на куриер на Съпротивата.

— Чрез Албер Льо Ле ме информираха, че се нуждаят от услугите ми. Тогава пристигах в Канфранк, взимах документите и ги прилепах с пластири на гърба си. Разбира се, никога не съм ги отваряла, но предполагам, че съм пренасяла секретна информация, пари, писма.

По-късно освен разнасянето на поща започнала да се включва и в спасителни акции. От 1942 година пътувала по два пъти в седмицата до Франция. Вече не си спомняла колко хора била извела от Испания. Много от тях били евреи, макар че не била абсолютно сигурна. С повечето не разменяла и дума. За по-голяма сигурност на всички, ако някой попитал, казвала, че спътниците ѝ са глухоними.

На Ернесто му беше приятно да разговаря с Лола, която в наше време вече бе сред мъртвите. Тя не знаеше какво я очаква в бъдеще, но въпреки всичко не губеше надежда. В нейно лице виждаше само млада жена, изпълнена с идеи, неспособна на предателство, дори и когато ѝ вадят ноктите или обезобразяват лицето ѝ. Въпреки че Лола щеше да умре от рак през 2016, Ернесто се боеше, че историята би могла да се промени и само след дни да загинат заедно в някоя газова камера.

Патрулът не бе повторил опита си да ги спаси, но вероятно имаха сериозна причина за това. Сега му беше трудно да отгатне каква точно. Моментът не бе подходящ. Най-разумно беше да се опитат да поспят и да възстановят силите си.

Макар и доста трудно, Ернесто най-сетне заспа. За жалост не го оставиха дълго да почива.

Чук! Чук! Чук!

Някой почука на вратата и го изтръгна от неспокойната дрямка. Ернесто стана въпреки болките по цялото си тяло. Видя по ръцете си

засъхнала кръв и осъзна, че кошмарът, който му се беше присънил, бе истинската действителност. И че за съжаление започва нов рунд. Още една спирка към тяхната Голгота.

— Аз съм, отец Иняки.

— Влезте, отче — отвърна Ернесто.

Аспиасу влезе с лекарска чанта. Щом видя раните на двамата испанци, едва успя да сдържи ужаса си.

Лола също се събуди, но ѝ бяха нужни няколко секунди, за да се ориентира какво става. Успя да се усмихне на свещеника, въпреки че лицето ѝ беше подуто и я болеше.

— Освен ваш духовен баща ще бъда и ваш лекар. Имате късмет, чада мои. Мога да изцеря и телата, и душите ви. Две в едно.

Отецът се залови да промива раните им, доколкото можеше. После се наведе към тях и със съвсем тих шепот им съобщи това, което предния ден не бе успял:

— За утре се подготвя бягство от лагера. Успях да включа и вас. Ще се измъкнете от тук, другари. Много скоро ще бъдете далеч. След няколко дни ще сте свободни на неутрална територия.

Ернесто не можа веднага да отговори, но се усмихна на новината.

Същото направи и Лола.

IV.

В концентрационния лагер в Гюрс мерките за сигурност бяха засилени. Нямаше да е лесно да се изплъзнат. Германците бяха назначили дори експерти по бягствата, специализирани в откриването на нелегални тунели. Затворниците ги наричаха „хрътки“.

Няколко военнопленници бяха изготвили план за спасение. Повечето бяха французи, макар че им помагаха затворници от всички националности, всеки според възможностите си, като отец Аспиасу например. Сред тях имаше висши офицери, които бяха сформирали нещо като комитет за бягство с командир Роже Ино.

Идеята им беше да изградят едновременно три тунела, в случай че някой от тях бъде разкрит. Всяка от галериите си имаше различно

име. Конкретно бяха наречени „Атос“, „Портос“ и „Арамис“. Повече обяснения не са нужни.

Тунелите трябваше да бъдат прокопани от вътрешността на лагера. Започваха от три различни бараки и излизаха в близката гора. Това щеше да улесни бегълците, защото така можеха да се укрият сред дърветата и лесно да се промъкнат до най-близкото село. Тунелите бяха прокопани за по-малко от три месеца с невероятно умение предвид липсата на каквито и да било подръчни средства. С помощта на празни опаковки от мляко затворниците прокараха дори нещо като въздушна инсталация. Подсигуриха галериите с дъски от леглата си.

През цялото време бяха срещали огромни затруднения, главно при изхвърлянето на изкопания материал. Пренасяха пръстта в чорапи, които криеха в крачолите на панталоните си, а после я разпръскваха из целия лагер. Когато вече не можеха да го правят незабелязано, решиха да запълнят тунел „Атос“. Той повече нямаше да бъде използван. Там скриха и документите, картите и всичко, което можеше да уличи организаторите на бягството.

От няколко дни нервите на всички бяха обтегнати до краен предел. Бяха работили много седмици и знаеха, че рискуват живота си, ако нещо се обърка. Усетили високото напрежение, германците започнаха да подозират, че се крои нещо нередно. Тогава на някого му хрумна блестяща идея. Ако нацистите разкриеха единия тунел, щяха да се успокоят, доволни, че са предотвратили бягство. После щяха да занижат вниманието си и именно тогава щеше да настъпи най-подходящият момент за действие. Решиха да пожертват тунел „Портос“. Един от пазачите го откри след инсценирано изгърваване на информация от затворник. За наказание човекът бе затворен за цял месец в карцера.

Този смелчага беше евреинът Адриер Боне, който постави интересите на другарите си пред своите. Знаеше, че няма да успее да избяга с останалите, но за нищо на света не можеше да пренебрегне чувството си за солидарност и жертвоготовност. Оставаха едва двадесет и четири часа до решителния момент, който трябваше да настъпи през първата нощ на новолуние, когато бе по-трудно за снайперистите да ги забележат. Освен това беше петък, а в края на седмицата влаковете превозваха много войници в градски отпуск и

военното присъствие в Гюрс намаляваше. Всичко беше подготвено. Ако бягството успееше, Ернесто и Лола можеха да се спасят.

Лошото бе, че в учебниците по история пише, че планът за бягство от концентрационния лагер в Гюрс завършил с пълен провал.

Авторите им обаче не подозираха за съществуването на Министерството на времето.

V.

Ернесто и Лола все още се опитваха да се възстановят след втория ден в лапите на онзи негодник, Звяра. Втория път мъченията му бяха още по-брутални. И двамата се чувстваха на предела на силите си. Не знаеха дали ще могат да издържат трети ден. За днес обаче най-лошото бе приключило. Това им помагаше да не чувстват така остро болката си.

Възможността да избягат от този ад им вдъхваше повече сили, отколкото всъщност им бяха останали. Отец Аспиасу им съобщи, че всичко щяло да се случи през нощта. Той щял да разсейва пазача на бараката им, докато един затворник ги отведе при останалите. Там двамата щели да се присъединят към групата и да притичат около сто метра до входа на тунела, за да излязат на мечтаната свобода.

Преди да заспи, Лола си припомни колко обичаше да пие топъл шоколад с родителите си в „Сан Хинес“, когато пътуваха до Мадрид. После положи глава на гърдите на Ернесто. Звяра му беше причинил огромен хематом точно на това място, но началникът на оперативния отдел беше джентълмен — премълча болката и остана неподвижен.

Скоро двамата затвориха очи и заспаха.

На следващия ден след свечеряване беше денят X.

[1] Томас де Торквемада (1420–1498), Велик инквизитор, известен с жестокостта си към евреите и всички неверници. Според легендата Торквемада посетил затворник, осъден на смърт, който се оказал баща му. Това обаче не му попречило да потвърди екзекуцията. — Б.пр. ↑

МЕЧТИТЕ НОСЯТ БОЛКА.

I.

— Ириондо, Венансио, Зара, Панисо и Гаинса. Най-добрите защитници в момента.

Алонсо кимна, макар че не разбираше напълно за какво говори Джон. Истината бе, че просто много му харесваше. Никога не си бе и помислял, че някой англичанин може да му бъде приятен, но червенокосият изглеждаше добър човек, боец, на когото Алонсо можеше да се довери. На всичко отгоре говореше испански прекалено свободно за истински англичанин.

Двамата чакаха пред Института по съдебна медицина в Уелва. Техен човек им бе пошушнал, че там може би ще намерят труп на умерена цена за целта си. По принцип идеята да откраднат труп не ги караше да се гордеят особено със себе си, но в екстремни случаи бяха нужни екстремни мерки. Чакаха вече повече от час и си убиваха времето с разговори за краля на спортовете.

— От испанските отбори най-много харесвам червено-белите от „Атлетик Билбао“, а от английските — червените от „Манчестър Юнайтед“, като баща ми. Той винаги си е мечтал синът му да стане център-нападател и да играе на „Олд Трафорд“. Предполагам, че се чувства разочарован от мен — с тъжна добродушна усмивка въздъхна Джон.

Замълчаха за миг. Алонсо също си спомни за баща си. Много рядко му се случваше. Напълно обяснимо. Сега обаче почувства съжаление, че не може да го прегърне.

Покрай тях мина момче със стара топка. Вървеше и разсеяно я подритваше. Топката се отклони на няколко метра и спря в краката на Джон, който с лек пас я върна на хлапето. Така Джон, Алонсо и момчето си размениха няколко пъти топката. Алонсо истински се въодушеви. Предвид факта, че за първи път в живота си риташе топка,

не се справяше никак зле, макар че с лекотата, с която използваше ръцете си, по го биваше за вратар.

После пристигнаха Амелия и Хулиан и импровизираният мач бе прекратен. На Амелия ѝ беше втръснало от толкова футбол. Хулиан поиска топката и също направи няколко паса, за да си припомни времената, когато с приятелите си от квартала ритаха край Пуерта Бонита.

Двамата току-що бяха разговаряли със Салвадор и го бяха информирали за развоя на мисията. От Лола и Ернесто изглежда нямаше никакви известия, както и от командването на съюзническите войски. Трябваше да продължат операция „Албондигиля“ както бе предвидено по план.

Тogaва от Института по съдебна медицина излезе един санитар и се приближи до Джон.

— Може да влезете.

II.

Стените на моргата бяха пропити със специфична миризма. Не беше прекалено неприятна, но съчетаваше смърт, влага и формалин и оставаше в носа часове наред. Групата тръгна по коридорите, облицовани догоре с бели плочки, и достигна до голяма зала с носилки, покрити с чаршафи. Членовете на патрула останаха отпред, само Джон влезе вътре заедно със санитаря.

В залата двамата мъже се приближиха до най-близкия труп. Джон леко надигна чаршафа. Беше нисък циганин на около двайсет години. Нещастникът се удавил край брега. Това обстоятелство го правеше много подходящ за мисията. Чертите му обаче не бяха британски, меко казано. Не вършеше работа.

После англичанинът попита дали няма друг подходящ труп, но санитарят поклати глава. Повечето били старци, с изключение на две деца, починали от туберкулоза. Нищо не можеше да се направи. Имаха още един ден, за да изчакат да докарат труп, отговарящ на всички условия. За момента разполагаха само с мъртвия циганин. Или трябваше да го вземе, или да го остави.

Джон реши да го остави.

III.

Централните улици на Уелва се подготвяха за предстоящото посещение на генерал Франко, част от победоносната му обиколка из страната. Всичко трябваше да бъде перфектно и работниците се трудеха неуморно. Сутринта бяха започнали да украсяват улиците, да монтират трибуна за манифестацията, да окачат знамена и да поправят фасадите. Няколко работници издигаха голяма триумфална арка при входа на булевард „Зундхайм“ и площад „Пунто“.

Джон ненавиждаше генерала и тези срамни приготовления. След Гражданската война страната бе потопена в лишения и на този фон подобни разточителства бяха прекалени. Сега обаче групата крачеше към автогарата и единственото, което трябваше да правят, бе да си отворят очите и ушите и да си затварят устата. Сетивата на англичанина винаги бяха нащрек и благодарение на това той започна да подозира, че са наблюдавани. Сподели го с другарите си. Може би си въобразяваше, защото знаеше, че Уелва е пълна с шпиони, но трябваше да са готови за всякакви изненади. Джон не грешеше. Още от предишния ден един мъж ги следеше и сега отново вървеше след тях. Дебнеше удобен момент, за да ги нападне.

Преминаха покрай немското консулство в града и се изненадаха от видяното пред него. На фасадата му висеше огромно знаме с черната свастика на нацистите. В сградата се разпореждаше Адолф Клаус, началник на Абвера^[1] за Андалусия, страховит и незаменим шпионин, който бе участвал в Гражданската война като член на легион „Кондор“^[2] Имаше добри връзки с испанските власти и от имението си край Уелва организираше саботажни акции и наблюдение на британските кораби в Гибралтар. Точно заради него бе предвидено операция „Минсмит“ да бъде проведена в Уелва. Освен това съименникът му Адолф Хитлер му имаше пълно доверие. Ако Клаус повярваше, че Уилям Мартин и информацията му са верни, Фюрерът също щеше да повярва.

IV.

Седнали на пейка в старата автогара на Пунта-Умбрия, четиримата агенти очакваха пристигането на автобуса. Бяха минали през пощенската станция, където Джон получи отговор на шифрованата си телеграма до Лондон.

Англичанинът не спираше да мисли за съдържанието на посланието от МИ-5. Беше възмутен. Настояваха веднага да се върне на британска земя или ще бъде обвинен в държавна измяна. Застрашавал изпълнението на бъдещите им операции. С други думи, трябваше да се откаже от операция „Мийтбол“ — така сънародниците му наричаха операция „Албондигиля“. В противен случай последствията за него и за всеки друг участник в това безумие можели да се окажат пагубни.

— Шибани чиновници! — изруга Джон.

Разкопча ризата си и показа на патрула раните си от войната. Бил участвал като пилот на самолет и на два пъти се спасил по чудо, а сега тези жалки канцеларски плъхове му отказвали помощ.

— Какво можем да направим? — тъжно попита Амелия. — Явно вече се противопоставяме не само на германците, а и на Съюзниците.

— Да продължим до край. Каквото и да ни струва. Независимо от жертвите — решително отвърна Джон.

Останалите тревожно го погледнаха. Никога не го бяха виждали такъв. Ситуацията ставаше все по-сложна. А утре по това време всичко трябваше да е готово.

Междувременно никой не забеляза, че освен непознатия, който ги следеше още от Риотинто, още един агент не ги изпускаше от погледа си.

Също така не можеха да предположат, че точно в този момент в Лондон някой кръстосва шпага в защита на Джон.

— Робъртс има право!

Тези кратки и категорични думи бяха изречени с много плам от Юън Монтагю. Неговият началник, генерал Дрифтууд, не отговори нищо. Знаеше, че подчиненият му е прав, но... не можеше да направи нищо. Ръцете му бяха вързани. Министър-председателят Чърчил лично бе отхвърлил операцията. Точка и край.

— Юън, съжалявам, но се налага да забравим за майор Уилям Мартин. Потърсете друг вариант. И то бързо. Свободен сте.

Монтагю козирува и напусна кабинета. В същия момент обаче взе решение — докато нямаха по-добра идея, сътрудниците от зала 13 щяха да продължат да изпълняват първоначалната операция „Минсмийт“. Не обичаше да се противопоставя на заповеди и знаеше какви ще бъдат последиците лично за него (това е строго правило по време на война), но беше длъжен да постъпи така.

V.

Джон покани Фалшивия Пако в трапезарията, където се бяха събрали всички членове на патрула. Фалшификаторът поздрави присъстващите:

— Добър ден, господа... и госпожице.

Отвърнаха му също с поздрав. Пако седна, отвори куфарчето си и извади материалите.

— Паспорт... документи... билети за театър... и военна книжка... Това е всичко. Фалшивия Пако държи на думата си.

Джон разгледа работата на Пако. Въпреки малкото време, с което разполагаше, той се беше справил чудесно.

— Поздравявам те! — заяви англичанинът.

— Няма защо, рижко. А сега давай сухото. Нали знаеш... приятелството си е приятелство, но сиренето е с пари.

Джон и другарите му се засмяха. Пако беше практичен човек. Амелия извади пачка с банкноти и я подаде на фалшификатора, който внимателно взе парите. После си наплюнчи палеца с език и се зае да ги брой.

— Не ни ли вярваш, старче? — шеговито подметна Джон.

— Вярвам ви, но може да сте сгрешили при броенето.

Мъжът бързо преброи парите. Личеше си, че има богат опит.

VI.

Седнала пред пишещата машина, Амелия преписваше двете писма от командването на Съюзниците, които щяха да послужат като примамка за германските нацисти. Салвадор им беше изпратил

сканирани двата документа от разсекретените архиви на британските разузнавателни служби, качени на уеб-страницата им. Благодарение на прословутата англосаксонска прозрачност можеха да се научат много неща.

Амелия сгъна листовете три пъти, както пишеше в историята, а после леко отскубна две от миглите си и ги постави в писмата, за да е сигурна дали някой ги е чел, преди да бъдат върнати на британското разузнаване. Пъхна листовете в пликове и се замисли.

— Една задача по-малко.

Сега ѝ предстоеше нещо доста неприятно — да позира полугола за снимка пред Хулиан.

VII.

Джон довърши двете любовни писма от Памела, въображаемата годеница на Уилям — несъществуващия пилот. Памела и Уилям... Уилям и Памела. Крал Карл и кралица Клара... Джон се усмихна на глупостта, която му бе хрумнала.

Сгъна няколко пъти писмата и леко ги намачка, за да не приличат на току-що написани. Дори изцапа едното със следи от чаша кафе. Тези малки детайли бяха особено важни.

Погледна доволен резултата от усилията си. И тогава внезапно получи дежавю. Спомни си за покойната си съпруга Марги. Рядко се сещаше за нея, не защото не му липсваше, а защото изпитваше прекалено силна болка от отсъствието ѝ. Обвиняваше се за смъртта ѝ и мислеше, че би било невъзможно да продължава да живее ден след ден с тези угризения. Затова се опитваше да не мисли за нея... макар че понякога беше неизбежно. Ако не го бе придружила онази сутрин до Лондон, за да посети братовчед си, и днес щяха да бъдат заедно. Джон трябваше да ѝ откаже, но за жалост не бе достатъчно категоричен. Точно тогава, на 7 септември 1940 година, германската авиация нападна с триста бомбардировача и шестстотин изстребителя и изравни със земята цялата източна част на Лондон. Това бяха най-тежките бомбардировки над столицата от всички набези в Англия, а Марги бе една от стотиците жертви през този ден.

Докато препрочиташе за последен път писмата, установи, че несъзнателно бе вмъкнал в тях думи, които жена му бе използвала в техните любовни послания. И след толкова време се разплака от мъка. Страшно много му липсваше! После се почувства по-добре. Поне се бе освободил от тежкия товар. Като си спомни за Марги, тя му се стори някак си по-близка.

Обеща си да мисли за нея всеки ден, колкото и да страда. Дължеше ѝ го.

В този момент в стаята влезе Алонсо. Видя, че приятелят му е с навлажнени очи и се поколеба дали да не го остави насаме. Накрая обаче реши, че в трудни мигове близките хора трябва да се подкрепят, и силно го прегърна.

Джон, развълнуван от жеста, му разказа историята на семейството си. Как бе загинала Марги и че от седмици не знаел нищо за сина си Брус, с когото не си говорели от смъртта на майка му. Младежът скоро бил навършил двацет години и се биел на фронта в Танжер. Сражавал се рамо до рамо с Брайън, по-малкия брат на Джон. Чичо и племенник били известни в батальона с храбростта и достойнството си. Англичанинът се гордееше и с двамата, но изпитваше ужас, че може да им се случи нещо лошо. Затова се бореше с всички сили за приключване на проклетата война веднъж завинаги. Бяха близо, много близо до изхода, но за следващата сутрин се нуждаеха от труп.

VIII.

Амелия позираше на морския бряг, облечена в черен бански костюм. Прикриваше разголените си части с бяла хавлиена кърпа и се преструваше на леко изненадана, но със закачлива нотка. Целта им беше да възпроизведат оригиналната снимка и затова нашата скъпа госпожица Фолк беше доста притеснена. Нежеланието ѝ да стане за посмешище и неудобството да позира с оскъдно облекло, при това пред Хулиан, никак не ѝ помагаха.

Щрак!

Хулиан направи още една моментална снимка.

— Чудесно, Амелия. Сега последната.

— Още една ли?

— Да, за всеки случай.

Притеснението ѝ го забавляваше.

— И преди половин часа каза така, Хулиан. Вече направихме двайсет снимки. Ще свърши филмчето.

— Спокойно, има достатъчно. Само още една...

Амелия отново зае поза.

Щрак!

Този път се получи наистина добре.

IX.

Вече разполагаха с всичко необходимо — униформа, ботуши, долни дрехи, куфарче и всички вещи и документи, които според историята е носил Уилям Мартин, когато бил намерен от рибар на брега на Пунта-Умбрия.

Липсваше само трупът. Денят преваляше, а не бяха получили положително известие от своя човек в моргата на Уелва. Оставаше им само един изход — гробището на Пунта-Умбрия. Четиримата излязоха от него с измъчени лица. Имаха нов проблем — в Пунта-Умбрия от началото на януари не бе починал никой. Почти три месеца. За местните жители новината беше добра, но за нашия патрул бе възможно най-лошата.

Операция „Албондигиля“ вървеше като по вода. Макар че нарушиха заповедите на Лондон, успяха за рекордно кратко време да съберат всичко необходимо, за да накарат нацистите да повярват, че Уилям Мартин е реален човек. Липсваше им само най-важното — трупът.

— Ще се наложи да убием някой нещастник. Някой, който отговаря на условията ни — заяви Джон с плашещо леден глас.

Амелия категорично отказа. Не искаше дори да чува подобни идеи от устата на никой от групата им. Хулиан се присъедини към мнението ѝ. Разполагаха с още няколко часа. Беше рано да се предават.

Алонсо и Джон обаче не вярваха в чудеса. Знаеха, че ако искат да довършат мисията, рано или късно ще се наложи да екзекутират невинен човек. Най-важното беше операцията. Проклета операция! Да,

щеше да умре невинен, но благодарение на неговата жертва щяха да бъдат спасени хиляди, може би милиони. Нима не си струваше?

Прекосяха улицата и поеха по една пресечка, за да съкратят пътя си на връщане от гробището. Нощта започваше да се спуска над Пунта-Умбрия, но малкото лампи в селцето едва-едва светеха.

Внезапно от сенките изскочи непознатият, който от дни следеше патрула. Казваше се Ото. Просто Ото. Никой освен членовете на семейството му не знаеше презимето му. Всички те обаче бяха мъртви.

Ото беше висок, рус, с надупчено от шарка лице. Очевидно нещастникът бе имал трудно детство. Може би затова бе станал убиец от Гестапо. Взаимовръзката беше всеизвестна.

Мъжът извади оръжието си, зареди го и проследи четиримата агенти надолу по пресечката. Имаше ясна заповед — да ги ликвидира до един. Германците не знаеха истинските планове на патрула, но имаха информация, че висок и червеносок англичанин им се е изплъзнал в Канфранк, а после е бил забелязан в Уелва. Заповедта беше кратка — да се елиминират англичанинът и всички негови сътрудници. Този път хитреца нямаше да се измъкне.

Ото беше убеден, че жертвите няма да му създадат затруднения и насочи оръжието си към тях. Беше пропуснал само едно обстоятелство. Той следеше патрула, но някой следеше преследвача, тоест него. Беше човек от френската съпротива, колега на Албер Льо Ле. Името му бе Жак Лавен и като същински ангел-хранител той бе следвал Джон още от бягството му в Канфранк. Последен жест на любезност от някогашния началник-гара.

Бам!

Куршумът се заби в гърба на Ото. Германецът се обърна и с все още изписана по лицето изненада отговори на изстрела с изстрел.

Бам!

Жак нямаше време да реагира и куршумът го улучи точно в средата на челото. Изстрелът бе точен и неминуемо фатален.

Четиримата не бяха наясно какво се случва и в първия момент не можаха да се ориентират. На няколко метра от тях на земята лежаха двама мъртви мъже. Взаимно се бяха простреляли. Само по някаква случайност Джон и тримата от патрула бяха останали невредими.

— Слава Богу, вече имаме труп — радостно възкликна Алонсо.

За него проблемът вече бе решен. Очевидно бе станало чудо. Тогава обаче Джон и останалите му обясниха жестоката истина. Да, чудо бе, че са живи, но двата трупа не можеха да им послужат, защото имаха огнестрелни рани от съответните пистолети. Дори на съвсем внимателна аутопсия щеше да разкрие, че не са се удавили след свалянето на предполагаем самолет в океана. Положението беше както досега, но поне бяха живи. И това бе нещо.

Четиримата продължиха по пътя си, опитвайки се да осмислят случилото се преди малко. В крайна сметка стигнаха до единодушното решение, че нямат и най-бегла представа за събитията, които се бяха разиграли. И вероятно никога нямаше да имат.

Освен това нямаша представа и какво се случва с Ернесто и Лола някъде далеч от тях. А то не беше никак добро.

Х.

След третия ден на мъчения Ернесто и Лола се събудиха и едва успяха да се надигнат. Трудно се държаха изправени на крака, но имаха ново посещение. Беше един от пленниците, мосю Моро. Каза им да го последват и те събраха (неизвестно откъде) всичките си сили и тръгнаха след него.

Щом излязоха от бараката, усетиха студ. Пронизващ студ. Не му обърнаха внимание, защото с вдишването на вечерния въздух сякаш се върнаха към живота. Нощната тишина се нарушаваше само от лая на кучетата-пазачи. Проекторите на наблюдателните кули се въртяха и осветяваха площадката в кръг. За щастие в момента те вървяха извън обхвата им.

Лола и Ернесто прекосиха пространството край бараката. Старецът, който ги водеше, беше французин, но говореше малко испански. Беше го понаучил от испански републиканци концлагеристи. С невинна детска усмивка им призна, че първо усвоил мръсните думи.

Малко преди да пристигнат на уговореното място, им пожела много късмет. Той бил вече стар и нямало да ги придружи. Не му оставал много живот и затова щял да отстъпи мястото си на по-млад човек. На някого, пред когото животът още предстои. На някого като Лола и Ернесто.

Старецът им обясни, че трябва да потропат на вратата на бараката, пред която стояха. Уговореният сигнал беше три почуквания, както правеше отец Аспиасу. Ернесто и Лола благодариха на Моро за помощта му и тъжно го проследиха с очи, докато се изгуби в мрака. После направиха каквото им бе казал и потропаха три пъти на вратата. След малко им отвориха и те бързо влязоха. Вътре отец Аспиасу ги поздрави с леко кимване. Вече всички се бяха събрали. Беше настъпил часът на истината.

— Успех, другари! В името на Отца и Сина и Светия дух!

Свещеникът знаеше, че в този момент се нуждаеха от благословия. Всички се прекръстиха, макар и някои да не бяха вярващи. В подобна ситуация всяка подкрепа беше от полза.

Ернесто се вгледа в мъжете наоколо. Бяха около петдесетина, с бледи лица, хлътнали очи и измършавели тела. Тези храбри хора бяха успели да организират бягство и да прокопаят три тунела без никакви помощни средства и за невъобразимо кратко време.

Няколко души влязоха в тунела, наречен „Арамис“, и поеха към края му, водещ към свободата. Първи тръгнаха хората, които го бяха прокопали. Бяха подредени според заслугите им за делото. Лола и Ернесто се бяха присъединили към плана последни и трябваше да чакат, да чакат и пак... да чакат.

XI.

Прокопаването е било тежка и сложна задача. Тунелът имаше точно такъв диаметър, че да може да мине възрастен човек със среден ръст. Въпреки това обаче се усещаше клаустрофобия. Влагата във въздуха, малките срутвания на почва при преминаването на бегълците и пълният мрак правеха пътя безкраен. Сякаш никога нямаше да свърши...

Водач на групата бе Луи Жубер, първоначалният автор на плана за бягство. Преди задържането си Луи бил активен член на Съпротивата, но от две години бе затворник в Гюрс и вече не можеше да издържа и една минута повече в този ад. Ако останеше още ден в лагера, чувстваше, че ще умре. Най-много искаше да намери майка си и баща си, Доминик и Емил. Бяха много възрастни. За последен път ги

бе видял в обсадения Париж. От дълго време не беше чувал нищо за тях, но беше убеден, че са добре. Предчувстваше го.

Луи продължи да се промъква през галерията. Оставаха няколко метра до края. Тогава беглецът извади лъжица, за да прокопае финалните сантиметри от изхода към повърхността, които нарочно бяха оставили, за да не бъде забелязана дупката от часовете. Извика на останалите, че краят е близо и остава съвсем малко.

— Търпение, другари!

Чуваше дишането им все по-близо зад себе си. Чуваше възторжени възгласи. Поздравления. Бяха на крачка от изпълнението на невъзможната си мечта.

Луи започна да дълбае земята с лъжицата.

В бараката вече бяха останали много малко хора, които чакаха да влязат в тунела. Лола и Ернесто нямаха търпение да дойде и техният ред. Внезапно отвън долетя шум. Всички присъстващи притаиха дъх. Секундите, докато разберат какво става, им се сториха цяла вечност. Ернесто се доближи до вратата. През цепнатина между дъските успя да види, че двама войници се бяха запътили да сменят дежурните. Не ги грозеше опасност.

Лола обаче отново усети лошо предчувствие — същото като в Канфранк, — че нещо не е наред. Нейната интуиция. Не каза нищо. Какъв смисъл имаше? Бяха в ръцете на съдбата, на Провидението, на времето...

Обаче интуицията ѝ беше безпогрешна.

С изпоцапано лице Луи прокопа отвора. По кожата си почувства вечерния студ. С пръстите си можеше да докосне свободата. Но щом отвори очи, усети, че точно под носа му има нещо метално. Беше пушка „Маузер Кар 98 К“ в ръцете на германски войник. В същия момент разбра, че никога вече няма да види родителите си.

ХІІ.

Ернесто и Лола само след миг щяха да влязат в тунела. Прегърнаха за сбогом отец Аспиасу и му благодариха за всичко, което бе направил за тях.

Внезапно се чуха изстрели. Всички замръзнаха на място. След миг някои от мъжете, които бяха влезли в тунела, се върнаха обратно в бараката с надежда, че няма да ги заловят на местопрестъплението. Но вече беше късно. Знаеха, че ако ги хванат в опит за бягство, наказанието е смърт. Не бе лесно да го приемат, но пленниците, прекарвали повече от седмица в Гюрс, знаеха, че смъртта дебне отвсякъде, на всеки ъгъл, и живее редом с тях, като един от тях.

Мечтата приключи. Бяха само на крачка от успеха. Бяха толкова близо. Обаче не успяха да променят историята. Никой не успя да избяга от концентрационния лагер в Гюрс през онази нощ, нито през която и да е друга, докато накрая съюзническата армия не го затвори година по-късно.

Ернесто и Лола проклеха съдбата си.

[1] Абвер е военното разузнаване и контраразузнаване на Германия в периода 1919–1944 г. — Б.ред. ↑

[2] Легион на германските военновъздушни сили, участвал в Гражданската война на страната на националистите на генерал Франко. — Б.пр. ↑

НЯМА ПОДВИГ БЕЗ ГЕРОЙ

I.

Джон не можа да мигне през цялата нощ. След опита да ги убият мозъкът му не спираше да обмисля всички възможности. Дори му хрумна вариант да отменят операцията поради липса на информация за случващото се. Бързо отхвърли тази мисъл. Не бяха стигнали толкова далеч, за да се откажат в последния момент.

— Продължаваме докрай. Каквото и да ни струва. Независимо от жертвите.

Джон си повтори наум тези думи. Като някаква мантра, която се бе запечатала в съзнанието му и на този етап не можеше да пренебрегне.

Другарите му бяха съгласни, че мисията е най-важна от всичко. Тогава обаче мислите на англичанина се насочиха към неизбежния извод, че ще трябва да убият някого. Амелия беше против — вярваше, че животът дори на един-единствен невинен човек е по-ценен от всичко. Никой от тях нямаше право да отнема човешки живот. Никой кръстоносен поход, мисия или идеология не биха си заслужавали, ако заради тях се прекъсне живота на някого, който не го заслужава. Съюзниците се бореха с нацистите в името на невинните. Тези идеали не можеха да бъдат потъпкани. Дори и заради общото благо.

Джон отново си спомни за Марги. Тя беше невинна и загина жестоко и несправедливо. Той не искаше никой да има съдбата на любимата му жена. Беше боец и се гордееше с това. Знаеше, че животът му виси на косъм и може да го загуби на всяко място и по всяко време. Просто трябваше да го приеме. През годините на войната много пъти се бе озовавал близо до смъртта. Ако Лола Мендиета се бе пожертвала за каузата като толкова много други... защо и той да не го направи?

Тогава взе решение — сам ще се превърне в майор Уилям Мартин. Ще умре от удавяне, за да се сложи край на тази лудост,

започната от германците преди четири години.

Нямаше връщане назад. Трябваше да го направи още тази нощ.

II.

Алонсо силно изрева в леглото си. Беше сънувал кошмар.

Не си спомняше точно какъв беше сънят му, но сърцето му биеше бясно. Стана и се насочи към кухнята, за да си вземе чаша вода. Докато вървеше през коридора, мина покрай стаята на Джон. Другарят му не беше там. Стори му се странно. Особено когато видя, че на леглото му има писмо. Алонсо го прочете и остана изумен.

— Амелияяя! Хулиааан! В името на Кръста Господен, събудете се!

III.

Алонсо, Амелия и Хулиан хукнаха към брега на Пунта-Умбрия. Беше още нощ и имаше новолуние. Преди разсъмване беше най-тъмно и моментът не беше подходящ да търсят другаря си. Щом пристигнаха на плажа, се спряха, за да си поемат дъх.

Взираха се в хоризонта и се опитваха да различат тялото на Джон във водите на Атлантика. Нищо не успяха да видят. Опасяваха се от най-лошото.

— Ето го! — изкрещя Амелия и посочи на изток.

На морската повърхност се носеше тяло, облечено във военна униформа, а до него плуваше куфар. Беше доста далеч от брега. Не знаеха откога приятелят им е там, но при всяко положение трябваше да се опитат да го спасят.

Алонсо свали обувките си и се приготви да се хвърли в морето. Хулиан изненадано го попита:

— Знаеш ли да плуваш?

— Мразя водата като самата смърт — отвърна боецът, — но се наложи да се науча. Нямах друг изход в случай че корабът потъне. Как мислите, че ни изпращаха във Фландрия? С магарета ли?

Алонсо и Хулиан се хвърлиха в морето и заплуваха с всички сили. Когато се приближиха, забелязаха, че тялото на Джон не помръдва. И двамата си помислиха, че може би вече нищо не може да се направи, но продължиха към приятеля си. Надяваха се да пристигнат навреме, за да успеят да го спасят. Вярваха, че не всичко е загубено.

За щастие, когато стигнаха до него, Джон беше още жив. Не бе имал време да се удави, въпреки че беше в хипотермия и нямаше сили да се бори за живота си. Ако другарите му от патрула не бяха пристигнали, след няколко минути щеше да настъпи фаталният край.

На Алонсо му оставаха само няколко метра до англичанина, а Хулиан беше изостанал леко назад. Нямаше сили да продължи и реши да се откаже. Трябваше да се върне на брега, инак щяха да имат още един проблем с неговото спасяване.

Алонсо достигна до Джон и се опита да му помогне. Англичанинът се сепна от неочакваната поява на приятеля си и се опита да се отскубне. Все още в състояние на шок започна да му крещи:

— Махай се!

— Няма.

— Нямах право да ме спасяваш, Алонсо! Върви си!

Алонсо не разбра причините за това държание и затова Джон продължи:

— Аз съм войник, а мисията на войника е да печели битки. За твоє сведение аз, Джон Робъртс Мартинес, имам намерение да спечеля не само тази битката, но и цялата война. Войната, която уби милиони невинни хора, уби съпругата ми... Все още мога да спася сина си, брат си... За Бога, остави ме да умра заради тях!... Това е единственият ни изход. Знаеш го... както и аз... трябва да ме разбереш, приятелю.

Алонсо и Джон се погледнаха изпитателно. И двамата се опитваха да предвидят следващия ход на другия. В погледите им се четеше респект, гордост и болка, разкъсваща душата.

В крайна сметка Алонсо разбра мотивите на Джон. Решението си беше негово. Нямаше право да го спира.

— Ще го направя. Ще те оставя да умреш, приятелю. Но не искам да страдаш. Виждал съм прекалено много мои другари да умират от удавяне. Повярвай ми, не е никак приятно.

Джон се усмихна за последен път и му благодари.

— Тогава ме удари, удари ме силно, Алонсо! Така ще изгубя съзнание. Ще заспя и ще сънувам, че съм център-нападател на „Юнайтед“, както мечтаеше баща ми...

Алонсо изтри сълзите си. Налагаше се да вземе най-трудното решение в живота си. Но беше сигурен, че постъпва правилно. Дължеше го на Джон.

— Ще отидеш при съпругата си, приятелю... Мисли за това...

Джон кимна, благодарен за успокоителните думи на Алонсо. После дълбоко си пое дъх:

— Остава ми да уредя само още едно нещо... Моля те за последна услуга.

— Кажи! Ще направя каквото мога.

— Синът ми... Брус... Няма да мога да се сбогувам с него. Искам да го намериш и да му кажеш, че баща му... баща му го разбира. И му кажи, че съм постъпил така заради него...

Алонсо кимна развълнуван. Двамата за последен път си стиснаха силно ръцете и после ги пуснаха.

Тогава юмрукът на Алонсо се сви с целия неукротим гняв, стаен в душата му. Огромен гняв. Безмилостното кроше се стовари върху брадичката на Джон и потопа лицето му във водата. С безкрайна мъка Алонсо хвана главата на приятеля си и я задържа в океана.

След около две минути, които се сториха безкрайни на боеца, Джон Роберт Мартинес издъхна, без да усети никаква болка.

Спокоен и в мир. Както се полага на всеки герой.

Скоро Алонсо излезе от водата, понесъл на ръце трупа на приятеля си. Хулиан и Амелия не казаха нищо, но от очите им потекоха сълзи.

— Това е човекът, за когото историята казва, че никога не е съществувал. Почивай в мир, приятелю. Мисията приключи.

Алонсо успя да изрече само това, а после падна на земята и заплака като малко дете.

Над Пунта-Умбрия започна да се разсъмва.

За съжаление някогашният боец от елитните войски на Фландрия грешеше в едно — мисията не бе приключила. Нищо подобно, едва сега започваше.

Всъщност бе започнала предишния ден. В Лондон.

IV.

Докато членовете на патрула и самият Салвадор си мислеха, че операция „Минсмийт“ е отхвърлена преди дни и си напругаха мозъците, за да измислят откъде да намерят труп, англичаните бяха взели ново решение с оглед на последните събития — мисията трябваше да бъде подновена.

Опитаха се да се свържат с Джон Робъртс Мартинес, но имаше срыв в комуникациите и предвид бързия развой на случващото се решиха, че за момента това не е толкова важно. В крайна сметка той изпълняваше функция на обикновен наблюдател в Пунта-Умбрия. Поне така си мислеха. Никога не би им хрумнало, че рижавият англичанин, най-истинският андалусец сред всички британци, както той сам се определяше, бе дал живота си за изпълнението на операцията. Несъмнено съдбата си бе направила горчива шега.

Агентите на британското разузнаване в Гюрс съобщиха на Дрифтууд, че Лола Мендиета не е издала нищо за намеренията им. Това, заедно с упоритото настояване на Юън Монтагю, доведе до решение да се върнат към първоначалния план. Очевидно нямаха подобър вариант. Успяха да убедят министър-председателя Чърчил да даде съгласието си да изпратят трупа на майор Уилям Мартин в Пунта-Умбрия.

Времето течеше неумолимо и мисията трябваше да се осъществи. Прегрупирането на войските в Северна Африка беше в пълен ход и нападението на Сицилия трябваше да започне, иначе проклетата война никога нямаше да свърши.

С искрена и широка усмивка Монтагю събщи на хората си, че работата продължава според първоначалния план. Служителите останаха много изненадани. Отдавна познаваха началника си, но никога не го бяха виждали да се усмихва. Пат саркастично подметна, че утре сигурно ще го болят бузите. Всички се засмяха, дори самият Монтагю. След радостта от добрата новина всички отново се заловиха за работа. Оставаха много неща за довършване. Бяха наясно, че при осъществяването на замисления план можеха да възникнат безброй трудности, изненади и усложнения.

V.

Взеха решение трупът на майор Уилям Мартин да бъде транспортиран до крайбрежието на Уелва с подводница „НКВ^[1] Сераф“. Тя потегли от военната база „Холи Лох“ в Шотландия и крайната ѝ цел беше Пунта-Умбрия. Трупът, докаран с камионетка от Лондон, бе поставен в нещо като метална капсула, дълга около два метра и широка шейсет сантиметра, която обявиха официално в документите като оптично оборудване за целите на метеорологията.

Командирът на подводницата Джоуел не обичаше да дава обяснения на когото и да било, и в частност на подчинените си. Единствен той на борда знаеше какво е истинското съдържание на капсулата. Тя беше херметично затворена, както впрочем и той. И трябваше да си остане непокътната до подходящия момент.

По време на войната Джоуел беше участвал успешно в няколко шпионски и свързочни операции. Преди „Минсмийт“ най-важната му акция беше прехвърлянето на генерал Марк Кларк в Африка и прочутото спасяване на френския офицер Жиро. Беше същински капитан Немо, но като истински джентълмен никога не пропускаше следобедния си чай и сандвича с краставица.

Кой беше всъщност истинският Уилям Мартин, чийто труп бе изпратен в Пунта-Умбрия от командването на МИ-5? Слуховете твърдяха, че бил просяк от Уелс и се наричал Глиндуър Мичел. Нещастникът нямал семейство, скитал из мрачните улици на Лондон и преди седмица се самоубил, поглъщайки голяма доза отрова за мишки. Тъжна история на човек без късмет, който обаче със смъртта си се превърнал в герой.

Истината обаче е, че трупът на човек, починал при подобни обстоятелства, не би могъл да заблуди никой съдебен лекар, колкото и неопитен и небрежен да е. Дори повърхностен предварителен оглед на тялото би отхвърлил смърт от удавяне.

Единствената известна информация бе, че трупът, пренесен с подводницата на Джоуел, е на британски офицер. Самоличността му обаче беше засекретена и предвид спешните обстоятелства от близките му не бе поискано разрешение за използване на тленните му останки.

В цяла Англия само двама души знаеха истинската му самоличност, но все още беше рано да я разкрият пред света.

VI.

Подводницата се скри под повърхността и потегли на пълен ход. По-голямата част от моряците на борда даваха четиричасови дежурства, с изключение на персонала в машинното отделение, където работеха на шестчасови смени. Всеки двама моряци дележаха едно легло, като се сменяха за почивка в зависимост от наряда си. На жаргон наричаха тази система „топло легло“. На борда на подводницата недоспиването и липсата на представа дали навън е ден или нощ им докарваха изменения в биоритмите. За да се сведе до минимум отрицателният ефект върху организма им, бе жизненоважно да спазват стриктно часовете за закуска, обяд и вечеря. Подобен режим е препоръчителен за всички, макар и да не живеят на подводница.

След спокойното и безпроблемно пътуване „НКВ Сераф“ пристигна за рекордно кратко време до крайната си цел, понеже бяха използвали благоприятните течения в Гибралтарския проток. На около една морска миля от брега на Уелва подводницата изплува на повърхността, за да довърши мисията си. Наложиха се да изчакат близката рибарска лодка да приключи работа, за да не ги видят рибарите. Съвсем случайно един от тях само след минути щеше да открие трупа на Уилям Мартин и да влезе завинаги в историята. Името му беше Хосе Антонио Рей.

VII.

Към пет и половина призори, докато Джон Робъртс Мартинес напусна къщата, за да се принесе в жертва на мисията, Джоуел събра целия екипаж на подводницата.

Моряците влязоха един по един. Никой от тях нямаше представа каква тайна ще им разкрие командирът, но със сигурност нямаше да е рецептата за пай с бъбречета на баба му Рут, за която често споменаваше. Преди да пристъпи към отваряне на капсулата, Джоуел

накара присъстващите да положат клетва за мълчание. После проведе кратка посмъртна церемония според обичая в Британския кралски флот.

Командирът бе подбрал кратък откъс от Библията, свързан с необходимостта случващото се да се пази в тайна — Псалм 37, стих 7. Несъмнено много подходящ за случая. Прочете го пред присъстващите с обичайния си строг глас, но видимо развълнуван: „Покори се на Господа и на Него се надявай. Не се дразни заради онзи, който успява в пътя си, заради човек, който замисля коварства.“^[2]

След края на церемонията облякоха спасителна жилетка на трупа. Моряците шеговито наричаха тези жилетки „Мей Уест“, понеже напомняха за впечатляващите гърди на американската актриса. После се увериха, че куфарчето е добре закрепено с белезници за китката на майор Уилям Мартин. След това хвърлиха в морето тленните му останки с всички обичайни почести.

За целите на инсценировката, близо до трупа моряците изоставиха спасителна лодка на Британските въздушни сили. Когато приключиха с всичко, командирът рапортува на началниците си в Лондон за успеха на мисията със следното съобщение: „Операция «Минсмийт» е изпълнена“.

Жалко, че червенокосият Джон не узна това навреме.

Безжизненото му тяло лежеше на дъното на стара лодка, боядисана в бяло и с надпис „Лупе“ отстрани. До него седяха Амелия, Хулиан и Алонсо, който гребеше с всички сили навътре в морето. Въпреки трудното положение и факта, че мъртвият бе техен приятел, дългът им ги мотивираше да продължават. Разполагаха само с минути, за да пристигнат на мястото, където според историческите източници Хосе Антонио Рей трябваше да намери трупа на майор Уилям Мартин.

Джон не бе чел хрониките с информацията за точното място и не бе сложил край на живота си където трябва. Затова се наложи патрулът набързо да осигури лодка и незабавно да отплава с нея към въпросната зона, описана като сцена на историческото събитие. Нямаха време за губене. Проблемът, както и в Канфранк, бе, че събитията избързаха и те не успяха да стигнат навреме.

Два часа преди това Хосе Антонио Рей бе открил трупа на „другия“ Уилям Мартин. Властите се готвеха да го откарат в Уелва за

аутопсия. За съжаление членовете на патрула нямаха никаква представа за това.

С помощта на компаса на мобилния си телефон Хулиан определи къде точно трябва да подхвърлят тялото. Засега всичко вървеше по план. Развълнуван, Алонсо внимателно и с почит спусна във водата трупа на приятеля си. Независимо че го познаваше едва от няколко дни, го считаше именно за такъв. После се прекръсти и тримата останаха мълчаливи край Джон още няколко минути. Сега оставаше само да чакат.

Тримата агенти се разположиха на скрито място край брега, за да проследят със силния си модерен бинокъл откриването на мъртвеца, след което да обявят мисията за приключена. Обаче мина доста време след предвидения час, а от рибаря, открил Уилям Мартин, нямаше и следа.

— Нещо не е наред — заяви Алонсо.

— Да изчакаме още малко. Хрониките от онова време не са съвсем точни. Може ние да сме избързали — успокои го Амелия, но думите ѝ не прозвучаха убедително.

— Ами ако сме закъснели? — предположи Хулиан.

Тримата се спогледаха. Не знаеха какво да правят. Тази мисия приличаше на руска рулетка, при която никой не можеше да предвиди какви изненади ги очакват.

— Нека да почакаме още малко...

С тези думи Амелия прекрати разговора и подаде бинокъла на Алонсо, за да продължи наблюдението.

VIII.

— Човек зад борда! Човек зад борда!

Хосе Антонио Рей, младеж от португалски произход, първи забеляза тялото на майор Уилям Мартин. Семейството му бе пристигнало от Ел Алгарве, когато бил малък, още преди Гражданската война, и се настанило в Уелва, за да търси по-добро бъдеще. И така останали тук.

Обикновено Хосе Антонио не излизаше в открито море, а помагаше на рибарите на сушата. Тази сутрин обаче случайността —

определящ фактор в нашата история — бе пожелала той да отплава заедно с другарите си. Провидението бе решило името му да остане в историята и точно така стана.

Хосе Антонио посочи на приятеля си Диего Моралес мястото, където бе забелязал трупа. Насочиха се натам. Наблизо намериха надуваемата лодка на Британските въздушни сили, оставена преди малко от подводничарите. Хосе Антонио Рей скочи във водата, за да откарат тялото до брега. Завърза мъртвеца с въжета за лодката и го придържаше, докато Диего гребеше към сушата.

Новината бързо се разнесе из селото.

— Труп! Намерили са труп! — крещеше Рафаел, дребно за възрастта си момче.

Беше най-кльощавият в целия клас и трудно можеха да му се дадат единайсет години, но беше отворен и хитър колкото всичките си съученици от Пунта-Умбрия, взети заедно.

Момчето пробяга от край до край по целия бряг и разказа за случилото се на всеки, когото срещна. Когато минаваше покрай патрула, Амелия му извика да почака. Рафе говореше бързо и неразбрано, с типично за възрастта си въодушевление. Не беше лесно да се разберат думите му.

— Сеньорита, рибарите са намерили мъртъв английски войник.

— А знаеш ли къде са го отнесли?

— На пристана е...

— Кой пристан?

— Тукашния, госпожице, на Пунта-Умбрия...

Амелия му подаде няколко петачета. Момчето закачливо ѝ намигна и хукна нататък.

— Нали ви казах. Закъснели сме.

Хулиан направо не можеше да повярва колко трудно се получават нещата при тази операция. Бяха сериозно загазили в Картагена де Индиас... И в Средновековието не всичко мина по мед и масло, но сега беше прекалено. След толкова усилия, след толкова опасности и главно — след саможертвата на Джон в името на мисията... сега и това!

— Не разбирам — учуди се Алонсо, който още наблюдаваше тялото на английския си приятел през бинокъла, — чий труп са открили?

Другите двама от патрула споделяха учудването му. Въпросът беше съвсем логичен при така настъпилия обрат на събитията.

— По дяволите! Не е справедливо. Тази мисия е обречена от самото си начало. Първо Ернесто и Лола, после и Джон. Нима смъртта му ще остане напразно? — Хулиан постави ръка на рамото на Алонсо в знак на съжаление и подкрепа.

— В никакъв случай! Ще довършим задачата. Саможертвата на приятеля ни ще помогне за края на проклетата война. Такова беше предсмъртното му желание... Дори да е последното нещо, което ще направя в живота си, ще продължа докрай, с вас или без вас... С Божията помощ.

Хулиан и Амелия погледнаха Алонсо и кимнаха в знак на съгласие. Щяха да го подкрепят докрай. Избутаха лодката във водата и загребаха, за да приберат тялото на Джон. По пътя начертаха план за действията си.

Идеята им беше да разменят трупове, за да може мъртвия им другар да стане част от историята. Знаеха, че няма да им бъде лесно. Нищо не бе лесно.

IX.

Хосе Антонио най-много се учуди колко добре се е запазило тялото. Не беше охлузено, нито нахапано от рибите и раците, както се случваше с други трупове, намерени в морето. Обаче не го сподели с никого. Достатъчно трудно му беше да извади мъртвия от водата заедно със спасителната жилетка, която правеше задачата още по-сложна.

Веднага уведомиха местните власти за инцидента. Рибарите се свързаха първо с щаба на Гражданската гвардия в Пунта-Умбрия. Там от своя страна информираха командването на морската полиция, а те пък се разпоредиха тялото да бъде откарано в Уелва за аутопсия.

Задачата се усложняваше във всяко отношение, понеже намереният труп бе на британски офицер, а не на някой беден рибар, както се беше случвало преди. Това обстоятелство, заедно с пословичната леност на бюрокрацията във франкистка Испания, даде възможност на патрула да пристигне навреме.

Наистина трупът, който лежеше на пристана, не беше на майор Уилям Мартин, макар документите и опознавателният му медальон да показваха точно това. Обаче никой от присъстващите не знаеше истината.

В продължение на няколко десетилетия автентичната самоличност на човека, който никога не бе съществувал, бе останала загадка. Едва преди няколко години тържествено бяха оповестени нови разкрития — тъжната история на скитника, сложил сам край на живота си. Но истината беше съвсем друга. Мъжът, който се бе превърнал в Уилям Мартин, се казваше редник Джони Мелвил, удавил се при корабкрушение на самолетоносача „НКВ Дашер“ няколко дни по-рано.

Причините за експлозията и потъването на самолетоносача никога не били официално установени, но е сигурно, че било злополука. Съществуват различни теории по въпроса, но нито една от тях не е окончателна. Някои твърдят, че един от самолетите се взривил по време на приземяване на палубата. Съединените щати, от своя страна, настояват, че имало нередности при боравенето с горива. Обединеното кралство обяснява инцидента с неравномерно разпределение на товара в трюмовете.

Каквото и да се е случило обаче, броят на жертвите бил огромен, истинска катастрофа. От петстотинчленния екипаж на самолетоносача загинали четиристотин души, въпреки бързата помощ от кораби, намиращи се наблизо в морето.

Британското правителство, в желанието си да избегне разпространяването на деморализиращи новини с оглед на войната, отрекло възможни конструктивни дефекти и се опитало да потули потъването. Местната преса била задължена да не споменава за трагедията, а властите погребали жертвите в общи гробове. При скръбната вест за смъртта на толкова войници разгневените им семейства протестирали срещу правителството и някои от телата им били върнати.

Очевидно с Джони Мелвил не се случило така. Съобщили на баща му Майк и на майка му Рита, че тялото на сина им не е било открито на мястото на крушението. Естествено, не им казали и че синът им се е превърнал в герой. Ето защо семейство Мелвил така и не

успяло да оплаче тялото на младия Джони. Тази мъка разяждаше родителите му до края на живота им.

Х.

Алонсо, Амелия и Хулиан пристигнаха задъхани на пристана, където свариха голяма суматоха. Тълпа от любопитни се беше събрала край двама офицери от Гражданската гвардия. Патрулът предположи, че стълпотворението е свързано с намереното тяло на удавник и наистина се оказа така. За техен късмет сред множеството беше и хлапето Рафе, което ги запозна с новостите.

Точно в този момент с моторница пристигна разследващият съдия на Морската администрация в Уелва, Мариано Паскул дел Побил, за да установи смъртта и да нареди пренасянето на тялото за аутопсия. Щом стъпи на сушата, офицерите от Гражданската гвардия му предадоха куфарчето на англичанина. Първата му мисъл беше, че трябва да се обади на личния си приятел, британския вицеконсул Франсис Хаселдън, и да го информира за инцидента.

Съдията беше наясно, че Уелва е стратегическа точка и за двете страни, участващи във войната. Помисли си, че в куфарчето може да има важни за Съюзниците документи, които би било опасно да попаднат в грешни ръце. Негова милост, макар и гражданин на официално неутрална страна, симпатизираше на Съюзниците и не искаше нацистите да победят, но пазеше това в дълбока тайна.

Докато тримата агенти на Министерството наблюдаваха как товарят трупа на моторницата, си мислеха, че се налага спешно да си осигурят превоз до Уелва, за да изпреварят властите. Преди това обаче трябваше да приберат тялото на приятеля си, което бяха скрили на сигурно място.

Откъде, по дяволите, можеха да се снабдят с автомобил? Тогава Алонсо отново ги изненада с уменията си да краде коли, които бе усвоил от Пасино, като задигна една моторна триколка. Всъщност нямаха голям избор. Трябваше да се примирят с каквото се намираще наблизо. С шофирането до града се зае Хулиан. Движеха се с шеметната скорост от четирийсет километра в час. Бързи като стрела.

XI.

Кръстове, надгробни плочи, цветя, вдовици, урни... — обикновен ден на гробището „Нуестра Сеньора де ла Соледад“, разположено в покрайнините на Уелва.

Единственото необичайно нещо през този ден бе, че аутопсията на майор Уилям Мартин щеше да се извърши в ритуалната сграда на гробищния парк вместо в Института по съдебна медицина в Уелва.

По този въпрос има много спекулации, но причината за това решение така и не е установена. Слуховете твърдят, че идеята била на разследващия съдия Паскуал дел Побил и на вицеконсула Хаселдън, за да остане всичко под техен контрол, да няма много свидетели и аутопсията да се извърши далеч от любопитните погледи на германските шпиони. Но може да е било и обратното. Германските шпиони имаха много по-лесен достъп до гробището, отколкото до публичните институции.

XII.

Сутринта доктор Едуардо Фернандес дел Торо стана късно. Съпругата му Фелиса знаеше, че когато се е върнал чак призори от задължително дежурство, не трябва да го буди рано, макар и после мъжът ѝ да се сърди.

Откакто се бяха оженили преди двацет години, се повтаряше една и съща комична сцена. Той се оплакваше, че тя трябвало да го събуди по-рано и че не можел да остава до обед в леглото. Тя, от своя страна, отговаряше, че му били нужни определени часове сън, защото в противен случай ставал невъзможен. Много обичаха тези малки безобидни кавги. Ако не спореха поне веднъж седмично, започваха да си мислят, че нещо не е наред.

Фелиса поднесе на мъжа си любимата му закуска в леглото — кафе без захар и попара от прясно мляко и хляб. Той нежно я целуна. От толкова години бяха женени, а все още се обичаха. Прекрасна гледка.

В същия момент извъня телефонът.

— Сигурно е спешен случай — въздъхна докторът.

— Не те оставят да си починеш, Едуардо. Ти ли си единственият съдебен лекар в цяла Андалусия?

— Срамота! Точно преди трудовия празник! Не, всъщност с декрет на Франко го преместиха на 18 юли — отбеляза лекарят леко иронично.

Фелиса го смъмри, че се шегува с такива неща. Някой можел да ги чуе. Едуардо обаче възрази, че ако и в собствения си дом не може да говори каквото си иска, работите вървят на зле.

— Точно така, на зле вървят. Какво да се прави? Знаеш... ключ на устата и толкова — обобща Фелиса.

Тя вдигна телефона и прие съобщението. Търсеха мъжа ѝ от кабинета на съдията. Трябвало незабавно да се яви на гробището, за да направи аутопсия. Съдебният лекар се приготви за минути и хукна натам.

Горкият, не можа дори да си дояде попарата.

ХІІІ.

Патрулът премина по улиците на Уелва с триколката. Липсваше им само коледна звезда на покрива ѝ, за да заприличат на Пласидо от любимия им филм на Берланга^[3]. Отзад в багажника, увит в килим, пътуваше трупът на английския им приятел. Хулиан се стараеше по всякакъв начин да изпревари другите превозни средства и нетърпеливо поглеждаше часовника си.

— Дано да пристигнем навреме — прочете мислите му Алонсо.

— Ако на GPS-а ми имаше план на града от 1943, щеше да е съвсем друго — оплака се Хулиан.

В края на улицата видяха табела, която им показва, че вече са пристигнали на гробището. Нямаха време за губене. Амелия остана да наблюдава входа, а Хулиан и Алонсо внесоха трупа в ритуалната сграда. Ако залогът не беше толкова висок, ситуацията щеше да е направо комична. За щастие най-оживеното време за посетители беше отминало и в гробището цареше спокойствие и тишина. Как добре звучи!

Точно когато щяха да влязат във вътрешната зала за аутопсии, един човек ги спря. Беше многоуважаемият Лукас Инохоса, трето поколение гробар. Само това липсваше!

— Хей, какво правите тук?

Хулиан и Алонсо спряха с тялото на мъртвеца в ръце, без да знаят какво да правят. Инохоса разгледа внимателно навития килим и установи, че вътре има мъртвец.

— Защо носите този труп?

В този миг Амелия им се притече на помощ и набързо скалъпи обяснение:

— Добър ден, господине! Идваме да погребем баща си. Горкият почина тази сутрин.

— А килимът? Защо сте го завили в килим?

— Много го харесваше — намеси се Хулиан — и... и последната му воля беше да го погребем заедно с килима.

Не го биваше особено в лъжите. Гробарят не повярва на думите му.

— За Бога, господа! Не се прави така. Трябва да уведомите властите, да извадите смъртен акт, да направите бдение и опело... като нормалните хора.

— Така ли?... Не знаехме. Татко преди не беше умираше — смотолели Амелия.

Алонсо и Хулиан вече не издържаха тежестта и внимателно поставиха тялото на пода.

— Това изглежда съмнително... Чакайте тук, иде повикам началника.

Лукас обаче не успя да го направи. С един юмрук Алонсо го повали на земята. Вече му беше омръзнало от напразно бръщолевене. Завлякоха гробаря и го оставиха под един кипарис. Изглеждаше сякаш си подремва на сянка. Алонсо предложи да го скрият в някой ковчег, но не беше необходимо. Нямаше скоро да дойде на себе си, а дотогава всичко щеше да е приключило. Поне така се надяваха. Сега трябваше да действат бързо.

Амелия се промъкна в залата, където приготвяха починалите, която бе потънала в пълен мрак. Опипа стената и откри ключа за осветлението. Лампата освети помещението и тогава тя видя масата за аутопсии и всички необходими инструменти, но нямаше никакъв труп.

Слава богу! Младата жена излезе отвън, където я чакаха Алонсо и Хулиан.

— Къде е Джон? — попита тя.

— Спокойно! На сигурно място е — отвърна Хулиан.

Планът им беше да изчакат да докарат другия мъртвец, да откраднат трупа му и да го разменят с тялото на приятеля си. После историята на Уилям Мартин трябваше да продължи по вече известния начин. Естествено, ако не изникнеха нови изненади.

XIV.

Тялото на Джони Мелвил лежеше в погребалната катафалка на път за гробището. Щом пристигнаха, Карлитос и Еулохио, санитарии с дълъг стаж зад гърба си, го извадиха с носилка и го понесоха към залата, където щеше да бъде направена аутопсията. Отвориха вратата и оставиха трупа на масата. За днес им стигаше толкова.

— Лошото е, че трябва да изчакаме съдебния лекар — с досада отбеляза Еулохио.

— Кой го знае кога ще дойде — отвърна Карлитос.

И двамата искаха тайничко да се измъкнат, затова единият предложи:

— Какво ще кажеш да идем да хапнем?

— Ами, не знам...

— Хайде, стига! Аз черпя.

— Добре тогава. Порция бели скариди!

— Да, с малко шунка. Няма да ни навреди. И с малко бакла. Пръстите да си оближеш!

Щом двамата санитарии напуснаха гробището, Хулиан и Алонсо, дебнещи зад оградата, бързо се вмъкнаха в залата и изнесоха тялото на Джони Мелвил. Оставиха го в триколката и поставиха на масата за аутопсии трупа на приятеля си Джон Робъртс Мартинес.

Неочаквано за всички този път нещата се получиха. Преди да си тръгнат, за последно се сбогуваха с другаря си:

— Смъртта ти няма да е напразна, приятелю — въздъхна Алонсо.

Точно когато членовете на патрула напускаха сградата, през входа ѝ влязоха доктор Фернандес дел Торо и помощникът му Херомин. Спогледаха се за миг и после се разминаха.

XV.

— Знаеш ли, този човек е много добре облечен за труп, прекарал няколко дни във водата — това бяха първите думи на съдебния лекар.

Беше очевидно, че е умрял от удавяне и дробовете му бяха пълни с вода, но кожата, косата и дрехите му изглеждаха в отлично състояние. Освен това, както беше казал и Хосе Антонио Рей, макар и за другия Уилям Мартин, учудващо беше, че няма следи от ухапвания на риби и раци по очите и други части на тялото.

Доктор Фернандес дел Торо размишляваше. Спешно повикване в събота, аутопсия на необичайно място, неправдоподобна история — всичко това го озадачаваше. Затова в окончателния си доклад отбеляза: „Смърт от удавяне в морето“ и не добави вече посочените нередности въпреки опита си с други удавници. При всяко положение не искаше много да се задълбочава, тъй като симпатизираше на Съюзниците, а не на нацистите. Щом искаха от него само да установи смъртта, вече разполагаха с доклад.

Точка и край.

[1] НКВ — съкращение от Нейно Кралско Величество, префикс, който се поставя пред името на английските водни съдове. — Б.ред. ↑

[2] Стар завет, Псалми. — Б.пр. ↑

[3] Луис Гарсия Берланга (1921–2010) е испански режисьор. През 1961 излиза на екран филмът му „Пласидо“, комедия, в която се подиграва на призива на Франко всяко испанско семейство за Коледа да приюти по един бездомник. — Б.пр. ↑

АКО ВЯРВАТЕ, ЗНАЧИ Е ВЯРНО

I.

Дзън! Дзън!

Агеда Короминас, любезната почасова секретарка, вдигна телефона:

— Кабинетът на вицеадмирал Алфонсо Ариага, началник-щаб на Испанския военноморски флот. С какво мога да ви услужа?

Дъх не ѝ оставаше, докато изрече толкова много думи. Колко по-лесно би било да каже „Да“ или „Ало“!

— Британският вицеконсул Франсис Хаселдън отново търси сеньор Ариага...

Алфонсо Ариага беше офицер, каквито за щастие вече не се срещат. Оплакваше се как му се налага по цял ден да води разговори с надутия англичанин, който не спираше да го тормози. Неслучайно всички англичани се славят с коварството си...

Все още нямаше окончателно одобрение от висшестоящите за изпращане на личните вещи на Уилям Мартин в Лондон и докато това станеше факт, те бяха собственост на Испанската държава. Куфарчето му се намираще под строга охрана в Командването на морските сили в Уелва.

— Агеда, кажи му, че сега не мога, защото си чеша топките! — изкрещя Ариага на секретарката си от кабинета.

Тази сцена се повтори няколко дни подред, докато испанските тайни служби проучваха документите. Ариага през цялото време отговаряше уклончиво на настойчивите молби на вицеконсула.

Нито той, нито Франко, Хитлер и останалите заинтересовани от случая нямаха представа, че бяха на път да се хванат в капана Монтагю. Колкото по-упорито съюзническите власти претендираха за документите и натягаха болтовете на напрежението, толкова по-сигурен ефект щеше да има при разкриването на „тайното“ им

послание от врага. И по-лесно германците щяха да налапат примамката. Умни момчета!

На 13 май най-сетне личните вещи на майор Уилям Мартин бяха предадени на британското посолство. От там веднага бяха препратени в Лондон, където се увериха, че писмата са отваряни и отново затваряни, благодарение на мигли, поставени в хартиените пликкове.

Всичко се случваше според очакванията им.

II.

Командването на морския флот в Уелва се помещаваше в типична за времето на франкизма сграда — сива, скучна и бюрократична. Всъщност като сегашните, но без реклами на дъвчащи бонбони и мобилни приложения.

Адолф Клаус влезе в офисите на ръководството като у дома си — с твърда стъпка, без да поздравява никого и сигурен къде точно трябва да отиде. Ето защо изразът „строга охрана“ беше по-скоро формален. По пътя си той мина край офиси и кабинети, препълнени със служители, но въпреки това никой не обърна внимание на присъствието му. Сякаш бе невидим. Или може би нарочно не го забелязваха.

Германският офицер влезе в малка зала, в която имаше само маса и един стол. Там се намираха личните вещи на майор Уилям Мартин. По-точно вещите, подправени от патрула. Членовете му бяха решили, че подвигът на Джон ще остане в историята дори и ако само те знаят за него и въпреки всички възможни последици. Сред предметите бе и снимката на Амелия по бански костюм. Изглеждаше наистина красива.

Нацистският офицер извади от чантата си фотоапарат „Лейка“, снабден със специален обектив за снимане на документи. Запали лампата, за да има по-силна светлина и започна да фотографира всички предмети. Най-голям интерес без съмнение представляваха писмата на британското главно командване.

Само след няколко часа информацията щеше да бъде предадена на Густав Лайснер, началник на германските тайни служби в Испания, за да проследи произхода ѝ и други подробности. Адолф щеше да изпрати за своя сметка и на своя отговорност един екземпляр и в

Берлин, защото знаеше, че Фюрерът очаква с нетърпение тези материали.

Щом привърши задачата си, той излезе по същия начин, по който бе влязъл.

III.

Вицеконсулт Франсис Хаселдън намери време между обажданията си до началника на Генералния щаб, за да отиде да огледа трупа на Уилям Мартин в Пунта-Умбрия. Аутопсията вече бе направена. Моментът бе труден за него, понеже си спомни за много свои приятели, загинали на фронта.

— Моите съболезнования, Франсис — с искрено съчувствие му каза съдия Мариано Паскуал и прегърна вицеконсула.

Двамата останаха смълчани за известно време. Нямаше какво друго да си кажат.

— Кога ще разполагаме с личните вещи на нашия сънародник?

Действията отговориха на този въпрос по-красноречиво от думите. Всички се постараха формалностите да не отнемат много време. Нито формалностите, нито подробностите.

Франсис Хаселдън се нагърби с организирането на погребението на Уилям Мартин. Свърза се с епископа относно официалното опело и поръча надгробна плоча при погребална агенция „Лопес“ в Уелва. Освен това се погрижи и за най-дребните детайли. Всичко трябваше да изглежда автентично. Примамката още не беше налапана докрай и германците следяха и за най-малката грешна стъпка на Съюзниците.

В погребална агенция „Лопес“ работиха до изнемога, за да се вместят в срока, който им бе поставен от британския вицеконсул. Не разполагаха с никакво време и мъртвецът трябваше час по-скоро да бъде погребан.

Когато Франсис Хаселдън влезе в офиса на сеньор Лопес, там цареше пълно спокойствие. Имаха обедна почивка и единствено собственикът бе останал да довърши някои задачи. Той отведе клиента си да види надгробната плоча и да я одобри.

— Ето я, сър. Надявам се да ви хареса и да не сме направили някой голям гаф, защото проблемът с надписите на чужди езици е

труден за решаване.

Плочата беше скромна и мрачна. Върху студения камък можеше да се прочете на английски:

„УИЛЯМ МАРТИН
РОДЕН НА 29 МАРТ 1907
ЗАГИНАЛ НА 30 АПРИЛ 1943
ЛЮБИМ СИН НА ДЖОН ГЛИНДУЪР МАРТИН
И СЪПРУГАТА МУ АНТОНИЯ МАРТИН
ОТ КАРДИФ, УЕЛС
DULCE ET DECORUM EST PRO PATRIA MORI
R.I.P.“^[1]

Вицеконсулт кимна одобрително.

IV.

Погребението беше скромно. Положиха три неголеми венеца с цветя — от името на семейството му, на годеницата му и от британската армия. Церемонията беше кратка, а дон Еладио, дежурният свещеник, не бе особено вдъхновен по време на службата. Тя бе само едно от многото му задължения за деня и въпреки че се справи професионално, през цялото време си мислеше как до вечерта му предстоят още три погребения. През последните три месеца в Пунта-Умбрия никой не бе умрял, а сега изведнъж толкова много!

Единственият присъстващ освен свещеника бе Франсис Хаселдън. Понеже беше вярващ, той се прекръсти и се помоли за мъртвия храбрец, който и да бе той.

Патрулът остана на благоразумно разстояние. Не биваше да привличат вниманието върху себе си. Присъствието им на погребението би означавало намеса в мисията. Щом свещеникът и вицеконсулт си тръгнаха, те предпазливо се приближиха до гроба на приятеля си.

И тримата бяха дълбоко развълнувани, но Алонсо беше направо безутешен. Не можеше да забрави последните мигове с другаря си, последния му поглед, ръкостискането им и накрая смъртта му. Събитията бяха прекалено пресни и жестоки, за да не болят.

Никога нямаше да бъдат напълно забравени.

Вместо цветя, боецът от елитните Фландърски войски положи на гроба му футболна топка.

— За да можеш да играеш футбол, където и да си.

През това време пристигнаха Константино и Белен, приятелите на бащата на Джон, с букет цветя и много натъжени. Жената се приближи до гроба.

— Редовно ще ти нося свежи цветя, Джон. Кълна се.

И наистина изпълни клетвата си. Дори след смъртта на семейството от Уелва най-голямата им дъщеря продължи традицията да носи всяка седмица свежи цветя на гроба на Джон. И така до ден-днешен. Когато и тя си отиде, децата ѝ на свой ред ще правят същото.

V.

През следващите часове патрулт се оказа в много странно положение. Нямаха конкретна работа, но трябваше да останат, в случай че възникне нещо непредвидено. Амелия поддържаше редовна връзка със Салвадор и беше информирана за действията на Съюзниците и на германците по отношение на Уилям Мартин. Двете страни си играеха на котка и мишка, като засега изглежда ролите бяха разменени. За късмет на цялото човечество този път мишката май щеше да надхитри котката.

Привидно нацистите бяха направили всички необходими стъпки, за да проверят самоличността на мъртвия и автентичността на писмата, които бе носил със себе си. Хитлер обаче не вярваше на никого, дори и на смешните си мустаци. Затова разпореди трупът на майор Мартин да бъде похитен от гробището на Пунта-Умбрия и неговите германски съдебни лекари — нямащи нищо общо по думите му с некадърните им испански колеги — да потвърдят причината за смъртта.

Речено и сторено. Нацистката машина се задвижи и германската подводница „У-616“ пристигна на испански бряг в късните часове на същия следобед. Щом паднеше нощта над Пунта-Умбрия, щяха да изпълнят задачата си — да откраднат трупа на Уилям Мартин, да го пренесат на италианска територия и там да установят дали наистина

принадлежи на британски офицер, удавил се в Атлантическия океан преди два дни.

Акцията бе проведена бързо и успешно. По германски. За няколко минути двама войници влязоха в гробището, откриха надгробната плоча на Уилям Мартин, разкопаха тялото на Джон и го натовариха на лодка, за да го прехвърлят на подводницата си.

Скрити край пристана, Амелия, Алонсо и Хулиан станаха свидетели на похищението. Амелия видя всичко с бинокъла си.

— Мисията е изпълнена — уведоми тя останалите.

— Наистина ли от това зависи победата ни във войната? — недоверчиво попита Алонсо.

— Да. Десантът в Сицилия е бил началото на края на Хитлер. Когато Съюзниците започнали да освобождават европейски територии, нацистите били принудени да отстъпват, докато най-сетне се провел десантът в Нормандия и това бил краят.

Откакто работеха за Министерството на времето, тази беше една от най-сложните им операции, а може би и най-сложната. И въпреки че много им се искаше да се приберат у дома, мислите им веднага се насочиха към Лола и Ернесто.

Всеки път щом Амелия попиташе Салвадор за тях, заместник-министърът отговаряше, че държат нещата под контрол (макар и да не бе истина). Те трябваше да мислят само за пряката си мисия, но беше невъзможно да не се тревожат за колегите си. Имаха чувство, че са отговорни пред тях.

Германската подводница се спусна и потегли, а членовете на патрула въздъхнаха облекчено. Прегърнаха се и най-сетне се почувстваха спокойни. Всичко бе приключило. Операция „Албондигиля“ бе изпълнена успешно. Нацистите бяха ухапали примамката чак до пръчката на въдицата.

VI.

Виши, 1 май 1943 година

Тряс!

Посред нощ вратата внезапно се отвори и с оглушителен трясък се блъсна в стената. Двама войници влязоха и повлякоха Ернесто и Лола, които спяха на пода. Едва успяха да се опомнят и да разберат, че нещата не вървят на добре.

— Къде ни водите? — попита Ернесто с ясното съзнание, че няма да му отговорят.

Изведоха ги от бараката, в която бяха затворени, откакто се намираха в Гюрс. След разкриването на плана за бягство всички участници в него бяха обречени. Решението не подлежеше на обжалване. Без процес и без право на защита.

Опитите за бягство от лагера се наказваха със смърт. Призори щяха да изпълнят присъдите чрез разстрел. Въпреки това Лола и Ернесто се намираха в по-особено положение. Берлин реши, че е по-уместно да ги прехвърлят на германска територия, за да изтръгнат от тях всичко, което знаят. Звяра не бе успял да ги пречупи и нацистите останаха с убеждението, че заловените са особено важни шпиони и имат изключително важна информация за Съюзниците. Понеже войната се развиваше неблагоприятно за Германия, тези сведения можеха да се окажат от жизненоважни за победата.

Докато ги качваха в камиона, Лола и Ернесто видяха, че извеждат другарите им по бягство от бараките и ги водят към неизбежния им край. Спогледаха се и наведоха глави. Двамата можеха да са в същото положение и не разбираха защо ги отвеждаха и каква съдба ги очаква.

Отец Аспиасу забеляза как натоварват сънародниците му в един камион. Искаше му се да се прости с тях, но не получи разрешение. Когато заловиха бегълците в тунела, свещеникът пожела да остане с тях и разгласи навсякъде, че споделя вината им. Ако ги убиеха, той също искаше да приеме участта им. Нацистите обаче го оставиха да живее. Иняки реши, че Бог на небето му е отредил друга, по-важна мисия, и затова трябва да продължи напред. И не грешеше.

„Бог да ви пази, другари“, им пожела безмълвно свещеникът.

Камионът напусна концентрационния лагер в Гюрс. В далечината отекнаха гърмежи от германско оръжие. Историята разказва, че през този ден били разстреляни повече от петдесет невинни военнопленници.

Лола се боеше да не попаднат в същия списък.

— Какво ли ще правят с нас, Ернесто?

— Ако искаха да ни убият, сега щяхме да бъдем с останалите пред наказателния взвод.

— Значи ни очаква нещо по-лошо дори от смъртта.

— Така изглежда.

След последните си думи Ернесто се замисли. И двамата бяха твърди и несломими, но криеха прекалено много тайни, а съществуваха какви ли не начини за изтръгване на признания.

Лола продължи:

— Вече ми е все едно дали ще умра и какво ще им хрумне да правят с мен. Могат да ме мъчат, да ме унижават, да ме убият, но няма да им доставя удоволствието да ме видят как плача и се моля. Не искам да си мислят, че се страхувам.

Ернесто за пореден път ѝ се възхити. Къде бяха сбъркали в Министерството на времето, за да допуснат такава забележителна, храбра и лоялна жена като нея да се превърне в предател?

Внезапно камионът рязко наби спирачка. Лола и Ернесто решиха, че са пристигнали до крайната си цел. Беше точно така, само че мястото не бе каквото си го представяха.

Ослушаха се. Брезентът на камиона беше спуснат и не можеха да видят какво става навън. Долавяха само неразбираем говор на немски. Внезапно прозвуча заглушено свистене, сякаш някой стреляше с лък и стрели. Чу се как телата на жертвите паднаха на земята. След миг различиха и приближаващи се към камиона стъпки... Някой надигна брезента.

Двама партизани с усмивка подканиха сънародниците си:

— Може да слезете, другари. Вече сте свободни.

Лола и Ернесто още не знаеха как да реагират, но слязоха от камиона. На земята лежаха телата на двамата войници, които ги охраняваха. Бяха пронизани с упойващи стрели. Всичко изглеждаше твърде странно.

В края на пътя партизаните бяха струпали нещо като импровизирана барикада и до нея седеше човек с гръб към тях. След миг непознатият се обърна.

Беше Салвадор.

Облечен бе в елегантно кожено палто. Седеше му по-добре дори от костюмите. Приблужи се и поздрави Ернесто. Началникът на оперативния отдел погледна шефа си с дълбока благодарност. Беше

убеден, че рано или късно ще им се притекат на помощ. Правилото да не оставят другарите си във времето очевидно винаги се изпълняваше. Или почти винаги.

Лола изгледа Салвадор смаяно, без да разбира какво се случва:

— Кой сте вие?

— Някой, който високо оценява работата ви, сеньорита Мендиета.

VII.

До малка хижа в най-дълбоката част на пиренейските гори Лола седеше редом с няколко партизани и ядеше чоризо с хляб. Атмосферата беше приятелска, а тя се чувстваше като част от групата.

Ернесто и Салвадор я наблюдаваха отстрани. Тя също ги погледна и се усмихна на Ернесто, искрено развълнувана. Началникът на оперативния отдел ѝ върна поздрава, макар и с обичайната си сдържаност.

— Какво ще стане с нея? — обърна се той към Салвадор.

— Не знам, Ернесто... В момента има много неясноти. След всичко, което се случи, вече нищо не знам. Но си мисля, че ако моето „аз“ отпреди двайсет години не я вербува, тя може да избегне смъртта си заради проклетите тунели на Дароу...

— Разбирам.

— От друга страна, ако не я вербувам, Министерството ще загуби добър агент, останал верен в продължение на дълги години...

— От тази гледна точка...

— Знаеш ли какво? Мисля, че ще я вербувам. По дяволите! Не аз, а Салвадор отпреди две десетилетия. Нали според историята след няколко месеца тя трябва да постъпи в Министерството, а нашата главна задача е да запазим историята. Затова...

— Само какви главоболия ще ни създаде!

— Но колко мисии ще изпълни, преди да стане трафикант на художествени произведения във времето! Нали помниш Лепанто и онази случка с Братя Пинсон?

— Да, проблемите с Торобруно.

— Или Оскар де Гарси?

— Да, наистина страхотно.

— Става за филмов сценарий... Нещата са такива, каквито са. Времето е това, което е, приятелю Ернесто. Времето е време.

Ернесто разбираше, че Салвадор има право. Кой знае, може би в крайна сметка Лола нямаше да предаде Министерството. Това в голяма степен зависеше и от тях. Сигурно можеха да направят нещо, за да го предотвратят.

— Може ли още един въпрос, шефе?... Какво стана с патрула?

— На връщане ще ти разкажа с подробности. Засега знам само, че повече никога в живота си няма да ям кълцано месо. Нито пък кюфтенца...

И двамата се засмяха. Очевидно бяха добър тандем.

Най-добрият от всички.

VIII.

Мадрид, 18 декември 2016 година

Амелия, Хулиан и Алонсо влязоха в централата на Министерството. Най-близкият портал към настоящето беше разположен в град Барбате край Кадис, близо до старата борса. В гледката наоколо доминираха приливът, рибарските кораби и скелетите на стари моряшки постройките.

Щом влязоха в коридора с порталите, членовете на патрула усетиха вълна от нетърпима жегата. През дните на отсъствието им бяха поправили прословутото отопление, но очевидно сега имаше проблеми с термостата. Докато се изкачваха по извитата стълба (асансьорът, както винаги, не работеше), Амелия, Хулиан и Алонсо срещнаха служители по къс ръкав, миниполи и дори по бермуди. В Мадрид беше разгарът на зимата, а тук сякаш се намираха в пустинята Калахари.

Щом влязоха при Ангустиас, забелязаха, че е облечена с обикновена бяла тениска вместо с вечната си строга униформа. Отвориха вратата към кабинета на шефа и с още по-голямо учудване завариха при него Ернесто и Ирене. Те обаче бяха облечени строго по устав въпреки непоносимата жегата.

За огромна изненада на всички Ернесто пръв се доближи до тях и ги прегърна един по един с искрена благодарност. Очевидно преживяното в Гюрс до известна степен го бе променило завинаги.

Амелия започна да докладва на ръководството за изпълнението на мисията и за трудностите, с които се бяха справили, за да се случи всичко според данните от историята. Внезапно Ангустиас влезе в кабинета с неочаквана новина. Новина, която щеше да разтърси из основи Министерството на времето:

— Оправили са термостата!

Всички се усмихнаха с облекчение освен Алонсо. В главата му се въртеше само една мисъл — как да изпълни обещанието си към Джон.

IX.

Манчестър, 23 октомври 1945 година

Алонсо никога не беше влизал в английски пъб, но веднага се почувства като у дома си. Тютюневият дим, миризмата на старо дърво и ароматът на бира, смесени с нещо неопределено, го пренесоха в спомените му, когато живееше в отминала епоха. Едно от нещата, с които му беше най-трудно да свикне през ХХІ век, беше чистотата навсякъде. И също, че нещата нямаха същия мирис и същия вкус. За него всичко беше стерилно и без очарование. Тук обаче, в „Сърдития трол“, в самото сърце на Манчестър, обстановката беше различна.

Той се приближи до бара и потърси някого с поглед. Чувстваше се леко притеснен, защото английският му не беше особено добър, да не кажем, че никакъв го нямаше. За щастие острият му нюх не го подведе. Човекът, когото търсеше, беше там. За да бъдем по-точни, трябва да признаем, че доброто зрение също му помогна, защото мъжът се открояваше с високата си слаба фигура и рижата коса... също като покойния си баща.

— Простете, вие ли сте Брус Робъртс?

Младежът се обърна. В очите му имаше някаква тъга и неприкрита празнота. На развален испански попита:

— А вие кой сте?

Алонсо се представи и му разказа, че се запознал с баща му по време на войната. Преди смъртта му обещал да изпълни последното му желание. Дошъл, за да спази дадената дума, макар и след цели две години.

Брус изгледа недоверчиво и хладно непознатия, което извънредно много учуди Алонсо. Беше се надявал на друга реакция. Въпреки всичко той имаше мисия и държеше на всяка цена да я изпълни. С оглед на това, което искаше да каже на младежа, реши да му говори на „ти“.

— Баща ти ме помоли да се закълна, че ще ти кажа... Той винаги е разбирал защо го обвиняваш... Разбирал е защо го мразиш... До последния си дъх се чувстваше виновен за смъртта на майка ти.

Тези думи направо изумиха младежа. Тогавя Алонсо му разказа за саможертвата на баща му в името на каузата и последствията от нея за хода на войната. Лицето на Брус се промени от изненада към дълбоко вълнение. Благодарил на Алонсо, че го е намерил, и накрая — и как иначе би могло — поръчаха две бири и заговориха за футбол.

Така прекараха цялата вечер...

Джон Робъртс Мартинес никога не бе споменат в учебниците по история, но и никога не бе забравен от близките си.

А това е най-важното.

Винаги.

[1] От лат. „Радост и гордост е да умреш за родината“ (Хораций). „Почивай в мир“. — Б.пр. ↑

ЗА СЕРИАЛА „МИНИСТЕРСТВО НА ВРЕМЕТО“

„Времето е това, което е“ е роман, съставен от три истории. В първата пътуваме (надявам се и вие заедно с нас) към 780 година („Принцът на времето“). След няколко връщания към настоящето се пренасяме в 1603 година („След хубавото време идва буря“). Последната история е от 1943 година („Време на шпиони“).

Хронологично трите истории обхващат 19-ти и 20-ти епизод на втория сезон на „Министерство на времето“. Тоест „Време на тайни“ (сценаристи Борха Кобеага и Диего Сан Хосе, режисьор Хавиер Руис Калдера) и „Докато времето ни раздели“ (сценаристи Карлос де Пандо, Хавиер Паскуал и Анаис Шааф, режисьор Хорхе Дорадо).

„Тайните“ мисии са ключови в този роман, като всяка от тях има своите причини да бъде част от повествованието, редом с една допълнително вплетена в сюжета история — на Лола Мендиета.

„Принцът на времето“ е възпоминание за Пабло и за самия епизод. Тази част бе отхвърлена от Испанската телевизия, тъй като главният герой не е позната историческа личност. „Въпреки че харесваме фабулата, можем да си я позволим през втория сезон, но не и през първия“ — с този аргумент категорично ни отказаха и за по-малко от час успяха да ни убедят. Така се работи с редакция „филми“ на Испанската телевизия — позитивно и пестеливо.

Понеже историята си струваше, елементи от нея минаха към други епизоди. В основни линии става дума за Ласарильо де Тормес и персонажа на Лейва. Въпреки че всеки редовен зрител на поредицата веднага би схванал връзката, струваше ми се, че са любопитни и много подходящи за романа.

Основната идея на книгата присъства в целия сериал — за тънката граница, която отделя историята от легендата, вплътена в образа на Бернардо дел Карпио. За едни той е съществувал, за други не. За някои е герой, убил Роланд в битката при Ронсево. За Елиас Сотока, персонаж от нашата история и важен агент от Министерството

на времето (повтарям, първообраз на Лейва), е чудесен повод да се превърне в човека, когото по силата на служебните си задължения трябва да пази. Във връзка с това той решава две неща — вместо да защитава историята, да стане част от нея и да изпрати съобщение за това на Министерството на времето.

„След хубавото време идва буря“ и „Време на шпиони“ са точно обратното на първата част — нови истории, които някой ден биха могли да се превърнат в епизоди на сериала. За нас няма значение, че основната линия на романа може да излезе от общия контекст, защото книгата се опира на сериала, но в крайна сметка са две отделни неща. А тези две истории заслужават да бъдат превърнати в образи, както и други, които пазим в компютрите си, но не са филмирани като епизоди по простата причина, че не са икономически съвместими с актуалния ни бюджет. Море, кораби, плажове, пътуване до Уелва от 1943 година, за да се развие шпионски сюжет от Втората световна война или плаване с кораб от Новия свят, натоварен със злато — към днешна дата това са все недостъпни неща от продуцентска гледна точка. Жалко.

Както вече казах, между трите истории има и една главна свързваща нишка — Лола Мендиета, персонаж, който при други продуцентски възможности би заслужавал различно развитие. Този роман е в нейна чест. Кой знае дали някога през портала на времето няма отново да я срещнем и да се отнесем с нея по начин, подобаващ на такъв реален и изключителен прототип като Марина Вега, шпионка и „следотърсач“. Единствената жена испанка в съвременната шпионска мрежа.

Винаги се опитваме да направим най-доброто, но понякога не успяваме. Хиляди извинения.

Ако сте стигнали дотук, то е защото държите в ръцете си първия роман от „Министерство на времето“. Благодаря ви. На вас за вниманието, на Хавиер Паскуал и Анаис Шааф — за труда и за таланта им, и на Емилия Лопе за вярата и търпението ѝ.

Забавлявайте се с Министерството.

Хавиер Оливарес

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.